

Noot vooraf: onderstaande tekst is gecorrigeerd voor een groot aantal drukfouten. De illustraties zijn iets anders in de tekst geplaatst in verband met de lay-out.

DOOR EDGAR RICE BURROUGHS • VERTALING: F. VAN LANGENHOVE

« Story » publiceert hier het begin van een reeks nieuwe avonturen, waarin zal verteld worden hoe Tarzan in de Jungle terecht kwam, wat zijn kinder- en jongelingsjaren waren en waarom hij terecht de naam van « Meester van het Oerwoud » ontving.

Deze nieuwe avonturen werden zo gesnoeid, dat er, wat betreft de leeftijd der Storyers, geen voorbehoud te maken is. Alle Storyers zonder onderscheid zullen dus deze spannende avonturen kunnen volgen.

DE REDACTIE.

HOOFDSTUK I

In zee

HIJ die mij deze geschiedenis heeft verteld, had nooit het inzicht gekoesterd haar aan wie ook te verklappen..

Het verkleurde handschrift van het dagboek dat door een nu sedert lang gestorven man werd bijgehouden, alsmede de bij het Ministerie van Koloniën neergelegde rapporten, stroken volledig met het verhaal van mijn genodigde, en het is bij middel van deze verschillende bronnen dat ik heb opgesteld wat nu volgen gaat...

Uit de bedoelde rapporten blijkt dat een zekere jonge Engelsman van goede geboorte, aan wie ik hier de naam zal geven van John Clayton, Lord Greystoke, de opdracht kreeg een bijzonder netelig onderzoek in te stellen naar de levensvoorwaarden der inboorlingen van de toentertijd nog weinig verkende Westkust van Brits Afrika. Deze inboorlingen hadden af te rekenen met de herhaalde knevelarijen der ivoorjagers en der slavenhandelaars, vooral dan langs de oevers van de Kongo en de Aruwimi.

Ik blijf niet stilstaan bij de bijzonder geheime en moeilijke kant van die opdracht, vermits John Clayton in feite nooit het hem

aangewezen doel mocht bereiken.

Clayton was het modeltype van het soort Engelsen die in de loop der geschiedenis aan de grootheid hunner natie hebben bijgedragen: levendig, rondborstig, wilskrachtig.

...Hij was zijn loopbaan begonnen in het leger, maar politieke eerezucht had hem naar het Ministerie van Koloniën gedreven, en zijn hoge waarde had zijn oversten er toe aangespoord, hem met die belangrijke opdracht te belasten.

Toen hij kennis kreeg van de post die hem werd toegewezen, schommelde hij in de beginne tussen voldoening en misnoegen. Het was klaar, dat die vertrouwenszending een eerste stap betekende naar de hoogste ambten, maar anderzijds was daar het feit, dat de jonge man drie maanden te voren Miss Alice Rutherford had gehuwd, en dat hij de gevolgen duchtte van het Afrikaanse tropenklimaat op de zwakke gezondheid van zijn jonge vrouw.

Dit gewichtige punt, dat in zijn ogen alle andere overtrof, had hem bijna er toe gebracht de hem aangeboden post te weigeren, doch Lady Alice maakte gebruik van al haar invloed op hem, om hem integendeel aan te zetten de zending te aanvaarden en haar mee te nemen.

Het spreekt vanzelf, dat geheel de familie van het jonge echtpaar haar woordje over het geval had gezegd en de meningen waren verschillend: om het even, op een heldere morgen van de maand Mei 1888, scheepten zich John Lord Greystoke en Lady Alice te Dover in, met bestemming naar de Afrikaanse bodem.

Een maand later kwamen zij te Freetown aan, waar zij een klein vaartuig huurden, de *Fuwalda*, dat hen naar het einddoel van hun reis zou brengen.

Het is van dit ogenblik af, dat Lord Greystoke en zijn vrouw voor immer van het wereldtoneel verdwenen. Niemand kreeg ooit nog nieuws van hen.

Twee maanden na de dag waarop de *Fuwalda* het anker had gelicht, liepen een half dozijn Engelse kruisers uit om het kleine vaartuig op te zoeken en zij vonden weldra de sporen van de schipbreuk die de *Fuwalda* geleden had op de klippen in de buurt van het eiland St. Helena. Het vaartuig werd met man en have verloren verklaard en alle hoop om de twee ongelukkige jongelieden ooit weer te zien opgegeven.

De *Fuwalda* was een van die notedoppen die langsheen de Afrikaanse kust op en neer voeren en wier bemanning toentertijd min of meer onder het schuim der grote Middellandse havens

werd geworven.

De officieren van die boot waren niet veel meer waard dan hun lui. Gewelddadig, onrechtvaardig en verslaafd aan de drank als ze waren, werden zij door de bemanning gehaat, en, hoewel volleerd in zijn lastig vak, hield de kapitein er een weerzinwekkende ruwheid op na tegenover zijn ondergeschikten.

De tweede dag van hun reis aan boord van de *Fuwalda* woonden John Clayton er zijn vrouw reeds heftige toneeltjes bij, die zij slechts mogelijk hadden geacht in zeeschuimersverhalen van voorbije eeuwen.

Ze stonden op de brug, in gesprek met de kapitein, terwijl twee mannen in corvedienst de vloer in wit hout schoonmaakten. De kapitein werd ambtshalve elders geroepen en nam afscheid van de twee passagiers. Hij verwijderde zich en liep plots een der boordslui aan die een emmer met vuil zeepwater wegdroeg.

De twee mannen verloren het evenwicht en rolden over de vloer. Dit komisch toneel sloeg bijna onmiddellijk om in een tragedie. Met de blos van schaamte en woede op de wangen, was de kapitein rechtgesprongen, met een hoop verwensingen op de lippen, en had de ongelukkige matroos, die pas overeind was gekomen, met een vuistslag in volle aangezicht neergeveld.

De arme man was tener van bouw en reeds bejaard, hetgeen de ruwheid in het optreden nog minder verschoonbaar maakte. Zijn

corvéemaat was daarentegen een grote, sterkgebouwde kerel met knoestige schouders.

Toen hij zijn maat op de grond zag liggen, liet hij een vloek schieten en sloeg de kapitein zo krachtig, dat deze wankelde.

Van hoogrood was het aangezicht van de kapitein doodsbleek geworden. Immers, dit betekende in zijn ogen een poging tot muiterij en hij had reeds meer gelegenheid gekregen in de loop van zijn veelbewogen leven om het hoofd te bieden aan opstootjes. Hij greep derhalve zijn revolver en richtte het wapen op de matroos.

Clayton was bliksemsnel toegesprongen, maar de officier had reeds gevuurd; toch volgde het schot een andere baan en, in stede van hem het hart te doorboren, drong de kogel de matroos in het been.

Tussen Lord Greystoke en de kapitein had nu een levendige discussie plaats; de eerste verzocht de andere niet te herbeginnen zolang hij met zijn vrouw aan boord zou zijn.

Ten slotte veerde de kapitein op zijn hakken om en verwijderde zich, niet zonder voort te brommen.

De twee scheepslieden waren rechtgestaan en zouden op hun beurt de trap afgaan naar hun kwartier. De gekwetste keerde zich naar Clayton toe en stamelde een vaag dankwoord.

Zijn stem was schor en bars, maar hij scheen werkelijk erkentelijk. Aan boord stond hij bekend onder de bijnaam van « Grote Michaël ».

Verontwaardigd om het toneel dat zich voor hun ogen kwam af te spelen, wensten Clayton en zijn vrouw voortaan het gezelschap van de kapitein te mijden. Zij troffen voorzorgen om hun maaltijden te gebruiken aan zijn tafel, zoals de gewoonte aan boord van het kleine vaartuig het voorschreef, maar dan op andere uren dan de officieren.

Hoewel zij zich afzonderden, gaven zij er zich rekenschap van, dat de atmosfeer met de dag zwaarder werd aan bedreigingen, en een niet te bepalen voorgevoelen waarschuwde hen van een nakend onheil.

Twee dagen later zag Clayton hoe de eerste luitenant afrekende met een ander lid van de bemanning, dat weldra bloedend werd weggedragen door zijn maats, in wier ogen de haat flikkerde.

De spanning was dermate gestegen dat, wanneer de volgende dag de silhouet van een Britse oorlogsbodem aan de horizon verscheen, Clayton op het punt stond zijn overbrenging op dit schip te vragen, want hij begon de gebeurtenissen te vrezen die

zich maar al te duidelijk schenen uit te tekenen aan boord van de *Fuwalda*.

Op het laatste ogenblik wijzigde hij zijn besluit. De oorlogsbodem zette koers in omgekeerde richting en, als hij overstapte, zou hij te Freetown toch opnieuw een kustvaartuig moeten nemen, wat een duur tijdverlies betekende voor een voorgevoelen dat ten slotte misschien kinderachtig was.

Nochtans zou de dag niet verlopen zonder dat het hem bitter speet zijn plan te hebben opgegeven om de *Fuwalda* te verlaten.

Hij wandelde op de brug, wanneer hij de oude matroos opmerkte die door de kapitein mishandeld was geweest en die, voor het ogenblik, bezig was het koper van de valpoort te poetsen.

- Dat zal ik die bloedhonden van bruinvissen betaald zetten! mompelde hij halfluid, terwijl hij op Clayton aantrad.

- Wat bedoelt u, mijn beste man? vroeg Clayton, die bleef staan.

- Verdraaid! zo laat ik het niet! Wij zijn het allen eens met de Grote Michaël in 't matrozenkwartier!...

- Denkt u dat de bemanning muiterij op bestelling heeft? vorste de Engelsman.

- Muiterij?... Muiterij?... Zij willen hen radbraken, die helleschelmen die ons behandelen alsof wij slaven waren...

- Wanneer?

- Weet ik het! In elk geval spoedig. Ik stond er op, u te waarschuwen, omdat u niet van hun soort is. Maar houd uw mond dicht en wanneer u lawaai op de brug hoort, sluit u dan met de kleine dame op in uw kajuit.

- Heb ik wel het recht te zwijgen? mompelde Clayton als voor zichzelf.

- Wat dat betreft, ik raad het u aan, want de maats zullen weten of u de kapitein heeft verwittigd. En dan zullen zij er voor zorgen dat u overboord in de grote plas komt, dat zeg ik u!

Na die waarschuwing keerde de oude matroos terug aan de arbeid.

- Nu zitten wij ongeveer in een glazen huis! zei Clayton tot zijn vrouw toen hij haar had ingelicht omtrent het gesprek dat hij met de matroos gehad had.

- U doet er misschien beter aan de kapitein toch te verwittigen, mijn vriend, sprak Alice angstvallig.

- Misschien! Maar vergeet niet dat de bemanning er gauw zou tocht van hebben en dat zij zich niet alleen op ons zouden wreken, maar tevens op de arme drommel die ons zocht een dienst te bewijzen door zijn waarschuwing.

- Het is nochtans uw plicht, John! Als u de kapitein niet vertelt wat er te geschieden staat, maakt u zich tot een stilzwijgende medeplichtige der opstandelingen.

- Aan u is het dat ik denk, Alice. Het zou me tot wanhoop brengen als ik het voelen en denken van die lui over u liet komen door hun plannen te verklappen aan een overste die hen gewis met een uiterste strengheid zou straffen.

- Denk maar niet aan mij, zei Alice met overtuigende stem. Ik weet welk gevaar wij lopen, maar U moet u beijveren om elk bloedbad aan boord van dit schip te voorkomen.

- Nu dan, het weze zoals u het wil, sprak Clayton met een zucht, en dat God verhoede dat de zaak verkeerd loopt... Trouwens, voegde hij er aan toe om zijn vrouw gerust te stellen, misschien heeft die brave man zijn wensen voor werkelijkheid gehouden, in de mening dat de goede oude tijd met zijn niet zeldzame rebelliedaden teruggekeerd was. Op onze dagen wordt niet meer zo vaak gemutineerd als vóór honderd jaar: de mannen weten welk risico aan een oproer in open zee verbonden is. Doch kijk, daar betreedt de kapitein zijn kajuit. Vermits wij besloten hebben dat ik met hem zou spreken, doe ik het al even graag onmiddellijk, want ik zal blij zijn als ik die karwei achter de rug

heb.

Clayton richtte zijn schreden naar de hut van de oude zeeman.

- Binnen! klonk de ruwe stem van de officier. Wat wilt u?

- Ik kom u op de hoogte stellen van een gerucht dat mij bereikt heeft en volgens hetwelke uw lieden op het punt staan aan het muiten te slaan, verbitterd als ze zijn om de manier waarop u zich jegens hen gedraagt...

- Dat is een onbeschaamde leugen! brulde de kapitein. Ik verbied u uitdrukkelijk u in zaken te mengen die u niet aangaan en tussen te komen in de boordstucht. Dat is alleen mijn zaak en ik ben de enige meester op dit vaartuig!

Paars van woede onderstreepte de kapitein zijn laatste woorden met een zware vuistslag op zijn schrijftafel en stak de andere vuist dreigend naar Clayton op.

Lord Greystoke bleef onverstoorbaar, zijn grijze ogen koud op de woesteling gevestigd,

- Het is tot mijn spijt, sprak hij gewoon, dat ik pas vandaag vaststel dat u de koning der domkoppen is!

Na deze woorden, uitgesproken op een ijskoude toon, verliet hij schijnbaar onverschillig het vertrek, hetgeen de woede van een zo gemeen man als de kapitein slechts op de spits kon drijven.

Deze laatste was inderdaad, meer geërgerd om die zin dan wanneer een vloed van scheldwoorden hem over het hoofd was gekomen, en het gevolg was, dat alle verzoening voortaan was uitgeschakeld tussen deze twee mannen die, hand in hand, misschien vermocht hadden het dreigende oproer in de kiem te smoren.

Welnu, Alice, zei Clayton tot zijn vrouw, ik had even goed geen stappen aangewend. Dat ruwe heerschap heeft me niet eens geloofd! Hij loopt uit eigen wil het noodlot tegemoet, en ik kan hem dit niet beletten. Voortaan moet mijn enige zorg er in bestaan, ons beider leven te beveiligen. Ik zal dus in onze reiskoffers de twee revolvers nemen, alsmede de weinige kardoezen die er zich moeten bevinden.

De grote kastkoffer bevond zich in een hoek van hun kajuit. Zij bemerkten hoe hij van onder tot boven doorzocht was geweest.

- Ik vraag me af, mompelde Clayton verrast, wat men ons heeft willen ontnemen.

Hun onderzoek wees uit dat niets werd ontvreemd, behalve dan juist de twee revolvers en de munitie.

- Dat zegt mij niets dat deugt! sprak Clayton, met het hoofd schuddend. Het is maar al te duidelijk met welke bedoeling mij

die wapens ontstolen werden.

- Wat gaan wij nu aanvangen, John? vroeg Alice angstvallig. Ik vraag u niet om andermaal de kapitein te gaan vinden, deze proef kan volstaan... Wellicht maken wij de grootste kans om gaaf en gezond uit dit avontuur te treden, als wij in een gestrenge neutraliteit tussen de enen en de anderen volharden...

- Dat is ook mijn idee, zei Clayton bezorgd.

Op dit ogenblik nam hem zijn vrouw bij de arm en drukte hem een vinger op de mond als om hem het zwijgen op te leggen. Vervolgens wees zij naar de deur en Clayton merkte de hoek van een vel papier, dat iemand van de buitenkant door de reet zocht te schuiven.

Clayton wilde stil naar de deur toegaan, met het inzicht haar onverhoeds te openen om te zien wie zich tot dit zonderlinge gedoe leende, maar ook ditmaal weerhield hem Alice, fluisterend:

- Nee, John. Als zij zo handelen, dan is het klaar, dat zij niet willen gezien worden. Wij zijn overeengekomen onpartijdig te zijn, laten wij dus vermijden de ene of andere partij te ontstemmen.

Clayton glimlachte en drukte de hand van Alice in de zijne. Zij bleven in die houding volharden, onbeweeglijk, wachtend tot het papier geheel onder de deur zou doorgeschoven zijn.

Een met opzet onderdrukte tred verwijderde zich toen en Clayton boog zich om het blad te grijpen. Het was een geruit vel uit een schrijfboek, gescheurd en verkreukeld, waarop in blokletters, bij middel van een blauw potlood, enkele woorden van een zwaar, onhandig geschrift waren getrokken.

De boodschap verklapte de Claytons dat hun revolvers hen « later » zouden terugbezorgd worden en eiste, in nogal dreigende bewoordingen, dat zij het stilzwijgen zouden bewaren omtrent die noodgedwongen lening.

- Wij hebben beslist nog slechts de armen te kruisen en toe te kijken op wat gebeuren gaat, sprak Clayton met een ietwat bittere glimlach.

HOOFDSTUK II

De hut in de wildernis

LANG hoefden zij niet te wachten, want in de morgen van de volgende dag, op het ogenblik dat hij de brug betrad om er zijn dagelijks wandelingetje vóór het ontbijt te maken, hoorde Clayton schoten knallen.

Het schouwspel dat hem op de brug wachtte, was de bekrachtiging van zijn ergste vermoedens: tegenover het kleine officierengroepje bevond zich geheel de bemanning van de *Fuwalda*, met de Grote Michaël aan het hoofd.

Er ontstond een verschrikkelijk gevecht en weldra was de akelige taak van de scheepslui volbracht: alle officieren waren buiten strijd gesteld. De kapitein lag ten gronde: de ongelukkige had zijn halsstarrigheid duur betaald.

Clayton wendde zich van dit afschuwelijk schouwspel af, toen hij bemerkte dat zijn vrouw was toegesneld en nu bevend aan zijn zijde vertoefde, de ogen op het toneel gevestigd.

- Hoelang bevindt u zich reeds hier, Alice? vroeg hij.

- Van bij het begin, antwoordde zij met een huivering in de stem. Het is afschuwelijk!... Wat kunnen wij van die woestelingen nog verwachten?

- Komaan! zei Clayton met een glimlach die bedoeld was om haar aan te moedigen. Ik zal tot hen spreken. Kom mee, wij moeten hun tonen dat wij spijt alles vertrouwen in hen stellen.

Bij het zien van het jonge echtpaar riep een der matrozen:

- Daar krijgen wij nog twee anderen die best hetzelfde lot kunnen ondergaan!

Reeds echter kwam de Grote Michaël tussenbeide:

- Die daar zijn mijn vrienden en er zal hen geen kwaad geschieden, hebben jullie het begrepen?

Toen keerde hij zich naar Clayton toe en voegde er aan toe:

- Nu ben *ik* de kapitein! Als u lieden de rust betracht, zal men u met vrede laten.

De Clayton's dankten met een hoofdknik en keerden terug naar hun kajuit. Zij bleven gedurende enkele dagen afgezonderd van de gemutineerde bemanning en werden slechts op de hoogte gehouden van hetgene er aan boord omging door de weergalm van enkele schoten en van heftige kloppartijen. Ten slotte, echter, bleef de macht aan de Grote Michaël, wie het gelukte, zo goed en zo kwaad als dat ging, zijn gezag aan zijn maats op te dringen.

DE vijfde dag vertoonde zich een land aan de horizon en de leider van het muitervolk liet Lord Greystoke weten dat, indien dit vasteland bewoonbaar bleek, hij er aan land zou gezet worden, alsmede zijn vrouw en hun bagage.

- Wellicht zult u daar enkele maanden vertoeven, maar ik beloof u dat wanneer wij onzerzijds alles in der minne zullen geschikt hebben om niet verontrust te worden, ik uw Regering de plaats zal medelen waar men u kan terugvinden!

Tevergeefs zocht Clayton de matroos het onmenselijke aan te tonen van een handelwijze, die er in bestond hen op een onbekende bodem aan hun lot over te laten, overgeleverd aan de genade of ongenade der verscheurende dieren en der wilden. Hij vermocht echter niet de stijfhoofdigheid te breken van Michaël, die vastbesloten was zich in veiligheid te stellen, met het oog op de eventuele loslippigheid van het jonge echtpaar.

Omstreeks drie uur in de namiddag liep het vaartuig een brede baai binnen, die omgeven was met een weelderige plantengroei.

Een sloep werd te water gelaten en drie matrozen op verkenning uitgestuurd om te weten of de passagiers op deze plaats konden ontscheept worden. Het antwoord luidde natuurlijk bevestigend. Trouwens, hoewel er geen spoor van enige mensenwoonst zichtbaar was, scheen de *fauna* ⁽¹⁾ zo rijk als de *flora* ⁽²⁾, en vogels van kleuren zonder tal vlogen voortdurend boven de loverrijke bomen van het onmetelijke woud, dat zich uitstreekte zo ver de

---

¹ *Fauna*: dierenwereld.

² *Flora*: plantenwereld.

blik reikte.

Toen de nacht was ingetreden, vertoefden Clayton en Alice gedurende een lange tijd op de brug en aanschouwden in stilte die aarde, waar zij voor een onmogelijk te bepalen tijd zouden te leven hebben.

Uit de diepten van het woud steeg een zonderling en veelvuldig gemurmel op: het geluid van het intense dierleven van het woud, af en toe onderbroken door het hese gebrul van een leeuw of de kreet van een panter.

Michaël ontrukte hen aan die bittere aanschouwing, om hen te verwittigen dat zij zich klaar moesten maken om reeds de volgende morgen aan land te gaan, en dat al hun reisgoed bijgevolg diende verzameld. Herhaald aandringen en beloften, het ene noch het andere kon hem op zijn besluit doen terugkeren.

- Ik ben hier aan boord de enige die het goed met u meent, sprak hij. De anderen vinden dat het eenvoudiger en veiliger zou zijn u weg te ruimen. Ik kleef trouwens hun mening aan, maar ik vergeet niet dat u mij het leven heeft gered, en ik wil het uwe sparen. Het is al wat ik kan doen! Ten andere, ik zal er voor zorgen dat u bevoorraad wordt. Men zal u wapens, ammunitie en keukengerei meegeven, alsmede conserven om u mee te voeden tot wanneer u het kunt stellen met de hulpbronnen van het land. Tenslotte zal ik, ik herhaal het, uw regering laten verwittigen van de plaats ongeveer waar ik u achterlaat. Ze nader bepalen zal niet gaan, want ikzelf weet er niet meer van, maar men zal u uiteindelijk wel terugvinden...

Na die magere troost ging Michaël heen, zonder nog langer de smekingen van Lady Alice te willen aanhoren.

Vroeg in de morgen van de volgende dag werden de koffers en de reistassen van het jonge echtpaar in roeiboortjes gedragen. Michaël had hun al hetgene wat zij nuttig achtten voor hun verblijf op die onbekende bodem vrij laten meenemen. Hij ging zelfs zo ver, hun de revolvers weer te geven die hun « ontleend » waren geweest.

Een laatste bootvracht bestond uit conserven, beschuiten, aardappelen en gedroogde groenten. Michaël, die wellicht niet de manier vertrouwde waarop zijn mannen zich van hun opdracht zouden kwijten, hield er aan Greystoke en zijn vrouw tot aan de oever te vergezellen, en was de laatste om afscheid van hen te nemen toen de sloepen naar de *Fuwalda* terugkeerden.

Dicht tegen elkaar met droge keel aangeleund, keken de twee echtlieden peinzend naar het schip dat zich verwijderde.

Toen de *Fuwalda* in de verte weggezonden was, sloeg Alice de armen om de hals van Clayton en brak in wanhopige snikken los...

Clayton zocht niet om haar tranen te stillen. Hij liet haar uitwenen en streelde haar stil over de haren, tot zij enigermate haar kalmte herwon.

- Ha, John, lispelde zij tenslotte, wat moet er van ons geworden?... Wat nu?...

- Er blijft ons slechts één ding te doen, Alice, antwoordde hij op een zo vaste toon als wanneer hij zich in hun salon te Londen zou hebben bevonden, en dat is... te werken! Het is onze enige kans op redding, het enige middel waarover wij beschikken om ontmoediging en zinneloosheid te voorkomen. Werken en wachten, dat moeten wij!

De eerste zorg van Clayton bestond er in, een tent voor de nacht op te slaan. Maar hij nam het besluit zo rap als het kon een woning te bouwen, waar zij werkelijk beschut zouden zijn tegen de wilde dieren.

Die avond, op het ogenblik dat zij onder de tent wou stappen, stiet Alice een lichte kreet uit, liep naar Clayton en zocht een toevlucht in zijn armen.

- John, murmelde zij, wat is dat? Een man?

Clayton wendde de ogen in de richting die zij hem aanwees en bemerkte een enorme massa die verdween in het lage hout.

- Wat is het, John? hernam Alice met een stem vol verschrikking.

- Ik weet het niet, antwoordde Clayton ernstig. Het is trouwens te donker om wat te onderscheiden; het kan slechts een schaduw zijn, veroorzaakt door een manestraal.

- Nee, John, als het geen mens was, dan was het toch een schrikwekkende menselijke karikatuur! O, ik ben bang!

Clayton stelde zijn vrouw stilaan gerust. Deze sliep weldra in. Toen hij het voor zeker hield dat de jonge vrouw in een diepe slaap was gezonken, verliet hij de tent en onderzocht oplettend de kant waar zich de monsterachtige silhouet had vertoond.

Hij bleef gedurende een lange tijd op de uitkijk met een revolver in de vuist, zonder wat anders te merken dan de kruinen der bomen, zachtjes bewogen door de bries. Ten slotte keerde hij onder de tent terug en sliep op zijn beurt in. Pas echter had hij de ogen geluikt, of het gemauw van een panter verscheurde de stilte. Het dier naderde de schuilplaats van het jonge paar niet, maar zij konden de slaap niet weervinden, voortdurend waakzaam gehouden door de veelvuldige geluiden van het nachtelijke oerwoudleven...

HOOFDSTUK III

Van leven tot dood

HET was niet zonder een werkelijke verlichting, dat zij de dageraad begroetten. Van zohaast zij de innerlijke mens versterkt hadden, zette zich Clayton aan het werk om een hut te bouwen, want hij zag in dat hij geen nachtrust zou hebben, zolang hijzelf en zijn vrouw niet van de jungle gescheiden waren door vier muren, zo sterk als het maar kon. Die taak was zwaar en Clayton had niet minder dan een maand nodig om er een einde aan te krijgen, hoewel hij genoeg had genomen met één enkele plaats...

Wanneer alles ten einde was, bracht het jonge paar de hele mondvoorraad, de kisten en de reistassen in hun nieuwe woongelegenheden en Alice beijverde zich om van die ruwe schuilplaats een betrekkelijk comfortabel onderdak te maken.

De wilde dieren kwamen 's nachts rond de hut sluipen, maar stilaan gewenden Clayton en zijn vrouw zo goed aan die

gevaarlijke buurschap, dat zij er zelfs geen aandacht meer aan schonken.

Tot twee maal toe nog hadden zij de hoge schimmen opgemerkt die vaag aan die van menselijke wezens geleken, maar steeds van te ver om ze goed te onderscheiden.

Op een dag was Clayton een boom aan het omhakken, want hij was ijverzuchtig geworden en nam zich voor zijn installatie te verruimen. Plots maakte een geritsel van bladeren zijn aandacht gaande en hij wendde de ogen van zijn taak af, om de kant uit te kijken waar zich het gerucht voordeed.

Het was een grote mensaap met wreedaardige ogen, die onder het naderen een wild gegrom liet horen. Clayton bevond zich op een afstand van een honderdtal meter van de hut. Daar verscheidene maanden veiligheid, tijdens dewelke hij overdag geen enkel gevaarlijk dier had opgemerkt, hem onbezorgd hadden gemaakt, had hij zijn wapens aan de wand van zijn hut aangehaakt gelaten. Een zonderlinge rilling doorliep hem toen hij zag hoe het monster recht op hem aanstormde.

Hij was er zich geheel bewust van, dat hij, met zijn bijl als enig wapen, slechts een geringe kans maakte te overwinnen. En Alice? Wat stond er met haar te geschieden?

Hij besloot een poging aan te wenden om in de hut terug te keren en hij zette het op een lopen, terwijl hij, ter wille van zijn vrouw, een alarmkreet uitstiet, opdat zij zich zou insluiten en de deur grendelen in geval de mensaap hem de terugtocht zou afsnijden vooraleer hij zich bij haar had kunnen voegen.

Bij het horen van die kreet sloeg Alice de ogen op en zag de aap, die sprongen maakte met een bijl een dier van dergelijke lichaamsbouw ongelooflijke snelheid.

Zij trok zich terug in de hut, maar toen zij een blik naar buiten wierp, zag zij een schouwspel dat haar met ontzetting sloeg, want de woesteling bevond zich nu heel dicht bij haar echtgenoot die, vastbesloten zijn leven duur te verkopen, met beide handen zijn bijl zwaaide.

- Sluit u in, Alice! riep Clayton. Ik ga me met een bijlslag van dit beest afhelpen!

Alice, echter, maakte zich geen begoochelingen en begreep dat een afgrijselijke dood haar echtgenoot wachtte. De reusachtige aap woog minstens twee maal honderd kilo en zijn kracht scheen grenzeloos. Clayton beefde toen hij merkte hoe zijn vrouw buiten de hut verscheen, een geweer aan de hand.

Zij had steeds een onoverwinnelijke afkeer gevoeld voor

vuurwapens en wist in het geheel niet hoe er zich van te bedienen. Nu nochtans liep zij op het monster toe, met de onversaagdheid van een leeuwin die haar welp verdedigt.

- Nee, Alice! riep Clayton. Ter wille van... ga weg!

Maar zij schonk hem geen gehoor en, daar de mensaap op hetzelfde ogenblik chargeerde, kon Clayton niet uitspreken.

De man zwaaide zijn bijl uit al zijn krachten, maar het wilde dier rukte ze hem als een strootje uit de handen en wierp ze razend-dol achter zich. Vervolgens toonde het zijn gele hoektanden die dropen van de kwijl en... wierp zich op zijn prooi.

Het had nog geen stap gedaan of een kogel floot en trof het tussen zijn beide schouders. Het wilde dier gaf Clayton op en keerde zich naar zijn nieuwe tegenstrever. De jonge verschrikte vrouw hield zich vóór de mensaap op, en wendde vergeefse pogingen aan om een tweede maal te vuren; haar bevende vingers vonden de springveer van het geweer niet meer.

De aap sprong, toornig brommend, op de jonge vrouw die bewusteloos ten gronde rolde. Op zijn beurt en bijna tegelijkertijd wierp zich Clayton in een laatste krachtinspanning op het dier, om de woede van het monster op zichzelf af te leiden.

Reeds, echter, stuikte de aap zielloos ten gronde. Hij was dood, het schot had zijn doel bereikt.

Alice had geen letsel, maar haar bewusteloosheid bleef aanduren en Clayton droeg haar in de hut, waar zij nog twee uur vertoefde eer zij tot bezinning kwam.

Haar eerste woorden maakten Clayton bezorgd. Zij aanschouwde gedurende een lange tijd de muren van de nederige hut en zei toen met een zucht van voldaanheid:

- O, John, wat ben ik blij eindelijk opnieuw thuis te zijn! Ik heb een verschrikkelijke droom gehad; wij hadden Londen verlaten en bevonden ons in een vreeslijke land, waar wij door monsters werden aangevallen.

- Komaan, komaan, Alice, zei Clayton zacht en legde de hand op haar brandend voorhoofd, slaap even en vergeet dit alles.

Die nacht werd er in de schamele hut een kindje geboren, nabij het onmetelijke woud, en aan zijn eerste geschreeuw mengden zich de kreet van een panter en het verre gebrul van een leeuw.

Lady Greystoke herwon nimmer haar geestesvermogens. Zij leefde nog één jaar na de geboorte van haar zoontje, maar weigerde halsstarrig de hut te verlaten en waande zich teruggekeerd in Engeland.

Verwonderd stelde zij Clayton soms met zwakke stem vragen die

betrekking hadden op de vreemde geluiden die zij bij nacht hoorde, ofwel bekloeg zij zich om de afwezigheid van haar vrienden en haar dienstboden, zonder dat zij juist besepte in welke plaats zij zich bevond.

Anderzijds, echter, handelde zij alsof zij geheel haar geestesevenwicht had behouden; het geluk dat zij bij haar kind smaakte en de aanhoudende zorgen waarmede haar echtgenoot haar omringde, maakten haar dit jaar tot het zoetste uit haar kort bestaan.

Gewis, Clayton wist heel goed dat zij heel wat angsten zou gekend hebben, indien zij de waarheid had beseft. Derhalve, en ofschoon het hem het hart pijnigde zijn vrouw in die toestand te zien, achtte hij zich soms gelukkig om het feit, dat de afschuwelijke werkelijkheid haar voortaan ontsnapte.

Sedert lang had hij alle hoop op hulp opgegeven en zich met ijver toegelegd op de volmaking van hun installatie. Thans bedekten panter- en leeuwenhuiden de vloer. De muren waren verfraaid met rekjes, waarop, in ruwe door Clayton vervaardigde vazen, tropische bloemen hun ontluiking voleindden, en enkele rudimentaire meubelen versierden de plaats...

IN een dagboek tekende Clayton dagelijks de geringe voorvallen uit hun leven op en borg dit in een klein stalen kistje.

Een jaar na de geboorte van haar zoontje ontsliep zachtjes Alice. Haar einde was zo rustig, dat Clayton verscheidene uren nodig had om tot het besef te komen dat hij zijn levensgezellin kwam te verliezen...

Gedurende een lange tijd verbrak niets de stilte, tenzij het klagend gehuil van het kindje.

HOOFDSTUK IV

De apen

DE paniek heerste onder de grote mensapen, onder het hoge gebladerte van het woud. De oude chef, Kerchak, maakte een furiecrisis door.

Bevend verwijderden zich zijn onderdanen. In weerwil van hun gewicht, vluchtten zij in de takken van de dikste bomen. Kerchak, wiens ogen met bloed waren belopen, stiet een verschrikkelijk gebulk uit. Al wat zich nu op zijn weg bevond, zou hij kunnen doden!

Het monster woog zowat tweehonderdvijftig kilo. Zijn onoverwinbare kracht en zijn scherpe en steeds hapklare tanden, hadden hem tot de onbetwistbare meester van zijn stam gemaakt.

Kala, de apin, die met haar kleintje op de rug van een bessenooft terugkeerde en niets afwist van de dolle woede van de chef, verscheen plots in de laar³).

Bij de eerste blik op haar met vrees bevangen stamverwanten begreep zij echter wat er omging en met een onrustig geklaag poogde zij in een boom te klimmen, terwijl Kerchak, die haar bemerkte had, met een keelgebrom in haar richting sprong. Kala slaagde er in zich buiten bereik te stellen, maar haar wanhopige sprong had voor gevolg, dat haar kleintje loskwam en over de grond tuimelde, schier onder de voeten van Kerchak.

In zijn blinde woede takelde hij het kleintje toe en toen Kala, het gevaar vergetend om haar spruit ter hulp te snellen, naast hem neerkwam, vond zij nog slechts een levenloos lichaampje.

---

³ Open plaats in het woud.

Kerchak's woede was gevallen, zo plotseling als ze opgestoken was, en hij deed de nu jammerende wijfjesaap geen kwaad...

Kala was nog zeer jong, amper negen of tien jaar oud, en het kleintje dat zij kwam te verliezen was haar eerste afstammeling. In weerwil van haar jonge leeftijd, bezat zij reeds geheel de kracht die een kenmerk is van de grote mensapen van de wouden van Evenaar-Afrika, die zeer nauw verwant zijn aan de goril, maar sterker van bouw nog en verstandiger.

Toen de stam had begrepen dat de razernij van Kerchak gestild was, keerde eenieder stilaan in stilte bij hem terug. Toen liet de chef een gegrom horen en de afschuwelijke horde zette zich op weg. Kala, die haar kleintje steeds vasthield, volgde werktuiglijk haar stamgenoten, niet zonder her en te keer scherpe, pijnlijke kreten te slaken. Aldus op goed geluk voortstappend, bereikten de apen een laar, dicht bij de oever van de Oceaan, waar zich een hut bevond.

Kerchak kende ze goed, die hut waaruit reeds meermalen een soort donderkei was vertrokken om een of ander lid van zijn stam, dat zich te kort bij de woning van de « blanke aap » (4) had gewaagd, met de dood te slaan.

Hij voedde een blinde haat tegen dit « gluiperige dier » dat op afstand de dood kon verzenden, en hij koesterde het plan hem op een dag onverhoeds te overvallen en aldus diegenen van zijn stamgenoten te wreken die hij had gedood.

Die dag zwierf de « blanke aap » niet rond zijn woonst en het viel Kerchak op, dat de deur openstond. De apen naderden traag en geluidloos de hut. Gaandeweg legden zij hun wantrouwen af, daar zij geen teken van leven bespeurden en vaststelden dat de « stok die de dood gaf » buiten gezicht bleef.

Tenslotte stonden zij op de drempel. Kerchak bevond zich vooraan, gevolgd door twee mannetjesapen. Aan het einde kwam Kala, die haar dode « kindje » verder wiegde.

Nieuwsgierig aanschouwden zij de « blanke aap », die half uitgestrekt lag in zijn « hol », met het hoofd tussen de handen, terwijl uit een rustieke wieg geschreeuw opsteeg.

Toen sprong Kerchak toe en Clayton richtte zich op, zichtbaar verbaasd. Hij kreeg de tijd niet om de hand te strekken naar zijn geweer. Reeds stormde de woesteling op hem toe...

Toen Kerchak zijn woede gekoeld had op de ziellose gedaante die al was wat er van John Clayton overbleef, ging zijn aandacht naar de wieg. Reeds, echter, stond Kala naast hem en, toen hij het

---

⁴ De mensapen hielden Clayton voor een « blanke aap ».

kindje wilde grijpen, sloeg zij met dit laatste op de vlucht. Zij drukte het tegen zich aan, schrille kreten slakend, en nam de wijk in een boom.

Op het ogenblik dat Kala het kindje van Alice Clayton had gegrepen, had zij haar eigen « kindje » in de ledige wieg achtergelaten, daar haar moederlijk instinct haar aangespoord had om zich dit levende, spartelende en huilende kleintje toe te eigenen...

Intussen inspecteerden de apen niet zonder nieuwsgierigheid al wat hen in de hut omringde. Zij hadden zich geheel onverschillig afgewend van het levenloze lichaam van Lady Alice en van dit van Clayton, maar Kerchak werd geboeid door het geweer dat aan de wand hing. Hij wist dat dit het zonderlinge wapen was, dat de dood onder de zijnen gezaaid had, en een onweerstaanbare nieuwsgierigheid worstelde in hem tegen de vrees.

Hij liep gedurende een lange tijd heen en weer vóór het wapen en bromde om het vrees aan te jagen. Toen strekte hij de arm in zijn richting. Maar onmiddellijk sprong hij brommend achteruit, waarna hij opnieuw rond het wapen draaide. Andermaal strekte hij de arm en toetste het koude staal, om dan, van zo haast hij het aangeraakt had, achteruit te wippen.

Hij herbegon dit spelletje, maar bij iedere beurt groeide zijn vertrouwen, doordat de geheimzinnige knuppel onbeweeglijk bleef. Tenslotte stiet hij een dreigend gebulk uit en greep het wapen, dat hij nieuwsgierig onderzocht. Hij betastte het van het ene tot het andere eind, keek in de loop, drukte met de vingers de kolf, het magazijn en, uiteindelijk, de spanveer.

Een schrikwekkend geluid liet zich horen en, hoewel niemand onder hen als bij mirakel gekwetst werd, sloegen de apen wanordelijk op de vlucht, gevolgd door Kerchak, die de vreselijke stok niet losgelaten had.

Bij de deur raakte hij verward met het geweer dat hij onhandig vasthield, zodanig dat de deur zich achter hem sloot, vastgeklemd door de dikke plank waarvan Clayton, bij middel van een tegengewicht, een soort deurklink had gemaakt, die tegen alles bestand was.

Toen Kerchak, wanneer hij op enige afstand van de hut was verwijderd, tot de bevinding kwam dat hij nog steeds het geweer droeg, wierp hij het zorgeloos ten gronde, daar zijn nieuwsgierigheid nu voldaan was.

De bende vervolgde toen haar weg en drong het woud in.

Vooreerst weigerde Kale haar toevluchtsoord te verlaten, maar wanneer zij bemerkte dat zich Kerchak niet langer om haar noch om het wichtje bekommerde, voegde zij zich bij haar stamgenoten..

Zij had de marteldood van haar kleintje bijgewoond en was nu vastbesloten het kind, dat het verving, te behouden.

HOOFDSTUK V

De « Blanke Aap »

HEEL spoedig nochtans werd Kala in haar verwachtingen bedrogen aangaande de kleine « blanke aap » ⁽⁵⁾ die zij had aangenomen.

Zo was het meer dan één jaar na de dag waarop zij hem bij zich had genomen, dat de kleine amper begon te lopen zonder bij elke tred te vallen. Wat het klimmen betrof, daar was hij niet bekwaam toe.

Dikwijls voerde Kala ernstige gesprekken met de oudste wijfjesapen van de stam, die medelijdend met het hoofd

---

⁵ De mensapen hielden Tarzan voor een « kleine blanke aap ».

schudden wanneer zij merkten hoe traag toch die kleine opgroeide en vooruitgang maakte. Hij kon niet eens op eigen krachten zijn voedsel vinden en hij was daar nu al twaalf manen! Hadden de apen geweten dat de nieuweling reeds een jaar oud was toen Kala hem had meegenomen, zij zouden alle hoop opgegeven hebben, want de jonge apen van de stam waren heel wat verder gevorderd op de leeftijd van één jaar, dan Tarzan op die van meer dan twee...

- Hij zal nooit een aap als de andere worden! gromde Tublat ⁽⁶⁾. Men moet zich gestaag met hem bezighouden. Uit hem zal nooit wat anders groeien dan een onnodige last voor de stam!

Maar Kala handelde naar eigen goeddunken en van al haar « kinderen », hield zij het meest van de kleine Tarzan, naam die zij aan de jeugdige Lord Greystoke had gegeven en die betekende « Bleekgezicht » ⁽⁷⁾.

...Trouwens, in zijn groei maakte Tarzan enigermate vorderingen en toen hij zijn tiende jaar had bereikt, werd hij zelfs een uitstekend klimmer en een loper tegen wie geen van zijn « pleegbroeders » het kon opnemen.

Hij verschilde in vele opzichten van degenen die hij zijn stamgenoten waande. Dwong hij door zijn behendigheid en lenigheid vaak de bewondering af, dan bleven zijn macht en zijn grootte integendeel onbeduidend tegenover die van zijn « broeders ». Op tienjarige ouderdom immers, hebben de grote mensapen de grootte van een volwassen aap, terwijl Tarzan, spijt alles, nog maar een kleine jongen was.

Maar wat voor een kleine jongen!

Van zijn prilste jeugd af, had hij geleerd in de bomen te wippen, zich van tak tot tak vastklampend, op de manier van zijn « pleegmoeder » en, eens groter geworden, had hij hele dagen gespeeld met zijn zusjes en broertjes bijna in de kruinen der bomen!

Hij kon twintig voet springen tussen twee takken en, als bij mirakel, zich bijna onverschillend met ene hand of ene voet vastklampen, aldus tussen hemel en aarde bengelend in de wind. Tarzan was trouwens op de leeftijd van tien jaar zo sterkgebouwd als een gewone mens op dertigjarige ouderdom, en oneindig leniger dan de best getrainde atleet. Zijn kracht nam met de dag toe.

Zijn leven onder de reusapen was gelukkig en zonder zorgen. Hij

---

⁶ mannetje van Kala.

⁷ Ook « Blanke Huid ».

kon zich inderdaad niet voorstellen, dat er een andere levenswijze kon bestaan, en had nooit er aan gedacht, dat er op aarde een andere wereld kon zijn dan die van het woud en van de jungledieren waarmede hij vertrouwd was.

Hij was bijna elf jaar toen een ontzettende bekommring hem trof: het viel hem op, welk een groot verschil er bestond tussen zijn maats en hemzelf. Zijn klein, door lucht en zon gebronsde lichaam, scheen hem toe als een voorwerp van schaamte en afkeer, in vergelijking met het harige lichaam van zijn maats...

Nochtans moest zijn schrikwekkendste ontdekking nog komen. In het midden van een vallei, waarheen de apen zich soms begaven, lag een klein meer met doorzichtig water. Het was in zijn afspiegeling dat Tarzan voor het eerst zijn aangezicht bemerkte. Het was op een zeer hete dag tijdens het droge seizoen. Met een van zijn speelgenoten ging Tarzan drinken. Zich buigend om het water op te slokkeren, weerspiegelde zich hun beider gelaat in het heldere water: het vreesaanjagend en brutale wezen van de jonge aap en de fijne trekken van de afstammeling van een adellijke Engelse familie...

Tarzan was zo door die bedroevende ontdekking geboeid, dat hij niet hoorde hoe, achter hem, het gras betreden werd. Zijn maat,

die zijn dorst aan het stillen was, hoorde het evenmin. Op dertig stappen van hen streek zich een leeuwin neer, haar staart op en neer over haar holle flanken bewegend. Met een verschrikkelijk gebrul sprong zij dan toe. De leeuwin was een ervaren jageres. Het gebrul dat zij tijdens haar aanval liet horen, had als een onvoorzichtigheid kunnen beschouwd worden, daar zij daardoor haar prooi op het gevaar wees. Maar zij wist heel goed dat zij, door zo te handelen, haar slachtoffer van schrik verstijfde...

Zij had zich niet bedrogen, tenminste niet wat betrof de jonge aap waarop zij zich reeds had geworpen, daar deze, bevend van schrik, onbeweeglijk vóór haar was blijven staan. Tarzan, integendeel, had anders gehandeld. Zijn leven te midden van de gevaren van de jungle hadden hem met heel wat gevaarstoestanden vertrouwd gemaakt, en zijn verstand, meer ontwikkeld dan dit van zijn ongelukkige maat, had hem iets doen uitvoeren, waaraan een aap nooit zou gedacht hebben.

Met een wip had hij zich in het water geworpen. Hij had niet gearzeld tussen de verraderlijke meerspiegel en een onmiddellijke dood. Nochtans, hij vreesde het water, dat hij alleen maar naderde om zijn dorst te stillen... Zijn « pleegmoeder » had hem geleerd zich te verwijderen van het stromend water, waarin hij nu verdween, liever dan onder de gevreesde klauwen van het wilde dier te vallen.

Zwemmen kon hij niet en het meer was diep. Maar instinctmatig begon hij armen en benen te bewegen, zo wat op de manier van honden, en hij bemerkte dat hij, dank zij die manier van doen, zich aan de oppervlakte van het water kon houden, en zelfs zich verwijderen.

Zeer verwonderd, maar uiterst voldaan over die ontdekking, had Tarzan nochtans niet de tijd om er langer aan te denken. Op de oever brulde de leeuwin, ontgoocheld om de prooi die haar ontsnapte, maar, terwijl zij de jonge aap verslond die zij had neergeveld, loerde zij af en toe naar Tarzan, klaar om toe te springen van zodra deze zou pogen aan wal te komen.

Het kind slaakte toen de roep- en alarmkreet van de stam en moduleerde hem, om de zijnen te verwittigen van de tegenwoordigheid van de leeuwin. Bijna onmiddellijk bereikte hem van verre een antwoord en, enkele ogenblikken later, verschenen tien of twaalf grote apen in de takken van de bomen die het meer omringden

Hoewel beter gewapend voor de strijd dan de mensapen, zocht het dier zich niet te meten wanneer zij in getal waren; ook liet zij

een gebrul horen en verdween met een sprong in het kreupelhout.

Tarzan klom toen de oever op. Het gevoel van frisheid en ontspanning dat het water hem geschonken had, maakten hem enthousiast. Van die dag af plonsde hij in het water van het meer of van de zee, telkens wanneer hij er gelegenheid toe had.

Kala had heel wat tijd nodig om zich aan die doenwijze te gewennen, want, indien haar stamgenoten desnoods konden zwemmen, wanneer zij er toe gedwongen werden, dan gebeurde het toch nooit zonder verplichting.

's Nachts kroop Tarzan steeds dicht bij zijn pleegmoeder om het warmer te hebben. De oude Kala verafgoodde hem en, als zij hem somtijds strafte wanneer hij ongehoorzaam of al te onvoorzichtig was, dan deed zij dit altijd met zachtheid. Tublat, haar echtgenoot, had geen enkel van zijn vooroordelen tegen Tarzan gewijzigd en meer dan eens al had het weinig gescheeld, of hij stelde een einde aan Tarzan's loopbaan.

Natuurlijk betuigde Tarzan hem van zijn kant dezelfde gevoelens, en bakte hem poetsen of wierp hem scheldwoorden naar het hoofd van zodra hij zich buiten bereik achtte.

Zijn aangeboren guitigheid liet hem toe duivelachtige kwajongensstreken uit te vinden om Tublat te tergen. Sedert lang was hij op de idee gekomen, een soort touwen te maken met lange lianen ⁽⁸⁾. Met die bindmiddelen zocht hij Tublat te vangen of hem uit zijn evenwicht te brengen.

Door veel met zijn touwen te spelen, kwam hij er toe - deels bij toeval en deels bij ondervinding - knopen te leggen, en op een schone dag, zonder dat hij het vermoedde, ontdekte hij de lasso.

Toen hij tot de ontdekking kwam dat wanneer hij zijn touw, op een zekere manier geknoopt, over een mikpunt zwaaide en het dan naar zich toehaalde, hij tot verbluffende resultaten kwam, toen begon de vindingrijke geest van Tarzan intensief te werken.

Als hij op die manier een van zijn stamgenoten of zelfs de gevreesde Tublat tot machteloosheid kon brengen, waarom zou hij niet op dezelfde manier een panter of misschien een leeuw kunnen overwinnen?

Hij overwoog dit plan gedurende een lange tijd, maar hij zou het slechts vele jaren later ten uitvoer brengen, wanneer hij bijna de mannelijke leeftijd zou bereikt hebben.

HOOFDSTUK VI

---

⁸ Slingerplanten.

Gevechten in de Rimboe.

DE verplaatsingen van de stam brachten hem vaak terug in de omgeving van de stille hut in de laar nabij de Oceaan. Voor Tarzan was de hut een gelegenheid tot overwegingen en urenlang spel.

Hij keek vluchtig door het venster, afgeschermd door een rieten voorhangsel, ofwel, het dak opspringend, maakte hij tal van gissingen omtrent hetgene er binnenin die verbijsterende bouw kon omgaan.

De onmogelijkheid om de hut te betreden, wakkerde zijn verlangen om er binnen te dringen nog aan.

Op zekere dag dan viel het Tarzan op, dat de deur een afzonderlijk iets vormde van de muur die haar omringde en voor het eerst kwam hij op de gedachte, dat er langs die weg misschien middel was om zijn doel te bereiken.

Hij was alleen, hetgeen vaak het geval was wanneer hij zich tot bij de hut liet afdwalen, want de apen naderden haar met tegenzin. Zij hadden sedert lang het geval met het geweer vergeten, maar de hut bleef voor hen een onrustbarende betekenis hebben en bij

voorkeur hielden zij zich op afstand.

Welke banden Tarzan aan de hut konden hechten werd hem nooit verteld. De taal van de apen was zo primitief, dat zij maar uit enkele stembuigingen bestond voor de hoofdzakelijke behoeften, en zij liet hen niet toe te verklappen wat er daar vroeger gebeurd was. Trouwens, die geschiedenis was sedert lang uit hun zwakke geheugen gewist.

Nochtans had Kala bij Tarzan een flauw begrip ervan verwekt, dat hij de zoon was van een zonderlinge aap van blanke kleur, maar het kind had daaruit niet besloten dat Kala niet zijn ware moeder kon zijn.

Die dag dus bleef hij voor de deur staan en beschouwde haar lang. Hij betastte haar over heel haar oppervlakte, zonder te weten hoe hij het moest van boord leggen om een doorgang te bekomen. Heel toevallig lei hij de hand op de klink en de deuring met een krakend geluid open, tot grote verwondering van Tarzan. Gedurende lange ogenblikken bleef hij onbeweeglijk staan, zonder te durven binnengaan. Toen zijn ogen zich aan de betrekkelijke duisternis van de hut hadden gewend, stapte hij traag en wantrouwig over de drempel.

Hij bemerkte uitgedroogde beenderen, die hij onverschillig bekeek. Zijn wilde leven had hem er aan gewend geen betekenis te hechten aan die deerniswekkende overschotten, en zelfs wanneer hij geweten had dat hij zich voor het stoffelijk overschot van zijn ouders bevond, dan nog zou hij niet anders ontroerd zijn geweest. Het overige van de inhoud van de plaats boeide hem. Hij onderzocht nieuwsgierig de voorwerpen, de meubels, de boeken, de wapens en alles wat de hut versierde. De lucht was zeer droog in die streek en niets had er te zeer te lijden gehad van de tand des tijds.

In een welgevuld boekenrek vond hij een boek vol kleurtekeningen. Het was een geïllustreerd alfabet, dat de arme Alice eertijds meegenomen had met het oog op de dag dat zij haar kind zou leren lezen...

A zoals in AAP

B zoals in BOA

De prentjes boeiden hem.

Bij de letter « A » vond hij figuren die veel gelijkenis vertoonden met zijn stamgenoten, maar hij zag noch Kerchak, noch Kala.

In de beginne probeerde hij de figuurtjes op de bladzijden in de hand te nemen, maar tenslotte begreep hij dat zij niet reëel waren, bijaldien dat hij zich afvroeg door welk tovermiddel hij ze

nochtans zag.

Het PAARD, het SCHAAP en de HAAN vertoonden geen gelijkenis met om het even wat hij kende, maar waren nochtans niet zo geheimenisch als de kleine tekens die zwart en krom onderaan de prentjes voorkwamen, en die op kleine diertjes met poten geleken, zo bijvoorbeeld de M, of met een grote mond zoals de G, of met een klein oogje als de i

Aldus maakte Tarzan kennis met het alfabet, op het ogenblik dat hij zijn elfde jaar ging bereiken. In het midden van het boek ontmoette hij zijn aartsvijand, de Leeuw, en wat verder de apathieke slang. Het was een begeistereerd spelletje! Nooit had de kleine jongen zich zo goed vermaakt. Hij ging er zo in op, dat hij pas merkte dat de avond viel toen de figuurtjes voor zijn ogen begonnen in elkaar te lopen.

Eindelijk verliet hij de hut, niet zonder het mes mee te nemen dat hij Kala zou tonen als een rariteit. Hij opende en sloot herhaaldelijk de deur, die hem steeds en opnieuw verbaasde. Tenslotte liet hij ze dicht, want hij wou nu eenmaal alleen meester zijn van zijn buitengewone ontdekkingen.

Tarzan had pas een honderdtal meters afgelegd, in de richting van de jungle, toen een reusachtige gestalte zich aftekende in het struikgewas. Vooreerst dacht hij te doen te hebben met een lid van zijn stam, maar onmiddellijk daarop bemerkte hij dat hij voor Bolgani, de grote zwarte goril, stond!

...Indien Tarzan de gelijke was geweest van zijn stamgenoten, dan zou hij heel waarschijnlijk een zegevierende kamp geleverd hebben tegen de goril. Maar daar hij tenslotte slechts een kind was, hoewel heel wat sterker dan andere, kon hij de hoop niet koesteren het hoofd te bieden aan het monster.

Zeker van de overwinning sprong Bolgani reeds toe, een triomfantelijk gebulk uitstotend. Tarzan had evenwel instinctmatig het mes gezwaaid dat hij in de hut van zijn vader had gevonden. De goril wierp er zich op, met het gevolg dat het lemmet hem tot het gevest in de borst drong.

Huilend van woede en pijn beet en sloeg het beest, doch reeds had Tarzan het nut van zijn wapen ingezien en, hoewel hij half dood in de prang van de woeste mensaap gekneld zat, hield hij niet op het monster messteken toe te brengen.

Het slot was, dat de twee ongelijke tegenstrevers over de grond rolden en er bewegingloos, zonder teken van leven, bleven liggen. In het woud nu, had de stam de uitdagingskreet van de goril gehoord en Kerchak had zijn volk bij zich geroepen om te zien of

alleman er was, zoals de gewoonte het voorschreef in een dergelijk geval.

Heel spoedig merkte men dus dat Tarzan ontbrak. Maar Kerchak hechtte weinig belang aan dit onbeduidend stamlid en hij begon opnieuw beziën te plukken, zonder zich verder om het kind te bekommeren.

Wat Kala betreft, zij was onrustig uitgetrokken, op zoek naar haar pleegzoon... Eindelijk bereikte zij de plaats waar zich, onder het schitterende maanlicht, het kleine, bloedige lichaampje van Tarzan bevond, niet ver van dit van de goril.

Jammerend liep Kala op Tarzan toe. Zij besnuffelde hem angstvallig. Neen, hij was niet dood, hij had nog de reuk der levenden, hij was nog warm... Tederlijk droeg zij hem door het takkenhout naar de vrijplaats van de stam. Gedurende lange dagen en lange nachten vertoefde zij aan zijn zijde, hem eten en drinken brengend en de vliegen en insecten verwijderend van zijn vreselijke kwetsuren.

Van geneeskunde had het arme schepsel natuurlijk geen enkel begrip, maar Kala likte de wonden van haar « kind », die zodoende niet werden besmet. De stevige natuur van Tarzan zorgde voor de rest... Tenslotte viel de koorts en Tarzan begon te eten. Geen enkele smartkreet was over zijn lippen gekomen, hoewel zijn kwetsuren geweldig pijnlijk waren geweest. Zijn borst was door de vreselijke klauwen van de goril verscheurd geweest, zijn armen waren ontwricht en het nekvlees hing los, zodat de keelader, die als bij wonder niet met de scherpe tanden van het beest was in aanraking gekomen, geheel bloot lag.

Op zijn bed van bladeren wachtte Tarzan nochtans verdraagzaam op genezing, zonder een woord van verontwaardiging, met de onaandoenlijkheid van de wilde dieren.

HOOFDSTUK VII

Eerste kennislicht.

NA een tijd die hem eindeloos lang leek, kon Tarzan zich opnieuw bewegen. Van dit ogenblik af vorderde zijn herstel spoedig. Op de tijd van één maand was hij fors en lenig als voorheen.

Tijdens zijn gedwongen nietsdoenerij had hij meer dan eens teruggedacht aan de kamp met de goril. Toen hij opnieuw kon lopen, was zijn eerste gedachte het wonderbare tuig terug te vinden dat hem, spijt zijn onervarenheid, in staat had gesteld een

der meest gevreesde monsters van de jungle te overwinnen. Op een vroege morgen keerde hij bijgevolg terug naar de gevechtsplaats. Hij vond er het verbleekte gebeente van zijn vijand. Ernaast, half verborgen in het gras, raapte hij het met roest en gedroogd bloed bedekte mes op.

Hij was enigermate ontgoocheld toen hij het blinkend lemmet van vroeger zo veranderd terugvond, maar het wapen had niets van zijn doelmatigheid ingeboet. Tarzan zegde tot zichzelf dat hij nu niet langer de achterbakse aanvallen van Tublat zou te vrezen hebben.

Vervolgens begaf hij zich in de hut en herbegon zijn onderzoek. Doch een niet te verwinnen kracht dreef hem opnieuw naar de boeken die hem de eerste maal zo geboeid hadden, vooral dan het naïeve alfabet.

Hij bleef stilstaan bij het prentje van een kleine aap die precies gemaakt was als hijzelf, maar dan bedekt met een eigenaardig haarkleed. Het woord KIND stond eronder geschreven. Op de volgende bladzijde trof hij een nieuwe tekening van het schepsel, samen met een ander dat op een jakhals geleek, met dit onderschrift: KIND en HOND.

Zonder dat hij er idee van had dat hij aldus leerde, vermaakte

zich Tarzan door al de bladzijden op te zoeken waar de tekens KIND op geschreven stonden onder het beeldje van de kleine aap. Nadat hij zonderling gescherpte stokjes had gevonden, beijverde zich om met die potloden tekens te trekken. Vervolgens probeerde hij, op goed geluk af, de in het boek voorkomende tekens na te bootsen.

Het zou onjuist zijn te zeggen dat hij aldus leerde lezen en schrijven, maar in zijn geest ontstond niettemin in zekere mate een duister begrip van die wetenschappen. Nochtans was die ijverige studie geen beletsel voor Tarzan om zich te volmaken in het hanteren van de lasso en het lange jachtmes, dat deel uitmaakte van de nalatenschap van zijn vader...

De grote mensapen voedden zich hoofdzakelijk met bessen en vruchten, doch lustten ook gaarne vlees, dat voor hen zelfs een zeer gezochte spijs vormde. Wat Tarzan betreft, sedert hij ervan geproefd had, was hij een niet te vermoeien jager geworden. Hij vergastte zich liever aan antilopen en damherten die hij kon neervellen, dan aan het vegetarische voedsel waarmede zijn maats genoeg namen.

Op zekere dag keerde hij met buit beladen terug en liep haast tegen Tublat aan. Deze strekte een begerige hand uit bij het zien van het prachtstuk en liet een gebiedend gebulk horen, dat Tarzan beval hem zijn middagmaal af te staan.

Maar hij had niet meer te doen met een kind dat zich zijn zwakheid bewust was. De jongeling die hij voor zich had, stond er nu op, zijn bezit te behouden, op gevaar af de woede te verwekken van een gevreesd tegenstrever.

Tarzan greep dan ook een lage tak vast van een boom en verhief zich snel in het loof, hoger dan de logge Tublat kon klimmen, zijn onthutste vijand spot- en scheldwoorden toezwaaiend.

Toen werd Tublat razenddol.

Vreselijk huilend begon hij in alle richtingen te lopen, zich de borstspieren martelend, ten prooi aan die niet te stuiten razernij waarvan eertijds Lord Greystoke het slachtoffer was geworden, toen zij Kerchak bezielde had.

Onder de stalen van de maan die aan het firmament was verschenen, woonde Tarzan een toneel van woestheid bij. Onder zijn gevreesde vuisten die hij als molenraderen deed ronddraaien, sloeg de woesteling al neer op zijn doortocht, boompjes en jonge eiken die hij haast ontwortelde, terwijl de andere leden van de stam voorzichtigheidshalve de wijk namen.

Kala, zijn oude gezellin, had nochtans gedacht dat zij voldoende

in veiligheid was door neergehurkt in het struikgewas te gaan zitten. Maar van zodra Tublat haar bemerkte, stormde hij op haar af, verschrikkelijk schuimbekkend en de monsterachtige vuisten voorwaarts gestrekt.

Bij dit zicht klom Kala in de eerste de beste boom, maar Tublat volgde er haar, steeds afgrijselijk verder bulkend. De boom was oud en de termieten hadden hem binnenin uitgeknaagd. Dan wanneer de arme apin zich reeds in veiligheid achtte, begaf een tak onder haar gewicht en zij viel, van tak tot tak buiteland, zonder zich te kunnen vastgrijpen. In haar val sleepte zij Tublat mee. Reeds richtten zich beiden op en, ten einde raad, zocht Kala wanhopig een nieuwe schuilplaats. Op dit ogenblik dook Tarzan plots op. Hij stelde zijn pleegmoeder terzijde en ging voor Tublat staan.

Een geschikter tegenstrever voor de vijand van Tarzan kon niet gevonden. Tublat meende nu het ogenblik gekomen om zijn oude haat bot te vieren. Met een voorafgaandelijk triomfgebrul stormde hij op de zoon van Lord Greystoke los. Doch zijn gevreesde tanden zouden nooit de vijand verscheuren die hij haatte.

Een ongelooflijk forse greep wierp de kop van het onthutste beest achterwaarts en, met de andere hand, sneed Tarzan de keel van het wilde dier met zijn dolk over!

Toen Tublat in een bloedplas ten gronde was gevallen, plaatste Tarzan de voet op de borst van zijn overwonnen vijand en stiet triomfantelijk de zegekreet van zijn volk uit. De leden van de stam hadden vreesachtig hun schuilplaatsen verlaten en, toen zij alle verenigd waren, richtte zich Tarzan tot hen.

- Ik ben Tarzan! riep hij luide. Ik ben een groot doder!... Dat allen Tarzan en zijn moeder Kala eerbiedigen en vrezen!

En onder de kleine ogen van Kerchak, die tegelijkertijd gramschap en wordende vrees verklapten, liet Tarzan andermaal zijn triomfkreet weergalmen.

HOOFDSTUK VIII

Tweegevecht met een leeuw

DE dag na de dood van Tublat vertrok de stam opnieuw in de richting van de zee kust. Het lichaam van Tarzan's vijand bleef waar het gevallen was, zonder dat zich iemand erom bekommerde. De mars van het volk van Kerchak werd slechts onderbroken door het achteloos zoeken naar voedsel...

Op een keer kruiste een leeuw hun weg en deed hen allen op de vlucht slaan in een boom, want, waar het wilde dier hun vreselijke tanden en hun dodelijke kneep eerbiedigde, hadden de apen een gelijkaardige achting voor de scherpe klauwen en de wondere macht van de leeuw.

De koning der dieren schreed majestatisch door de laar, waar alles op zijn doorgang het stilzwijgen bewaarde. Tarzan echter, hoog in een boom gezeten, had een idee...; hij greep een schelp van een kokosnoot en wierp ze handig op de neus van het trotse dier.

Met een toornig gebrul vestigde de leeuw zijn van verbolgenheid vlammeende, gele ogen op Tarzan. Vervolgens opende hij zijn lange klauwen, als om zich te strekken, en lanceerde de schetterende oorlogskreet der leeuwen. Toen liet Tarzan, vertrouwend in de onschendbaarheid van zijn schuilplaats in de top van de boom, de uitdagingskreet der grote mensapen horen.

De twee vijanden bekeken elkaar op afstand en in stilte gedurende een ogenblik. Het wilde dier geeuwde daarna op een wijze die men voor minachtend kon houden en zette zijn weg door de jungle voort.

In de geest van Tarzan had zich echter een gewaagd plan

gevormd. Vermits hij de gevreesde Tublat had gedood, waarom zou hij niet een nog vreselijker vijand uitdagen? Niets zegde dat hij, bijvoorbeeld, geen leeuw zou de baas blijven, met de hulp van zijn lasso en zijn dolk...

Tarzan koesterde nog een ander plan. Als hij er in slaagde de leeuw te overwinnen, dan zou hij hem de pels afrukken en er zich mee bedekken, om niet meer zo goed als naakt te moeten lopen. Dit gewichtig plan hield Tarzan's hersenen gestaag bezig en hij dacht aan niets anders gedurende de dagen die volgden op zijn ontmoeting met de leeuw.

Een gebeurtenis die hem steeds onder de indruk bracht, hoewel zij meer plaats greep tijdens het droge seizoen, bracht hem op een morgen ervan af. Bijna zonder verwittiging werd de zo juist nog indigo-blauwe hemel inktzwart, de geluiden in de jungle hielden op, de bomen staakten hun gemurmel alsof de wind plotseling hun loof niet meer bewoog, en heel de natuur, die haar ademtocht inhield, wachtte op wat volgen zou....

De hevige orkaan duurde een uur, tijdens hetwelke alle leden van de stam geplakt bleven aan de bomen die hun tot onderkomen dienden, verstijfd tot in de beenderen en bevend over het hele lichaam.

Het einde van de natuurramp kwam zo plotseling als het begin ervan. De regen hield op, de wolken verdwenen en de zon begon opnieuw te schijnen; het actieve en geheimzinnige leven van de jungle ging als voorheen zijn gangetje en, net als de natuur de storm scheen vergeten te zijn, vergaten de wezens het angstige ogenblik waarop de wereld als in het water verzwolgen werd.

Gedurende die tijd was een nieuw idee in Tarzan gekomen. Als hij ooit de huid van de leeuw bezat, dan zou hij niet alleen niet meer het uitzicht hebben van een pelsloze slang, maar bovendien zou hij beschermd zijn tegen de natuurelementen, geen koude meer hebben 's nachts en niet verstijfd zijn tot in het merg der beenderen na een storm.

De kleine « blanke aap » die hij op een prentje in het boek had opgemerkt, en wiens trekken zo goed op de zijne geleken, had misschien hetzelfde idee gehad. In dit geval bezat hij dus, onder het vreemde pelshaar waarmee hij in het boek bedekt was, een lichaam geheel gelijk aan het zijne?

De gedachte dat hij wel eens niet de enige van zijn soort kon zijn, wekte de zoon van de jungle op een bijzondere manier op. Hij vond er een reden te meer in om de leeuwen te bekampen, want dan zou hij een kleed hebben als de andere stervelingen van zijn

ras.

Gedurende meerdere maanden kampeerde de stam in de nabijheid van de oceaan en Tarzan maakte er gebruik van om bijna dagelijks de hut binnen te gaan, zonder de jacht met zijn lasso en zijn dolk te verwaarlozen.

Op een dag besloot hij dat het ogenblik gekomen was om een aanval te wagen op de prooi die bij begeerde, Op een lage tak gezeten bespiedde hij geduldig gedurende meerdere dagen de komst van de leeuw.

Eindelijk verscheen de majestatische woesteling, bijna zonder gerucht, de kop rechtop en de oren gespitst, terwijl zijn lange staart bevallig op en neer golfde achter hem.

Naarmate hij naderde, hield Tarzan zijn ademtocht in, ging nog dieper op de tak liggen, gereed om zijn lasso over het dier te zwaaien. Toen het wilde dier voorbijtrad wierp Tarzan zijn touw met vaardige, vaste hand. De leeuw week verrast even achteruit, gegeneerd door het voorwerp dat hem op de kop viel. Maar voor hij begrepen had wat er omging, voelde hij hoe zijn hals in de lasso geknepen werd, waarvan Tarzan het ander einde stevig aan de boom had vastgeknoopt.

Dit keer was het een razend gebrul. De leeuw wilde in het struikgewas springen om op de vlucht te slaan en aan die onrustbarende verschijnselen te ontkomen, maar hij werd in zijn loop gestuit door de koord en viel ten gronde op de rug, geheel versuft.

Tarzan was in zijn nopjes. Totnutoe was zijn plan van een leien dakje gelopen, maar het moeilijkste bleef nog te doen, want het was in zekere zin gemakkelijker de leeuw te hangen, dan de huilende en woedende massa met haar tanden en klauwen te trotseren, zoals Tarzan het bedoelde.

Het dier had zich echter opgericht en, naar omhoog blikkend, had het de bewerker van die kwaadaardige avonturen opgemerkt. Brullend sprong hij in de richting van de tak, maar, sneller nog, was Tarzan reeds op een hogere tak gewipt en begon zijn vijand een vloed van spot- en scheldwoorden toe te sturen, volgens zijn weinig vriendelijke gewoonte.

De leeuw ging op zijn achterpoten zitten en, zonder zich verder om het touw te bekommeren dat hem de hals omknelde, begon hij Tarzan te bekijken, met de ogen knipperend op een wijze die voor vriendelijk kon doorgaan, maar waardoor de echte zoon van de jungle zich niet liet beetnemen.

Na een tijdje, wanneer hij de afstand goed geschat had die hem

van zijn vijand verwijderde, richtte zich de leeuw inderdaad op, Met een sprong, een reuzensprong ditmaal, zocht hij Tarzan te bereiken. Als naar gewoonte had deze zich reeds tijdig in veiligheid gesteld en de leeuw, schuimbekkend van woede, tuimelde zwaar op de aarde neer.

Nochtans had het wilde dier nu begrepen dat een eenvoudig bindmiddel hem weerhield. Het was voor hem het werk van een ogenblik het met zijn scherpe tanden door te kauwen en er zich van te ontdoen. Hij brulde nogmaals, vol woede en wrok aan het adres van Tarzan, die ontgoocheld de zich verwijderende leeuw nakeek.

Die heldendaad, hoewel niet voltrokken, was het vertellen waard en Tarzan verklapte die avond aan zijn stamgenoten zijn belevenissen van die dag. Hij deed het in bofferige bewoordingen en zijn meest gehate vijanden werden met achting vervuld, terwijl Kala van pret en fierheid rondom haar pleegzoon danste.

HOOFDSTUK IX

Mens tegen mens

DE dagen en de maanden verliepen eentonig voor Tarzan. Hij viste in de snelle waterlopen op de manier van de apen, door de armen bliksemsnel in het water te plonsen bij het voorbijzwemmen van een vis. In de jungle telde hij vele vijanden, behalve de olifant met wie hij een vriendschapspact had gesloten, behalve ook de leden van zijn stam met dewelke hij nu vredesgezinde betrekkingen onderhield.

Hoewel hij spoedig achttien jaar zou worden, had hij nimmer nog een mens bemerkt, want in de streek waar zich de stam bleef ophouden, liep er geen enkele voldoende bevaarbare rivier, dan dat de inboorlingen van het binnenland er zich zouden op gewaagd hebben.

Trouwens, de streek zag er allesbehalve aantrekkelijk uit. Aan drie horizontpunten was zij door hoge bergen omsloten; aan het vierde lag de oceaan. Bovendien was zij bewoond door wilde dieren en krioelde het er van giftige slangen.

Op een dag, echter, toen Tarzan in zijn geliefde hut in rustige overweging neergezeten was op de grond, werd de veiligheid van de jungle voor immer bedreigd.

Een zonderlinge karavaan daalde op Indiaanse wijze langsheen een smalle bergkloof van de Kesterbergen. Vooraan kwam een

geleide van vijftig zwarte krijgers, gewapend met korte assegaaien⁹, ebbenhouten bogen en giftige pijlen. Door hun platte neus stak een stukje hout en boven hun wolachtige haardos droegen zij helkleurige vederen.

Zij werden gevolgd door enkele honderden kinderen en vrouwen; deze laatsten liepen gebukt onder het drukkende gewicht der verschillende lasten die zij droegen. De achterhoede die de stoet sloot, bestond uit een honderdtal krijgers van hetzelfde voorkomen als die welke vooraan stapten.

Deze wilden waren op de vlucht voor de dwingelandij der blanke mensen, die bij de rubberoogst en de ivoorjacht zo geweldig hadden uitgezuigd, dat zij op een dag tot opstand waren gekomen, een blanke officier gewurgd en onder zijn detachement een slachting aangericht hadden.

Door zich in deze onbekende streek te wagen, hoopten zij nu te ontsnappen aan de wraak van de blanken, die zij onverbiddelijk wisten. Gedurende vier dagen zetten zij hun weg omzichtig verder en hielden tenslotte stil bij de oever van een rivier, waar zij de bodem voordelig achtten voor het opslaan van hun kamp.

Zij begonnen dus hutten te bouwen en in een maand tijds

---

⁹ Werpspies met ijzeren punt.

bevond zich op die plaats een echt dorp. De hutten waren in de nabijheid van de grotere woning van het opperhoofd gegroepeerd en het geheel was afgebakend door een houten omrastering met doornen, om de wilde dieren op afstand te houden.

Verscheidene manen verliepen. Enkele zwarten waren onder de machtige klauwen van de leeuw gevallen en stilaan namen de krijgers zich voor, zich slechts in talrijke, goedgewapende groepen buiten de omheining te wagen, wat trouwens het enige middel was dat zich bood, om aan de wilde dieren te ontsnappen die de jungle onveilig maakten.

Een onder hen, echter, Kulonga, de zoon van het opperhoofd Mbonga, bleef zonder vrees verder jagen op zijn eentje, vertrouwend in de kracht van zijn arm en in zijn onfeilbare assegaai.

Eenmaal verwijderde hij zich meer dan vier dagreizen van het dorp. Hongerig en uitgeput ging hij de weg teruggaan zonder enig wild voor eten te hebben gevonden, toen hij plots een log dier bemerkte, dat bij zijn zicht op de vlucht sloeg.

Het was de oude Kala, wie dit zonderlinge wezen schrik had aangejaagd. De zwarte zwaaide zijn assegaai: eindelijk zou hij zijn knagende honger met het vlees van de grote aap kunnen stillen.

De assegaai, door een tak van haar baan afgewend, raakte slechts even de borst van de apin. Huilend stormde het gekwetste en woedende dier op zijn tegenstrever af. Maar snel als de gedachte had de zwarte reeds zijn boog gespannen en zond nu een van zijn giftige pijlen in het hart van Kala, die wankelend ronddraaide en dood neerviel.

Op dit ogenblik hief Kulonga het hoofd op en luisterde met onrust naar het verre geluid van de stam van Kerchak, die zich een weg baande doorheen het dichte kreupelhout, om aan de roepkreet van Kala gehoor te geven. De zwarte gaf zijn prooi op en vluchtte zo snel als zijn benen hem konden dragen, net als een door een leeuw opgejaagde antilooop.

De grote mensapen waren bij Kala genaderd en schaarden zich onthutst rondom haar overschot, waarin de pijl van Kulonga nog trilde. Geen van hen had ooit een zwarte mens gezien en zij konden maar niet begrijpen op welke manier deze het aan boord had gelegd om aan de dagen van de arme Kala een einde te stellen.

In zijn hut had Tarzan de echo van hun kreten vaag opgevangen. Hij begreep dat er iets belangrijks gebeurd was en spoedde zich in de richting waar het lawaai vandaan kwam. Hij kwam toe dan

wanneer de stam nog bij het lijk van zijn « pleegmoeder » gegroepeerd stond.

Tarzan's smart was oprecht en diep. Hij liet verscheidene malen zijn uitdagingskreet horen aan het adres van Kala's moordenaar, zonder dat hem een antwoord kwam uit de diepten van het woud.

Wanneer de eerste uitspatting van zijn wanhoop voorbij was, eiste Tarzan verklaringen omtrent de geheimzinnige dood van Kala. Zijn maats deelden hem mede wat zij wisten, zo goed en zo kwaad als dat ging.

Zij zegden hem, dat een vreemdsoortige aap, ongeveer van zijn lichaams grootte, ook zonder behaarde huid, maar anderzijds met pluimen op het hoofd, Kala gedood had bij middel van een stok, en dat hij dan, snel als een jonge gazelle, weggevlucht was, de kant uit van de opgaande zon.

Zonder langer wachten verdween Tarzan in de jungle, de hem aangeduide richting uit, en kwam weldra bij de oever van een rivier, waar hij een voetafdruk ontdekte, gelijk aan die welke hij alleen in de jungle kon trekken, maar dan een ietsje breder.

Zijn hart klopte sneller. Was het mogelijk dat hij een individu op het spoor was, die tot dezelfde rasvertakking behoorde als hij? Met vernieuwde ijver hernam hij de achtervolging langsheen de rivier. Hij zou tenslotte in een laar uitkomen, die doorlopen werd door een smalle rivier, toen hij degene die hij achtervolgde bemerkte, op de grond zittend en rustend.

Tarzan aanschouwde lang dit vreemde schepsel. Geen dier van het woud had in der waarheid ooit zo zeer op hem geleken, maar toch was de huidkleur van dit wezen geheel verschillend van de zijne, alsook de gelaatstrekken...

Plots merkte Tarzan hoe een nieuwe verschijning de laar ging betreden. Inderdaad, het ogenblik daarop vertoonde zich een jong wild zwijn, maar de neger, die het eveneens had zien naderen, zond er reeds een pijl op af.

Het beest viel aan met een knorrend gehuil, doch snel was de neger in een boom geklommen. Het dier deed nog enkele stappen, wankelde toen plots op zijn poten en stierf. Toen verliet Kulonga zijn boom. Met het mes dat aan zijn lendenriem hing, sneed hij het jonge wilde zwijn in stukken, legde daarna een vuur aan waarin hij de vleesstukken roosterde, welke hij verslond tot hij verzadigd was. Toen zijn honger gestild was, verwijderde hij zich, wierp zijn pijlkoker en zijn boog over de schouder en liet de rest van zijn prooi achter, want hij wist dat hij nu niet ver meer van zijn dorp verwijderd was.

Toen verliet Tarzan zijn schuilplaats. Wat hem het meest in verwondering bracht, was het feit, dat hij gezien had hoe de zwarte de rode vlam van het vuur teweeggebracht. Tarzan was ook verrast geweest, toen hij de krijger zijn lekker maal had zien vermorsen, door de vleesstukken in de vlam te houden. De enige aanvaardbare gevolgtrekking was, dat de zwarte een bondgenootschap had gesloten met het vuur, met wie hij zijn maal deelde...

Wat ook, er bleef nog veel goed vlees aan het achtergelaten karkas en Tarzan begon het te verslinden. Toen hij verzadigd was, dekte hij de overschotten af om ze terug te vinden wanneer hij op de terugkeer hierlangs zou komen. Vervolgens droogde Lord Greystoke ⁽¹⁰⁾ zijn met vet en bloed bedekte vingers aan zijn borstelige haren af en hernam het spoor van Kulonga, terwijl, verre van daar, in Londen, een ander Lord Greystoke, - de jonge broeder van de echtgenoot van Alice, wie na de verdwijning van Clayton de titel was toegekomen, - zijn vingers in een geparfumeerd water doopte en ze daarna met een gesatineerd servet afdroogde, aan het einde van een luisterrijk maal in een der meest uitgezochte clubs van de Britse hoofdstad.

---

¹⁰ Tarzan's vader was: John Clayton, Lord Greystoke (titel).

Heel de dag bleef Tarzan Kulonga op het spoor. Tegen de middag sluimerde de zwarte, afgemat door de warmte, aan de voet van een boom in. Toen hij, pas een kwartier later, ontwaakte, waren zijn boog en zijn pijlen verdwenen.

Kulonga voelde de woede en, meer nog, de vrees in hem komen. Er was geen spoor te vinden van de stroper die zijn wapens bemachtigd had. De krijger nu, had zijn assegaai achtergelaten in de laar, waar hij ze op Kala had afgeworpen, en nu men hem ook zijn boog ontvreemd had, zat er niets anders voor hem op, dan dringend zijn dorp te bereiken, vermits hij nog slechts over een mes beschikte.

Belast met de wapens die hij zich had toegeëigend, achtervolgde Tarzan hem steeds. Toen Kulonga nog steeds op enkele honderd meters van het dorp van zijn vader verwijderd was, viel hem een lasso over de schouders, die zijn roep en angstkreet smoorde.

Toen wierp zich Tarzan op hem en, bliksemsnel, bracht hij de moordenaar van zijn « pleegmoeder » met een dolksteek ter dood. Kala was gewroken! ⁽¹¹⁾

Toen de zwarte de laatste ademtocht had uitgeblazen, beschouwde de zoon van de jungle lang en nieuwsgierig dit schepsel dat zoveel gelijkenis met hem vertoonde. Hij maakte zich meester van het mes dat aan zijn zijde hing en van de band die de enkel omsloot. Hij onderzocht de tatoeeringen die het voorhoofd en de borst van de krijger versierden. Hij bemerkte de witte tanden, scherper nog dan de zijne; hij beproefde de kleur van de huid en, twijfelend bij de gedachte dat zijn donkere tint misschien van enig kledingstuk afkomstig was, verzekerde hij er zich van dat het zijn natuurlijke huidskleur was.

Daarna nam hij zijn lasso en maakte rechtsomkeert, het lichaam van Kulonga achterlatend.

HOOFDSTUK X

De Beschermgeest in 't woud

HOOG in een boom gezeten, bemerkte Tarzan de hutgroep van het dorp, welke hij omzichtig naderde. Zijn wilde leven had hem geleerd, dat het onbekende steeds een gevaar was, en dat de hoofdzaak van het leven er in bestond te eten en te vermijden opgegeten te worden. Maar in de grond van zijn ziel spoorde een

---

¹¹ Tarzan volgde hierin zijn dierlijk instinct, niets afwetend van de geboden van God of van de Natuur.

weetgierigheid, toe te schrijven aan zijn mens-zijn, hem spijt alles aan om zich in te lichten omtrent de levenswijze van Kulonga's stamgenoten.

Neergehurkt in het ondoordringbaar gebladerte van een reuzeneik, wiens lover over het dorp neerhing, volgde Tarzan met een gretige belangstelling de tonelen die zich afspeelden binnenin de omrastering die de hutten omheinde. Hij zag ongedekte kinderen die zich bij het spel in het stof lieten rollen en vrouwen die babbelden bij het fijnstampen van gierst in grote tobben. Een van die vrouwen wijdde zich geheel aan een bezigheid die de aandacht van de zoon van de jungle heel in het bijzonder gaande hield.

Voor een koperen ketel staande, die boven een houtskoolvuur dampte, dompelde zij pijlen in de kokende samenstelling en liet ze toen zorgvuldig uitdruppen.

Tarzan bezat geen zeer klaar begrip van gift, maar hij kende niettemin de gevolgen van de beet van sommige slangensoorten en herinnerde zich zijn verbazing toen hij het jonge wilde zwijn had zien sterven aan een zo lichte kwetsuur als die welke het door de pijl van Kulonga had opgelopen. Hij begreep dat hij nu de verklaring bezat voor de doelmatigheid der wapenen die hij de krijger had ontfutseld: de pijlen waren giftig als slangen van zodra zij in het ketelvocht hadden verwijld.

Op dit ogenblik hoorde hij een luide kreet, en van in zijn hoge observatiepost bemerkte hij een krijger die het zielloze lichaam van Kulonga kwam te ontdekken en die zijn assegaai in alle richtingen bewoog om zijn maats bij te roepen.

Het volgende ogenblik stond heel het dorp in rep en roer. Alle krijgers kwamen naar het lichaam van de zoon van het opperhoofd toegelopen, gevolgd door de vrouwen en de kinderen, onder geleide van de zwakke grijsaards. Het dorp bleef voor enkele ogenblikken verlaten. Toen verliet Tarzan vlug zijn post en, lenig van tak tot tak wippend, bevond hij zich binnen de omheining.

Overtuigd dat hij alleen was, stiet hij met de voet de ketel om. Hij duchtte nu de prik van de giftige pijlen en ging omzichtig te werk bij het uitstorten van het gevaarlijke mengsel.

Toen speurde hij naar de wijdopen deur van de grootste hut, die van het opperhoofd Mbonga, vader van Kulonga. Na een korte aarzeling trad hij op de ingang toe en wierp een kijkje op wat zich binnenin bevond. Hij zag draagbedden van droog gras, maar ook wapenrekken langsheen de muur.

De enkelring van Kulonga, waarmede hij niet wist wat aan te vangen, en die hem hinderde, wierp hij op de grond en begon al de wapens af te haken en er een hoop mee te vormen. Toen, als om de aanblik te verfraaien, wierp hij de ketel er bovenop. Vervolgens aanschouwde hij zijn werk. Tarzan hield er een eigen kunstzin op na.

Een gerucht van stappen, echter, riep hem terug tot de gebeurtenissen van het ogenblik. De bewoners van het dorp keerden binnen de omrastering terug, luid jammerend... Tarzan had amper de tijd om opnieuw in zijn boom te klimmen, voordat de eerste weerkerenden de omheiningspoort hadden overschreden.

De inboorlingen die het lichaam van Kulonga droegen begaven zich naar de hut van Mbonga, terwijl zij zich op de borst klopten en scherpe rouwkreten uitstieten.

Toen de dragers van het lijk vóór de hut aankwamen en de hoop wapens bemerkten, met, er bovenop, de omgekeerde ketel, bleven zij plotseling staan en er ontspon zich een snel en verward taaltje. De anderen hoopten zich rondom hen samen, om op hun beurt dit ontstellend toneel te bekijken. Er ontstond een groot gebarenspeel met kreten en woorden, maar weldra werd het stil bij

de komst van enkele krijgers die een donkere, hoge gestalte omringden, een zwarte met een dierlijk aangezicht, waarop voor het ogenblik een vurig verlangen naar wraak te lezen stond.

Het was Mbonga, Kulonga's vader, de polsen en de enkels omringd met metalen banden en een snoer van mensenoren als sieraad om de hals!

Ook hij bleef staan bij de geheimzinnige hoop wapens. Vervolgens betrad hij zijn hut, maar verliet haar bijna onmiddellijk met, in de hand, de enkelring van zijn zoon. Zijn aangezicht getuigde van een bijgelovige verschrikking.

Hij snauwde zijn mannen enkele woorden toe. Onmiddellijk begonnen deze alle hutten te onderzoeken en werd het hele dorp grondig afgezocht, natuurlijk zonder dat er wat ontdekt werd, want niemand kwam op de idee naar omhoog te kijken, waar Tarzan trouwens onzichtbaar bleef, weggedoken in het gebladerte van zijn boom.

Het volk van Mbonga stond angstig rondom zijn koning geschaard en verwachtte dat hij die reeks geheimzinnige feiten zou verklaren. Maar Mbonga zelf kon moeilijk enig licht werpen op al deze gebeurtenissen. De forse krijger welke Kulonga was geweest, was gedood geweest zonder dat hij, aan de poorten van het dorp, een alarmkreet had laten horen, klaarblijkelijk afgeslacht door de hand van een mens, met een dolksteek.

Maar welke boze geest had binnen de dorpsomheining kunnen dringen, dan wanneer de bewoners ervan zich op enkele passen bevonden, en zich overgeven aan die zonderlinge grappen, de enkelring van Kulonga achterlatend, feit dat, in Mbonga's ogen, een betekenis van toverachtige aard moest hebben?

Angstvallig gingen de bewoners van het dorp aan het redetwisten in kleine groepjes. De zon stond reeds hoog aan de hemel. Tarzan gaf zijn bewegingloosheid op en verliet zijn observatiepost, om in de uitgestrekte diepten van het woud de resten van het wilde zwijn te zoeken, welke hem tot avondmaal zouden dienen.

HOOFDSTUK XI

De Koning der apen

HET was nog niet geheel nacht toen Tarzan terugkeerde onder de leden van de stam van Kerchak.

Hij vertelde in lange bewoordingen al de bijzonderheden van zijn avontuur van die dag en toonde zijn verbaasde maats de boog en

de pijlen die zijn tropeeën vormden.

Kerchak gromde en keerde Tarzan met een doof oor de rug toe, want hij begon jaloers te worden op de kleine « blanke aap » die hij indertijd in de schoot van de stam had toegelaten, niet zonder geringschatting. In zijn bekrompen en gluiperig brein, overwoog hij een aanval op Tarzan bij de eerste gelegenheid, een gunstige, die zich zou voordoen, ten einde verlost te zijn van dit snaterend, hinderlijk en alles bij mekaar te verstandig schepsel.

Van bij de eerste morgenschemering begon Tarzan zich al te oefenen in het hanteren van zijn boog en pijlen. Herhaaldelijk stond hij op het punt zijn plan op te geven vanwege de kwaadwilligheid waarmede de pijlen zich verstopten in het gras waar hij ze op afschoot. Stilaan, echter, kwam Tarzan ertoe juist te mikken, en na een maand was hij zelfs een betrekkelijk handig boogschutter. Ongelukkiglijk had hij tijdens zijn leertijd bijna al zijn pijlen gebroken of verloren geschoten.

Om zijn voorraad te vernieuwen besloot hij andermaal naar het negerdorp te trekken en er een grote hoeveelheid pijlen op te doen. Op dit tijdstip bevond zich de stam van Kerchak eens te meer in de omgeving van de hut van Lord Greystoke.

Zo kwam Tarzan tot een ontdekking. In een klein metalen doosje vond hij een verkleurd schrijfboek, bedekt met een dicht geschrift, hetgeen eenvoudig het dagboek van zijn vader was. Dit schrijfboek boezemde hem weinig belangstelling in, vermits hij onbekwaam was een woord te ontraadselen. Anderzijds bevond zich in het kistje de foto van een blanke man met heldere ogen, foto welke Tarzan lang aanschouwde zonder dat hij vermoedde dat hij de beeltenis van zijn vader onder de ogen had.

Onder een bundel papieren vond hij een gouden medaillon, opgeluisterd met diamanten, vastgehaakt aan een ketting die hem dadelijk bekoorde en die hij zich om de hals deed. Voldaan over die op zijn persoon aangebrachte verfraaiing, dacht hij er aan, zoals wij het gezegd hebben, zijn wapenuitrusting aan te vullen door een nieuwe voorraad giftige pijlen in het dorp te ontvreemden.

Reeds de volgende morgen keerde hij naar zijn observatorium in de hoge boom terug en wachtte er geduldig op de gelegenheid om binnen het dorp te dringen en zich meester te maken van de begeerde pijlen. Binnen de omheining scheen er grote drukte te heersen. De vrouwen snaterden, of roerden in de ketels, ofwel riepen elkaar aan van hut tot hut.

De jagers, die denkkelijk op strooptocht waren uitgetrokken,

verschenen bij de poort en werden onthaald op een concert van kreten en vragen. Op hun bevel wierpen de vrouwen nieuwe ranken onder de kookketels, waaruit de damp weldra opsteeg.

Op dit ogenblik vielen opnieuw kreten aan het andere einde van de laar. Het was een tweede groep aantredende jagers, die een tegenworstelende prooi half-om-half droegen en voortsleurden.

Van zodra zij binnen het dorp waren, werden de poorten zorgvuldig gesloten achter hen. Een wilde kreet ontsnapte toen aan de lippen van alle zwarthuiden, want de door de jagers buitgemaakte prooi was niets anders dan een mens!

Het ongelukkige slachtoffer, reeds in doodstrijd, werd aan een soort paal gebonden tegenover de hut van Mbonga, en de krijgers begonnen er dreigend rondom heen te dansen, hun lansen in de hoogte stekend.

Tarzan was zeer verrast door dit schouwspel dat hem onvermoede horizonten opende aangaande de zeden van de mensen, zijn broeders. De dans bleef laat aanduren, zo zelfs, dat de avondschemering inviel zonder dat de ontketende zwarten hem onderbroken hadden.

De zoon van de jungle achtte toen het ogenblik gekomen om zijn plan ten uitvoer te brengen. De plaats waar de giftige pijlen te drogen waren gelegd bevond zich tamelijk ver af. Tarzan verliet geluidloos zijn boom en, zonder dat hij kon opgemerkt worden, liep hij een bussel vormen met die pijlen en torste hem op de schouder. Vervolgens keerde hij in zijn boom terug.

Daar flitste hem iets duivelachtigs door het brein. Vooraleer te verdwijnen greep hij een van zijn pijlen en wierp hem in de afzichtelijke kring van krijgers. Het zicht van die pijl, die in hun midden terecht was gekomen, verstomde de zwarten. Het kon niet anders of die was uit de hemel gevallen. Toch was het zonder twijfel een der pijlen van de stam... Men liep naar de pijlenreserve en er werd vastgesteld dat zij alle verdwenen waren..

Dit voorval staaft de mening van de zwarten, die dachten dat een zonderlinge boze geest over het deel van de jungle heerste waar zij de ongeluksidee hadden gehad hun dorp te installeren. Vermits gedane zaken geen keer nemen, zat er voor hen niets anders op, dan zich te beijveren om in de gunst van de beschermgeest van de jungle te staan. Van die dag af werd dan ook dagelijks een offerande van gierst en vlees aan de voet van de geheimzinnige boom neergelegd.

Die nacht sliep Tarzan in het woud, niet ver van het dorp, en reeds de volgende morgen begaf hij zich met een waakzaam oog

op weg, in de richting waar zich de stam ophield, zoekend naar een prooi voor zijn ontbijt.

Het wild was zeer zeldzaam en Tarzan vond slechts enkele bessen om zich te versterken. Hij had een reuzenhonger toen hij, bij het uitkomen op een weidehoek, zich bijna neus aan neus bevond met een leeuwin, die hem met een gretig oog aankeek en reeds bij voorbaat haar rode tong over haar baarden streek.

Tarzan zocht niet in de bomen te vluchten. Integendeel, hij was zeer verheugd om de gelegenheid tot een kamp waarvan hij zo vaak had gedroomd, juist nu dat hij in het bezit was van wapens die hem de overwinning verzekerden. Bij het zien van de boog welke Tarzan aanspande, bromde het dier en sprong toe. Terzelfdertijd drong reeds een scherpe pijl in zijn oogholte. De leeuwin plofte nochtans over Tarzan, die ten gronde sloeg, onder het lichaam van zijn vijand, hetgeen, naar hij meende, zijn einde betekende.

Maar het wapen had een levenspunt geraakt en de uitwerking van het gift was bliksemsnel. Tarzan begreep dat de bewegingloze massa die hem smachten deed, voorgoed dood was. Niet zonder inspanningen geraakte hij uit de klem. Toen aanschouwde hij zijn slachtoffer. Een vlaag van hoogmoed vervulde zijn hart bij

het zicht van het gevreesde en krachtige lichaam van de leeuw. Hij plaatste een voet op het lijk, wierp het hoofd in de nek en liet de wrede triomfkreet der grote mensapen horen.

De echo herhaalde zijn kreet en de vogels vlogen verschrikt weg onder het gewelf van het woud.

In diezelfde tijd sprak een andere Lord Greystoke te Londen een rede uit voor het Hogerhuis, zonder dat iemand beefde bij de tonen van zijn minzame, gezochte stem.

Tarzan begon een snede vlees uit de schenkel van de leeuw te snijden. Dit vlees bleek echter weinig smakelijk, bitter en vreselijk hard, zelfs voor de stevige tanden van de zoon van de jungle. Doch Tarzan was te hongerig om dit nieuwsoortig wild te versmaden.

Wanneer hij zijn maal geëindigd had, ondernam hij het villen van het dier, zoals hij het reeds vaak met kleine dieren had gedaan sedert hij een mes bezat. Eens zijn taak voltooid, bracht hij zijn tropee tot bij de mik van een boom, waar hij ze uitspreidde om ze te laten drogen. Vervolgens viel hij in slaap ernaast, maar droomde niet.

Wellicht wegens zijn vermoeidheid, zijn lange dagreis of het genuttigde zware vlees, werd Tarzan pas 's anderendaags rond het middaguur wakker. Hij keerde terug om de resten te halen van de leeuw die hij ingekuuld had en stelde met spijt vast dat de wilde dieren er mee vandoor waren.

Aan het einde van een mars van een half uur door het woud, zag Tarzan een jong damhert. Vooraleer het arme dier zijn nadersluipende vijand bemerkte had, sneed een vlijmscherpe pijl hem door het schoft ⁽¹²⁾.

Het gift werkte zo snel, dat het damhert reeds na enkele woeste sprongen dood in het gras rolde. Andermaal nam Tarzan een stevig maal, doch sliep achteraf niet in. Integendeel, hij spoedde zich naar de plaats waar hij wist dat hij zijn stam zou terugvinden. Toen hij er aangekomen was, toonde hij fier de leeuwenhuid.

- Ziet allen toe, apen van Kerchak! riep hij luide. Ziet wat Tarzan, de Grote Doder, heeft verricht! Wie onder jullie heeft ooit een leeuw gedood? Tarzan is de sterkste van jullie allen! Tarzan is geen aap, hij is een...

Tot daar in zijn rede gevorderd, hoefde hij niet verder te spreken. De apentaal bezat geen woord dat « mens » betekende en Tarzan zelf kende niet met zekerheid de naam van het ras waartoe hij

---

¹² Schouderdeel.

hoorde.

De stam had zich rondom hem gegroepeerd, om naar hem te luisteren en het bewijsstuk van zijn buitengewone heldendaad te aanschouwen. Alleen Kerchak hield zich op afstand, overwegend hoe hij zijn haat en zijn woede zou koelen.

Er scheen iets in het bekrompen en kwaadaardige brein van de mensaap los te komen. Met een schrikwekkend gebulk sprong het reusachtige dier in de kring van zijn stamgenoten. Razend beet Kerchak toe en kwetste zijn maats, tot deze angstvallig hun heil zochten in de hen omgevende bomen. Tierend en schuimbekkend zocht Kerchak naar het voorwerp van zijn dolle haat en... vond het vreedzaam op een lage tak gezeten.

- Kom er af! Kom er af, Tarzan, Grote Doder! huilde hij. Kom er af en trotseer de beten van een groter doder dan jijzelf! Denk je dat degenen die zich sterker achten, bij het minste gevaar in de bomen vluchten?

Kerschak stiet daarbij de uitdagingskreet van zijn ras uit.

Zonder zijn kalmte te verliezen sprong Tarzan op de grond. In spanning volgden de andere stamleden het toneel van uit hun schuilplaatsen. Kerchak brulde almaardoor van woede en stormde op zijn schijnbaar mindere tegenstrever af.

Rechtopstaande, op zijn o-benen, mat Kerchak ongeveer twee meter vijftien. Zijn enorme schouders deden zijn krachtige spieren trillen. Zijn nek scheen een dik kluwen van stalen spieren aan de basis van zijn schedel. Zijn kop wekte de indruk van een kleine uitwas op de top van een berg van vlees en been.

Tarzan wachtte hem beslist af. Ook hij was gespierd en sterk, maar zijn ontspannen ledematen en zijn lichaamsgrootte, die niet veel meer dan een meter tachtig haalde, maakten hem onooglijk vergeleken bij zijn schrikwekkende tegenstrever.

Hij had zijn boog en zijn pijlen op de grond laten liggen om de leeuwenhuid aan zijn maats te tonen, zodat hij nu tegenover Kerchak kwam te staan zonder andere wapens dan zijn jachtmes en zijn menselijk verstand.

Op het ogenblik dat het wilde dier brullend aanviel, trok Lord Greystoke zijn mes uit de schede en stiet een zo wilde kreet uit als die van zijn tegenstrever. Hij was te handig om Kerchak's behaarde lange armen toe te laten hem in hun kneep te krijgen. Op het ogenblik dat de twee lichamen elkaar gingen aanraken, greep Tarzan een der polsen van zijn aanvaller, sprong lenig terzijde en stiet zijn dolk in het hart van Kerchak.

Voordat Tarzan het lemmet had kunnen uittrekken, richtte de

mensaap een geweldige slag naar Tarzan's hoofd. Indien de slag zijn doel had bereikt, zou hij de schedel van zijn vijand hebben verbrijzeld. Doch Tarzan was sneller geweest. Hij had zich vlug gebukt en bracht nu de aap een vuiststoot in het holle van de maag toe.

Het dier wankelde. Vervolgens greep het Tarzan vast en zocht hem in de nek te bijten om hem de adervaten te verscheuren. Doch reeds hadden de stalen vingers van de jonge Lord hem de keel toegeknepen en de twee tegenstrevers rolden over de grond. Kerchak voelde hoe zijn krachten snel verzwakten en op het ogenblik dat hij, in een opflikkering van zijn krachtvermogen, de vreselijke muil opende om de nek van Tarzan te vergruizen, werd zijn reusachtig lichaam door een rilling doorlopen en het verstijfde, om dan roerloos op de grond te blijven liggen. Kerchak was dood!...

Uit de wonde trok nu Tarzan het mes dat hem reeds vroeger in staat had gesteld een sterkere dan hij te overwinnen, plaatste een voet op de nek van zijn overwonnen vijand en deed andermaal zijn fiere overwinningskreet door het woud galmen!

Zo gebeurde het dat Lord Greystoke de overwinnaar werd van degene die zo'n lange tijd de stam onder zijn wet had doen buigen

en wiens nijdige en wrede hart hem tot zijn verderf had gebracht! En Tarzan verwierf de titel van Koning der Apen onder de ogen van al de bewoners van het woud...

HOOFDSTUK XII

Menselijke wijsheid

EEN enkel lid van de stam kon geneigd zijn aan Tarzan het oppergezag te betwisten, namelijk Terkaz, zoon van Tublat. Doch Terkaz had een heilige schrik voor het mes en de dodelijke pijlen van zijn nieuwe meester en beperkte voorzichtigheidshalve zijn ontevredenheid bij enkele brompartijen en een opstandige houding. Tarzan, echter, begreep dat Terkaz slechts de gelegenheid afwachtte om hem bij verrassing te overwinnen en hield zich dus zorgvuldig op zijn hoede.

Gedurende meerdere maanden gebeurde er niets meldenswaardigs. Nochtans kon Tarzan, dank aan zijn groter verstand en zijn jagershoedanigheden, zijn troep in wildrijker en vruchtbaarder gewesten brengen dan ten tijde van Kerchak's heerschappij. Het merendeel der mensapen was derhalve zeer voldaan met die verandering van meester.

Tarzan bracht hen vaak 's nachts in door zwarten bebouwde velden, maar waakte er op dat zij geen vernieling aan richtten en alleen namen wat zij nodig hadden om zich te voeden. Zodoende bleven de zwarten de aarde bewerken en ontmoedigden zich niet om de schade, wat wel het geval zou geweest zijn indien Tarzan zijn volkje had toegelaten de plantaties te verwoesten.

In dezelfde tijd begaf Tarzan zich dikwijls bij nacht naar het dorp, ten einde er zijn voorraad pijlen te vernieuwen. Hij merkte weldra hoe eetwaren aan de voet van de boom die hem tot weg diende waren neergelegd en, na enige aarzeling, nam hij de gewoonte aan te eten van hetgene er zich bevond.

Wanneer nu de negers vaststelden dat hun offeranden iedere nacht verdwenen, waren zij ontstemd en beangst, want, indien het normaal was te offeren om in de gunst van een godheid of een geest te staan, dan was het toch ontstellend dat deze de offeranden opat! Dit geval zonder voorgaande voorspelde hen niets goeds en werkte op hun geest als de terreur.

Dit was niet alles. Het periodieke verdwijnen van hun pijlen en de zonderlinge verduisteringen die af en toe door een onzichtbaar wezen werden begaan hadden hen dermate ontzenuwd, dat het

hen onmogelijk toescheen nog langer in hun nieuwe vaderland te leven. Mbonga begon te beraadslagen met zijn mannen over het al of niet opgeven van het dorp, om op zoek te gaan naar een ander woongebied in de jungle.

Weldra doorkruisten de zwarte krijgers het woud op zoek naar een geschikte plaats voor de bouw van een dorp. De stam van Tarzan apprecieerde bitter weinig de nieuwe geburen en wenste er zich van te verwijderen. Vooreerst weerstond Tarzan aan die verzoeken, want hij kon zich niet schikken in definitieve afstand van de hut met haar dierbare schatten. Maar toen de zwarten bomen begonnen te vellen en een nieuw dorp te bouwen, weigerden de apen nog langer in hun nabijheid te vertoeven. Tarzan legde er zich bij neer en zou hen naar een verafgelegen streek brengen, waar zich nog geen mens gewaagd had.

Nochtans had de zoon van de jungle zijn tochten naar de hut niet willen opgeven, maar de afstand die hem ervan verwijderd hield was zo groot, dat hij vele dagen van zijn ontevreden wordend volk wegbleef.

De plichten van opperhoofd, waarnaar Tarzan zich had te schikken, waren eenvoudig, maar vergden dat hij voortdurend tegenwoordig was. Het was voor hem zaak de gevechten en de relletjes die zich dagelijks voordeden, te voorkomen. Wat hij in dergelijke gevallen besliste, was wet, want de apen begrepen vaag dat dit het enige middel was om de vrede onder de stam te bewaren. Als kind had Tarzan een minderwaardigheidscomplex gekend tegenover zijn maats, maar nu dicteerde hem zijn verstand dat er tussen hem en de ongeregelde woestaards een hemelsbreed verschil lag.

Hij zou aan het opperhoofdschap de brui gegeven hebben, dan moest hij zijn macht overdragen op Terkaz, zoon van Tublat, die er sedert lang op belust was. Weldra echter zouden de gebeurtenissen Tarzan gelegenheid geven het geval te regelen.

Op een dag werd de aandacht van de jonge chef van de stam gaande gemaakt door scherpe jammerklachten. Hij ontdekte Terkaz terwijl deze bezig was een oude wijfjesaap te slaan. Tarzan beval de woestaard zijn slagen te staken. Doch Terkaz had dadelijk opgemerkt dat de door hem gehate chef zijn gevreesde boog niet bij had en hij sloeg nog harder om hem te tartten.

Toen sprong Tarzan op Terkaz, die dit ogenblik afwachtte. Bijna ogenblikkelijk rolden de twee tegenstrevers over de grond. Reeds had Terkaz enkele messteken ontvangen. Tarzan, van zijn kant, had de helft van zijn hardos moeten prijsgeven! Toch had hij

zijn kwetsbare plek, namelijk zijn hals, aan Terkaz' tanden kunnen onttrekken. Terwijl hij vocht dacht Tarzan aan de beste manier om zijn vijand te overwinnen.. En hij vond ze! Plots draaide hij zich bliksemsnel om en klampte zich vast aan Terkaz' rug, zo dat deze hem niet kon bereiken. Intussen stiet Tarzan hem almaardoor zijn mes in het lichaam.

Terkaz had van die list niets begrepen, maar hij schudde zich zo geweldig dat Tarzan, op het ogenblik dat hij andermaal met zijn mes ging steken, zijn wapen moest lossen en op de grond laten vallen. Tarzan was ontwapend!

De mensaap maakte verder dolle sprongen, waarbij Tarzan een ogenblik losliet. Het volgende ogenblik echter kon Tarzan weer aanklampen en zijn rechterarm schoof onder die van zijn tegenstrever om diens nek te drukken. De zoon van de jungle zag dadelijk in, welk nut die positie hem kon verschaffen. Hij slaagde erin dezelfde beweging met zijn linkerarm uit te voeren en, uit al zijn krachten drukkend, begon hij de wervels van Terkaz te doen kraken, waardoor de aap pijnlijk bulkte.

Langzaam zakte de mensaap door de knieën, onbekwaam zich uit de vreselijke knel te bevrijden die hem weldra de hals zou breken. Voor de tweede maal kwam de menselijke rede het verloop van de

kamp wijzigen.

« Als ik hem dood, dacht Tarzan, welk voordeel zal ik er aan hebben? De stam zal een van haar sterkste volwassen leden verliezen. Laat ik hem in leven, dan zal hij zich die les herinneren en zal de anderen tot voorbeeld dienen »

- « *Ka-goda?* » zei Tarzan tot Terkaz, wat betekent: « Heb je er genoeg van? »

Terkaz zweeg, maar Tarzan verhoogde zijn knel en de aap huilde.

- *Ka-goda?* » herhaalde de zoon van de jungle. Geef je over?

- *Ka-goda!* zei Terkaz overwonnen.

- Goed! antwoordde Tarzan zonder de knel om de hals van de mensaap te verminderen. Maar herinner je: Tarzan is een grote jager en een machtige vechter. Je hebt mij « *Ka-goda* » gezegd voor geheel de stam en ik beveel je geen ruzie meer te zoeken met je opperhoofd, noch met je maats, want de volgende keer zou ik je doden! Heb je begrepen?

- Houch! zuchtte Terkaz.

- Heb je er genoeg van?

- Houch! deed de aap opnieuw, halfdood.

Toen liet Tarzan hem gaan onder de vragende blikken van zijn volkje, dat tegelijkertijd om Tarzan's overwinning in bewondering stond en toch niet begreep hoe in de jungle een overwinnaar een overwonnenene genade kan schenken!

Die avond reinigde Tarzan zijn diepe kwetsuren en verenigde al de oude mannetjesapen.

- Is Tarzan de sterkste van jullie allen? vroeg hij fier.

- Houch! klonk het in koor.

- Tarzan echter gelijkt niet op zijn maats, hernam de zoon van de jungle. Hij zal vertrekken om nimmer terug te keren. Kiest jullie een andere chef! Zo gebeurde het dat de jonge Lord Greystoke een eerste stap zette naar het doel dat hij beoogde: vertrekken op zoek naar andere blanke mannen als hij!

HOOFDSTUK XIII

Die van zijn ras

DE dag daarop begaf zich Tarzan op weg, ongevoelig aan de pijn die hem veroorzaakt werd door de diepe verwondingen die Terkaz hem had toegebracht. Hij bereikte zijn hut, maar dit keer had hij zijn laatste krachten aangesproken en het scheelde weinig of hij viel op de drempel neer. Gedurende meerdere dagen worstelde hij

tegen de koorts en, toen hij min of meer hersteld was, bracht hij het grootste deel van de dag door in de hut, geheel geboeid door de studie van de boeken waarin hij opnieuw verdiept bleef, zoekend naar een waarheid die hij nu dacht te zullen vinden.

Sedert lang had hij opgemerkt, in zijn ABC-boekje, dat dezelfde tekens onder dezelfde prentjes voorkwamen. Na over de zaak lang nagedacht te hebben, was hij tot het klare besluit gekomen dat de tekens zoveel zegden als het prentje, te weten: dat een groep tekens onder een prentje dat een boom voorstelde, zonder twijfel BOOM betekende; zoo ook een groep tekens onder een leeuwenprentje, een LEEUW.

Na die eerste ontdekking had hij gedurende maanden « stilgestaan » zonder enige vordering in de wetenschap die hij als een der sleutels van de wereld beschouwde, een wereld die nog gesloten bleef voor hem.

Het was dus met vernieuwde ijver, voortgesproten uit een onwrikbaar vertrouwen in het welslagen, dat hij zich opnieuw over zijn alfabet had gebogen, zodra hij zijn krachten herwonnen had. Nu kreeg elke groep tekens in zijn ogen een eigen vorm en de LEEUW-groep bv. toverde in zijn verbeelding onmiddellijk de gedachte aan een leeuw, net als een prentje.

Het regenseizoen was aangebroken en Tarzan, nog steeds niet volledig hersteld, en wier voorhoofd een litteken droeg van het linkeroog naar het rechteroor - een herinnering aan zijn strijd met Terkaz, - verliet slechts de hut om voedsel te zoeken, waarna hij terugkeerde bij zijn geliefkoosde boeken. Hij was zeer blijde om de vorderingen die hij maakte. Hij had een lijvig woordenboek opgediept en kwam er reeds toe er enige inlichtingen uit te trekken. Zijn weetlust bracht hem er toe enkele tekens na te bootsen bij middel van een potlood.

Na dit grootse werk, - waarvan Tarzan de duurtijd nooit kende, doch hem steeds even ijverig had gevonden, - was hij bekwaam heel zijn ABC-boek te lezen en er de woorden van te schrijven, natuurlijk in drukletters, de enige waarvan hij begrip had.

Op een dag rustte de zoon van de jungle achteloos op een tak uit en zag op de zee een toneel dat hem met verbazing sloeg. Een schip schommelde er, geankerd in de baai. Uit een sloep waren blanken getreden, die op de hut schenen af te komen. Tarzan's hart bonsde. Voorzichtig, volgens de wet van de jungle van boom tot boom wippend, naderde hij de groep.

Bij de sloep maakten mannen handbewegingen en riepen luide in een vreemde, snelle taal. Plots maakte een hunner, een kleine

met een spits gezicht, de aandacht gaande van zijn makker, een reus die luider riep dan de anderen, en wees hem een punt aan aan de horizon. De andere keek nieuwsgierig die kant uit en, terwijl hij zich omkeerde, trok de kleine man met het spitse gelaat zijn revolver en schoot de reus in de rug. Deze sloeg de handen omhoog, verstijfde en rolde zonder een kreet dood op het strand.

De losbranding verraste Tarzan, maar boezemde hem geen vrees in, want zijn zenuwen waren sterk en hij was nu trouwens een en al nieuwsgierigheid. Anderzijds gaf de houding van de blanken hem stof tot nadenken. Bij het eerste zicht schenen die wezens niet minder wreed dan de apen van de stam, hoewel hun wapens nog beter waren dan die van de Mbongakrijgers...

De blanken waren opnieuw in de sloep geklommen en roeiden naar het schip. Tarzan was intussen ongerust geworden en liep naar de hut. Zijn voorgevoelen had hem niet bedrogen. Men was in de hut binnengedrongen en al de voorwerpen die deel uitmaakten van zijn persoonlijke schat waren verdwenen. Tarzan voelde hoe de woede in hem opstak. Het litteken op zijn voorhoofd werd paars. Hij liep op de kast toe en zuchtte van verlichting toen hij onbeschadigd terugvond hetgene hem het meest aan het hart lag: de foto van de onbekende, het boek met tekens, en de papieren.

Door het venster keek hij naar de kant van de baai. Hij zag de sloep terugkeren naar het strand, gevolgd door andere barken met pakken en balen beladen. Tarzan dacht even na. Toen greep hij een blad papier en begon niet zonder moeite dikke lettertekens erop te trekken. Hij bevestigde die boodschap op de deur bij middel van een dikke houtsplinter. Toen pakte hij zijn schatten en zijn wapens in de ijzeren koffer in, sloot de deur en verdween in het woud.

Toen de sloepen aanlegden, traden zonderlinge menselijke wezens aan vaste wal. Zij waren ongeveer twintig man sterk. Eerst kwamen vijftien ruige, slordig geklede matrozen, brutaal van voorkomen. Daarop volgde een grijsaard met vlassen haren, tenger van bouw, gehuld in een regenmantel. De volgende persoon was een jonge man in een flanellen pak; achter hem kwam een andere grijsaard met kale schedel, in zichtbaar opgewonden toestand. Een negerin in lompen, met ogen vol terreur, hield zich bezig met het lossen van de sloepen. De laatste persoon die aan wal stapte was een jong meisje van ongeveer negentien jaar. De jonge man in het flanellen pak hielp haar

uitstappen en zij bedankte met een glimlachje.

In stilte schreed de zonderlinge groep naar de hut, alsom er tot een bij voorbaat vastgesteld doel te komen. Voor de deur wierpen de matrozen hun vracht af en een hunner bemerkte de boodschap van Tarzan.

- Wat is dat!?! bromde hij. Ik ben zeker dat dit er daar straks niet hing!

Hij ontcijferde moeizaam het schrift:

HIER HUIS TARZAN - KONING DER APEN - GROTE DODER VAN DIEREN EN NEGERS - VERBODEN ZAKEN VAN TARZAN TE BESCHADIGEN.

- Wie kan die Tarzan wel zijn? vroeg het jonge meisje nieuwsgierig.

- Vreemd! Uiterst vreemd, voorwaar! mompelde een brillemde grijsaard. Dit stemt tot nadenken en ik neem me voor, die vraag in het klare te trekken! Daarop verwijderde hij zich, de handen op de rug en het voorhoofd naar de grond gebogen.

- Die oude verwilderde tak weet er evenmin raad mee als wij! merkte de matroos met het spitse gelaat op. Hij wil de aandacht op zich vestigen! Meer niet!..

- Tracht uw manieren te houden! riep de jonge man uit, de

wenkbrauwen fronsend bij die uitlating. U heeft uw officieren gedood en ons leeggeplunderd, maar als u professor Porter of zijn dochter beledigt, dan gelast ik er mij mee u uw woorden te doen herroepen!

En hij naderde dichtbij de matroos die, hoewel goed gewapend, even onthutst achteruitweek.

- Lafaard! mompelde de jonge man misprijzen, en hij keerde de matroos de rug toe.

VERDOKEN in het gebladerte van een boom, had Tarzan het hele toneeltje bijgewoond. Hoewel hij de taal van de twee mannen niet had begrepen, beseftte hij dat er een redetwist tussen beiden was ontstaan. Voor de moedige houding van de jonge man had hij heel wat sympathie gevoeld, terwijl zijn afkeer voor de matroos met het spitse gelaat nog gegroeid was.

Toen hij deze laatste het zonderlinge wapen, waarmede hij reeds een mens gedood had, zag grijpen, en dit op zijn tegenstrever richten terwijl deze de rug gekeerd had, toen aarzelde Tarzan niet meer.

Op het ogenblik dat Miss Porter een angstkreet slaakte bij het zicht van de beweging van de schurk, viel een lange, vlijmscherper lans loodrecht uit de hoogte van een boom en drong de matroos door de arm. Deze rolde op de grond met een kreet van pijn en liet zijn revolver vallen. De jonge man keerde zich om en trad op de gekwetste toe, terwijl de andere matrozen angstig de ogen opsloegen, trachtend te weten van waar dit geheimzinnige wapen kwam.

De jonge man raapte de gevallen revolver op en stak hem op zak.

- Wie kan daar zijn, Clayton? vroeg het jonge meisje, met de blik het dichte gebladerte trachtend te doorboren.

- Het kan slechts die geheimzinnige Tarzan zijn, antwoordde de jonge man. Als zijn lansworp werkelijk voor Snipe bestemd was, dan is hij misschien onze bondgenoot... Maar waar is uw vader en M. Philander? Eidaar, professor!... Philander!

Zijn geroep bleef zonder antwoord. De twee grijsaards waren verdwenen.

- Wat nu gedaan? vroeg Clayton ongerust aan het jonge meisje. Ik kan u met die schurken niet alleen laten en toch wil ik u niet vragen mij in de jungle te vergezellen. Nochtans dient uw vader

opgespoord, en ook zijn vriend. Die twee geleerden zijn zo verstrooid, dat zij op avontuur durven uit te gaan, onder het houden van een filosofisch praatje. Zij kunnen in de jungle verdwalen en... dan staat hun leven op het spel. Als wij hen teruggevonden hebben, zal het zaak zijn hen voor ogen te houden dat zij zich aan het ergste blootstellen door die jungletochten!

- U heeft gelijk, zei het jonge meisje. Ik dank u voor uw vranke taal. Vader is een groot geleerde, maar het staat vast dat de praktische kant van het leven hem ontsnapt...

- Luister, zei Clayton. Ziehier hoe wij zullen te werk gaan. Neem die revolver die ik Snipe ontvreemd heb en sluit u in de hut op met Esmeralda. Daar zult u een betrekkelijke veiligheid genieten gedurende mijn afwezigheid. Indien iemand, mens of dier, u lastig valt, aarzel dan niet te vuren! Ik hoop hier trouwens weer gauw terug te zijn met uw vader en Philander.

Clayton's plan werd aangenomen en toen de deur van de hut zorgvuldig op Jane Porter en haar zwarte meid, Esmeralda, was gesloten, naderde de jonge man de matrozen, die zich klaar maakten om de gekwetste naar de sloepen te brengen, nadat zij de lans uit de wonde hadden getrokken. Clayton verklaarde hen dat hij de twee geleerden in de jungle moest opzoeken en vroeg de matrozen een revolver in bruikleen voor die expeditie.

Snipe, de matroos met het spitse gezicht, nog meer geprikkeld door zijn opgelopen kwetsuur, weigerde uit naam van zijn makkers en wel in beledigende bewoordingen. Sedert het ogenblik dat die boef de reus op het strand had gedood, drong hij zich op als hoofdman en zijn maats hadden de gelegenheid nog niet gekregen hem die titel te betwisten. Hoe ook, Clayton haalde de schouders op, raapte de lans op die Snipe zo onverwacht getroffen had en, voorzien van dit primitieve wapen, trad hij moedig de jungle in.

Ingesloten in de hut, hoorden de vrouwen hem de onvoorzichtige geleerden aanroepen; de stem verwijderde zich en ging tenslotte verloren onder de vele geluiden van het woud.

Toen professor Porter en zijn assistent, Philander, op het herhaalde aandringen van deze laatste, eindelijk besloten naar het kamp terug te keren, kwamen zij tot de bevinding dat zij in de jungle-doolhof verdwaald waren geraakt. Zij liepen op goed

geluk voort en het toeval wou dat zij in de goede richting marcheerden.

Zij bereikten het strand, maar zochten te vergeefs de hut met de blik. Philander hield staande dat zij zich ten noorden van het kamp bevonden, dan wanneer zij zich in werkelijkheid tweehonderd meter ten zuiden ervan bevonden. Geen van de twee geleerden kwam op het eenvoudige idee de aandacht van de troep te wekken door herhaaldelijk geroep. Integendeel, voortgaande op zijn overtuiging, nam M. Samuel T. Philander professor Archimedes Z. Porter bij de arm en, het zwakke verzet van deze laatste ten spijt, trok hij hem mee in de richting van het zuiden!

Wat Jane Porter en de zwarte meid betreft, zij besloten zich in de hut te barricaderen, daar zij er zich enigermate in veiligheid achtten. Met dit doel begon de negerin de hut af te zoeken en wat zij ontdekte deed haar luid gillen. Als een kind liep ze op haar meesteres toe en borg het hoofd tegen haar schouder.

Jane Porter keek op haar beurt toe en rilde over heel haar ledematen: een verkalkt geraamte lag op de vloer en een ander op het bed.

- In welk afgrijselijk oord zijn wij terechtgekomen! mompelde zij beangstigd, zonder echter haar koelbloedigheid te verliezen.

Tenslotte liet zij Esmeralda los en liep op de wieg toe. Zij vermoedde reeds wat zij er zou vinden, vooraleer een klein geraamte zich aan haar blikken vertoonde.

Wat stak er achter die ellendige overblijfselen? Jane rilde bij de gedachte aan de verwittiging gericht tot degenen die deze hut durfden te betreden. Misschien was het een tehuis van geheimzinnige wreedaardige schepselen. Zij slaagde er echter in, haar angst te overwinnen en zocht dan Esmeralda te kalmeren, die handenwringend doorging met klagen en jammeren.

- Zwijg, Esmeralda, sprak zij. Zwijg. Je maakt het nog erger! Je doet net als een kleine baby!

Maar haar stem beefde bij de gedachte aan de drie mannen die in het ontzagwekkend woud rondwaalden, en zij zweeg. Zij ontdekte weldra de stevige plank die de deur moest afsluiten en, geholpen door Esmeralda, plaatste zij die er voor. Toen gingen beiden, arm om arm, neerzitten en... wachtten!

HOOFDSTUK XIV

Overgeleverd aan de genade van de Jungle.

TOEN Clayton ⁽¹³⁾ in de jungle verdwenen was, hielden de matrozen beraadslaging over hetgene hen nu te doen stond.

Zij werden het ermee eens, dat zij ten spoedigste aan boord van *De Pijl* - zo heette het schip - moesten terugkeren, het anker lichten en zich beschutten tegen de speerworpen van hun onzichtbare vijand ⁽¹⁴⁾.

Bijgevolg trad de bemanning in de sloepen en roeide krachtig in de richting van het schip. Er was die dag zoveel gebeurd, dat Tarzan's gedachten verward door zijn hoofd dwarrelden. Het frisse beeld van het blanke jonge meisje kwam hem echter steeds weer voor de geest. Zij behoorde in elk geval tot hetzelfde mensenras als hij, daar was hij zeker van; ook de twee grijsaards en de jonge man. Waren zij zo woest en zo wreed als de anderen?... Als zij nog niet gedood hadden, was het misschien wegens gebrek aan wapens...

Tarzan had gezien hoe de jonge man de revolver van Snipe opgeraapt en ze later toegereikt had aan het jonge meisje, dat zich in de hut had binnengesloten. Hij begreep slechts vaag de redenen die al deze handelingen inspireerden, maar hij had voor

---

¹³ Deze Clayton is een lid van de familie van Tarzan's vader, die John Clayton heette.

¹⁴ Hier is Tarzan zelf door bedoeld.

de twee grijsaards en de jonge man een instinctmatige sympathie opgevat. Wat het jonge meisje betreft, hij voelde zich door een geheime macht tot haar aangetrokken. Daar de negerin haar dienstmaagd was, werd deze ook in de groep van zijn nieuwe vriendschappelijkheden begrepen.

Daarentegen koesterde hij een oprechte afkeer voor de matrozen, brutaal van houding en genieperig van voorkomen. Daar deze de andere groep stellig vijandig gezind waren, besloot Tarzan hen van dichtbij in het oog te houden.

Vermits zij nu in zee waren, trof de zoon van de jungle het besluit de jonge man door het woud te volgen. Hij vermoedde geen ogenblik dat iemand verdwaald kon geraken in die groene dreven waarmede hij zeer vertrouwd was.

Langs de luchtweg die hij gewoonlijk gebruikte, had Tarzan spoedig Clayton bijgehaald. Deze was, uitgeput, tegen een boom gaan zitten en wiste zich het voorhoofd af. Goed verscholen in de bladeren, begon de pleegzoon van Kala met spannende belangstelling dit nieuwe prototype van zijn ras na te gaan.

Af en toe riep Clayton met een van vermoeienissen schorre stem en Tarzan giste uiteindelijk dat hij op zoek was naar de twee grijsaards. Hij stond op het punt hen zelf op te zoeken, toen hij de flikkering van een gele blik en de vlek van een wilde-dierenhuid waarnam, die op Clayton toesloep.

Het was een luipaard en Tarzan vroeg zich af waarom de blanke man geen beschutting zocht. Hij scheen niets gehoord te hebben en toch was Sheeta, de luipaard, nimmer voordien zo onhandig te werk gegaan om het gerucht van zijn komst te dempen...

De luipaard ging toespringen, toen de schrikwekkende kreet der grote apen hem er toe aanzette voorzichtigheidshalve, op de vlucht te slaan.

Clayton had over heel zijn lichaam gebeefd. Nooit had hij zo'n schrikwekkend gehuil gehoord. Hoewel hij geen lafaard was, bracht hem het geluid van het door Sheeta in zijn vlucht vertrappelde groen, en ook die wilde kreet, op het randje van de paniek. Stilaan herwon hij zijn zelfzekerheid, maar de dag liep naar zijn einde. Ontmoedigd vroeg Clayton zich af of hij er niet beter aan deed, in plaats van op gevaar van zijn leven zijn vergeefse opzoekingen verder te zetten, bij Jane terug te keren om haar te beschermen.

Trouwens, misschien waren de professor en zijn vriend reeds terug in de hut? Die gedachte vormde zijn besluit en hij begaf zich op weg door het struikgewas, de richting uit waar hij

meende dat zich de hut bevond.

Tot grote verwondering van Tarzan richtte zich de jonge Engelsman midden naar het hart van de jungle, aan de kant van het dorp van Mbonga. Tarzan vermoedde dat de vreemdeling verdwaald was, hoewel hij het waarom ervan niet begreep. Daar hij zo weinig ondervinding had, zou hij in elk geval een gemakkelijke prooi worden voor de zwarten, tenzij een wild dier hem vroeger al zou verscheuren.

Reeds was Numa, de grote leeuw van de jungle, hem op het spoor... Clayton hoorde plots het gebrul van de koning der dieren en bleef staan met uitgestoken lans, tegenover het struikgewas waar die schrikwekkende kreet was opgestegen. Reeds was het woud in de schaduw gehuld. Hij rilde bij de gedachte dat hij misschien hier zou sterven, alleen, verscheurd en verslonden... Hij zou de warme ademtucht van het monster voelen, terwijl zijn brede klauw op zijn borst zou neerkomen!

Het was opnieuw stil in het woud. Toen verklapte een licht geluid Clayton dat het dier zich springensklaar maakte. Eindelijk bemerkte hij, op minder dan twintig stappen, het soepele en gespierde lichaam van een reusachtige leeuw met zwarte manen. Het dier kroop haast over de grond, maar toen het begreep dat het

door zijn prooi opgemerkt was, richtte het zich op om toe te springen.

De jonge Engelsman was radeloos. Hij durfde niet te verroeren, noch zijn speer te zwaaien, uit vrees het doel niet te bereiken en ontwapend te zijn. Hij hoorde een gekraak in de boom boven hem. Wellicht een nieuw gevaar dat zich aanmeldde, maar hij wendde de ogen niet af, betoverd als hij was door de vlamme blik van het wilde dier.

Op hetzelfde ogenblik flitste een pijl en kwam zich planten in de flank van de leeuw. Het dier sprong op met een pijnlijk gebrul en instinctmatig wierp zich Clayton terzijde. Toen hij opnieuw het woedende dier bekeek, was hij verbluft door het toneel dat zich aan zijn ogen bood.

Een blanke reus kwam zich uit een boom te laten vallen, op de kop van het dier achterover, terwijl hij het met de andere arm messteken toebrecht in de zwakke schouderplek. Het wilde dier worstelde en weerstond uit al zijn krachten, maar het ogenblik daarna zakte het met een rochel ineen, levenloos. Toen plaatste de overwinnaar de voet op het lijk en het hoofd in de nek werpend, stiet hij opnieuw de woeste kreet uit die Clayton voordien al met vrees vervuld had.

HET vreemde en wilde schepsel ⁽¹⁵⁾ had geen enkel kledingstuk, behalve dan een soort schaamteschort in leeuwenhuid en enkele barbaarse versieringen aan polsen en enkels, naast ook een prachtige diamant die op zijn door de zon verbruinde borst schitterde.

Hij had zijn mes in de schede gestoken en raapte de boog en de pijlen op die hij op de grond had geworpen vóór zijn aanval op de leeuw. Clayton richtte in het Engels het woord tot hem om hem te bedanken voor zijn tussenkomst en hem te complimenteren voor zijn koene daad, maar hij ontving als alle antwoord slechts een licht schouderophalen.

Nadat hij zijn boog en koker op de rug had geplaatst, trok de zonderlinge wilde zijn mes en sneed handig brede stukken vlees uit de schenkel van de leeuw; vervolgens begon hij te eten en nodigde met een handbeweging Clayton uit om zijn voorbeeld te volgen. Doch de jonge Engelsman kon niet besluiten tot het

---

¹⁵ Clayton beschouwde als zodanig Tarzan.

voorbeeld van zijn gezelschap die het rauwe vlees nochtans met een zichtbaar genoegen verorberde.

Plots dacht Clayton dat die mens misschien degene was die een boodschap op de deur van de hut had achtergelaten. Maar... in dit geval, als hij kon schrijven, moest hij ook kunnen spreken!

Hij richtte nu trager het woord tot hem, maar Tarzan antwoordde hem met een vreemd gemompel, gemengd met schorre knorklanken. Clayton dacht dat die man niet Tarzan was, vermits hij zich niet in een mensentaal kon uitdrukken.

Toen hij zijn maal geëindigd had, stond de wilde op, wees met de vinger de tegenovergestelde richting aan van degene die Clayton ingeslagen was en gaf hem teken hem te volgen. Hoewel verwonderd, gehoorzaamde hem de Engelsman, struikelend over de boomwortels, terwijl zijn compagnon met een lenige, zelfzekere en geluidloze stap voortschreed.

Plots bleven beiden staan. Het geluid van een gewerschot bereikte hun oor uit de verte. Vervolgens viel er een drukkende stilte over het woud.

IN de kleine hut bij de baai hielden zich twee verschrikte vrouwen nauw tegen elkaar aangedrukt.

De negerin snikte en verwenste de dag dat zij haar dierbaar Maryland had verlaten. Jane Porter bleef schijnbaar kalm, maar was inwendig aangeknaagd door de vrees en afschuwelijke voorgevoelens nepen haar de keel dicht.

Plots hoorde zij hoe een zwaar lichaam langsheen de hut kroop. Herhaalde malen drukten fluwelen poten de grond, alsof een dier tegen de wand aanleunde en dan weer op zijn voorpoten neerkwam. Jane hoorde het dier snuffelen onder de deur op minder dan een meter afstand van de plaats waar zij zich bevond. Ze rilde en drukte zich nog meer tegen de negerin aan, die voortging met snikken.

- Stil, Esmeralda! beval zij. Zwijg nu in 's hemels naam!

De snikken en kreten van haar dienstmaagd schenen inderdaad de aandacht van het dier te hebben gewekt, hetwelk voortging met rondom de hut te wandelen. Het liep vóór het venster nu en Jane bemerkte het.

- Grote God! gilte zij.

Doorheen de smalle opening van het venster kwam de goudgele

en wrede blik van een leeuwin de hare te ontmoeten. Wat de negerin betreft, dit zicht was te schrikwekkend voor haar. Zij gaf een luide gil en viel bewusteloos neer.

Het wilde dier richtte zich op, plaatste de voorpoten tegen de vensterbank en probeerde om de kop door de opening te krijgen, maar deze was te smal en, tot grote verlichting van Jane die amper nog ademhaalde, viel de leeuwin opnieuw met lenigheid op haar vier poten en verwijderde zich; maar zij keerde weldra terug bij de deur.

Daar begon het wilde dier ongeduldig te klauwen op het paneel. En plots scheen het een besluit te nemen en stormde uit alle kracht tegen de vleugel aan. Het hout kraakte, maar weerstond. Het dier, enigszins aangemoedigd, herbegon en dit keer sloeg een plank onder zijn enorm gewicht los. Weldra zag het verschrikte jonge meisje een brede poot en de kop van het wilde dier verschijnen. Dit laatste zocht zich een weg te banen door de bres. Waanzinnig schudde Jane het bewusteloze lichaam van haar gezellin.

- Esmeralda! Esmeralda! riep zij luide. Hulp!... Wij zijn verloren!

De arme vrouw keerde tot het bewustzijn terug, maar het was slechts om de dreigende muil der uitgehongerde leeuwin te ontdekken, die stilaan zich door de opening wrong.

- Genade! stotterde zij.

En zij liep de hut af, zoekend naar een schuilplaats om haar zwaarlijvige gestalte onder te brengen. Zij vond slechts een door wormen aangevreten kast, waarin zij zich zocht te verduiken, maar zij kon er slechts gedeeltelijk in en... viel opnieuw bewusteloos neer!

De leeuwin, die de doenwijze van Esmeralda gevolgd had met een nieuwsgierig oog, herbegon haar werk toen Esmeralda niet meer bewoog. Bleek en verstijfd van de schrik stond daar Jane. Het zweet parelde haar aan de haarwortels. Plots raakte haar hand, op de tafel, het wapen aan dat Clayton haar gegeven had. Zij greep het en vuurde met bevende hand op het wilde dier.

Er ontstond een grote klaarte, gevolgd van een losbranding. Bijna tegelijkertijd liet zich een gebrul van pijn horen. De leeuwin verdween opeens uit de bres die zij geslagen had en nam de vlucht.

Ten einde krachten, verloor Jane toen op haar beurt het bewustzijn. Maar het dier was niet dood. Het was slechts licht gewond aan de schouder en was alleen op de vlucht geslagen voor het geluid van de losbranding en het ontstane licht.

Enkele ogenblikken later was het daar al terug. Met verdubbelde woede viel het op de deur aan, hoewel enigszins in zijn bewegingen belemmerd door de opgelopen kwetsuur. De ogen van de leeuwin keken gretig naar haar dubbele prooi op de vloer, zonder weerstand, bewegingloos. Haar maaltijd wachtte daar en zij had nog slechts haar krachten dubbel in te spannen om hem te bemachtigen!

Traag haalde zij zich doorheen de opening, duimbreedte na duimbreedte; haar kop was reeds geheel erdoor, dan haar poot, dan een schouder... Voorzichtig en niet zonder enkele klachten van pijn hief zij haar gekwetst lichaamsdeel op en hielp het door de opening. Nog één inspanning en de twee schouders zouden een vrije ingang hebben. De rest van het lange lichaam zou nog slechts mee te schuiven hebben.

Het was op dit ogenblik dat Jane Porter het bewustzijn herwon.

HOOFDSTUK XV

De Geest van de Jungle.

BIJ het geluid der losbranding ⁽¹⁶⁾ maakten zich de meest treurige gedachten meester van Clayton.

Hij werd bestormd door de dringende zekerheid dat zich Jane Porter op dit ogenblik verweerde tegen mensen of wilde dieren.

Zijn gezel ⁽¹⁷⁾ scheen evenmin de ernst van deze verwittiging te hebben onderschat, want hij zette zijn weg verder, en wel zo snel, dat Clayton hem uit het zicht verloor wegens zijn herhaald struikelen, vallen en opstaan.

Uit vrees andermaal te verdwalen riep hij de jonge wilde na. Deze keerde weldra bij hem terug.

Gedurende een ogenblik onderzocht Tarzan de jonge man. Toen, alsof hij een besluit nam, deed hij hem teken zich aan zijn hals vast te houden. Clayton aldus op zijn rug dragend, verdween hij in een boom.

De jonge Engelsman zou de ogenblikken die nu volgden nooit vergeten. Van tot tak werd hij voortgesleept met een ongelooflijke snelheid. De man sprong met een vaardige voet van boom tot boom, zonder eenmaal zijn doel te missen, precies als een koorddanser.

Clayton's angst sloeg weldra over in bewondering. In zijn binnenste begon hij Tarzan te benijden om zijn stalen spieren en het onfeilbare instinct dat deze junglegeest in het pikdonkere van de nacht leidde.

Soms was het gebladerte minder dicht en beschenen de manestralen de door zijn gids genomen weg. Het zicht van de afgronden waarboven hij zweefde, sneed hem de ademtocht af, want Tarzan nam de snelste en gemakkelijkste weg, dikwijls meer dan honderd voet boven de grond.

Eindelijk bereikten zij de laar nabij de baai. Clayton dacht te vallen, zo snel was Tarzan's neerkomen op de grond. Van zodra hij zich losgemaakt had, liep de zoon van de jungle de richting van de hut uit. De jonge Engelsman spoedde zich hem achterna, juist op tijd om nog te zien hoe een groot dier op het punt stond door een bres in de deur binnen te dringen.

Op dit ogenblik was Jane tot het bewustzijn teruggekeerd. In het aanschijn van het wrede lot dat haar bedreigde en dat zij niet meer kon voorkomen, richtte zij de loop van het pistool op zichzelf, om een minder afschuwelijke dood in te gaan dan deze die haar wachtte.

Terwijl zij een kort gebed prevelde vielen haar ogen op de arme

---

¹⁶ Jane had op de leeuw gevuurd.

¹⁷ Hier is Tarzan bedoeld.

Esmerelda, die nog steeds levenloos voor de kast lag. Snel sprong Jane recht en liep bij de negerin. Zij richtte de loop van het wapen op haar trouwe meid, wie zij ook de afschuwelijke pijnen van een doodstrijd wilde vermijden.

... De leeuwin brulde vreselijk en Jane sprong achteruit op het ogenblik dat zij de spanveer ging overhalen. Zij richtte andermaal het wapen op zichzelf, maar bemerkte toen dat de leeuwin achteruit week, brullend en spuwend van woede, precies als onder dwang. Weldra verdween het afzichtelijk visioen uit de bres en nu merkte Jane de silhouet van twee mannen.

Tarzan had zich inderdaad op de leeuwin geworpen op het ogenblik dat zij de hut binnendrong. Hij had de grote staart gegrepen en, beroep doende op al zijn krachten, had hij er op getrokken om het dier tot wijken te verplichten.

Clayton was hem ter hulp gesneld. Weldra begaf het grote lichaam duim na duim. In zijn vreemd brabbeltaaltje schreeuwde Tarzan met schorre stem bevelen, maar Clayton begreep er geen jota van. Tarzan wou dat die domme jonge blanke de flanken en de ribben van Sabor, de leeuwin, met giftige pijlen zou doorsteken en met het jachtmes het hart doorboren. Maar de blanke scheen werkelijk niet te begrijpen en Tarzan durfde het dier niet los te laten om zelf de zaak op te knappen, wetend dat zijn tengere gezelschap onbekwaam zou zijn Sabor terug te houden, al was het maar één ogenblik.

Nu was de leeuwin geheel uit de hut getrokken. Toen woonde Clayton een gevecht bij dat hij zich nooit ingedroomd had. Tarzan herinnerde zich dat zijn wapen Terkaz had overwonnen. Hij liet de leeuwin los op het passende ogenblik, sprong op haar rug en sloeg zijn armen om haar hals.

De pakken gestrekte spieren schenen een kluwen van touwen. In het maanlicht, in de stilte van het woud, hoorde men het gereutel van het gewurgde dier. Tarzan deed een opperste krachtinspanning en verbrijzelde de wervels van het wilde dier.

Het ogenblik daarop, - voor de tweede maal die dag, - liet Tarzan de zegekreet van zijn stam horen. Maar Clayton drong zonder meer de hut binnen en sloot de van vrees bevende Jane in zijn armen, want Tarzan's kreet had haar opnieuw met schrik geslagen.

- Wees gerust, zei haar Clayton. De vreemdeling die daar een kreet liet horen heeft u het leven gered. Wacht hier, ik ga hem halen, u kunt hem zelf bedanken.

Maar het vreesachtige jonge meisje verkoos Clayton buiten de

hut te volgen. Tarzan echter was verdwenen!

Clayton riep herhaalde malen zonder enig antwoord te ontvangen en ontmoedigd keerden zij in de hut terug.

- Wat een afschuwelijke kreet! zei Jane. Kan zoiets uit een mensenkeel komen? Ik geloof het nog niet!

- Het is de waarheid, tenzij men dit vreemde schepsel beschouwt als een woudegeest en niet als een mens.

En hij vertelde haar hoe hij tot tweemaal toe door dit vreemde schepsel werd gered. Hij onderlijnde de verbluffende kracht, de lenigheid, de moed, de gebronsde huid en het schone gelaat van de vreemdeling.

Ik dacht eerst dat hij Tarzan was, de koning der apen, die ons zo'n originele boodschap had nagelaten. Maar deze man kan zich niet uitdrukken. Ik veronderstel dus dat hij ook niet schrijven kan.

- Om het even, sprak Jane, wij danken hem het leven en ik bid God hem immer tegen de gevaren van het woud te beschermen!

- *Amen*, zei Clayton met overtuiging.

- Ei! Ei! een minuutje! mij nog niet bigraven! Ik niet dood!

De twee jongelieden veerden om en bemerkten Esmerelda, op de vloer gezeten, die in alle richtingen grote ogen rolde als om goed

aan te tonen dat zij nog in leven was.

Op het ogenblik dat Jane had willen vuren op haar dienstmaagd, had het gebrul van de leeuw haar doen beven en het schot was in de vloer terechtgekomen, zonder iemand te kwetsen.

Spijt de ernst van de toestand liet Jane Porter zich op een stoel vallen en begin te schaterlachen.

HOOFDSTUK XVI

« Buitengewoon merkwaardig »

VERSCHEIDENE kilometers ten Zuiden van de hut, discussieerden twee grijsaards, gezeten in het zand.

Zij waren moe, verdwaald, hongerig en, dan wanneer geheel hun geestesvermogen moest afgestemd zijn op het hoofdzakelijke, nl. het kamp terugvinden, zei Samuel T. Philander:

- Mijn waarde professor, ik houd vol dat, zonder de overwinningen van Ferdinand en Isabella op de Spaanse Moren in de XVe eeuw, de wereld duizend jaar voorsprong zou hebben op de vooruitgang van nu. De Moren waren een ras van landbouwers, ambachtslui en handelaars, lankmoedig, breed van opvattingen, vrijheidsgezind...

- Ta, ta, mijn waarde Philander viel Professor Porter in. Hun godsdienst sloot beslist de door u gesuggereerde mogelijkheden uit. De Islamleer is steeds een hinderpaal geweest voor de wetenschappelijke vooruitgang en zal dit steeds blijven, zolang...

- Bij de baard der Farao's! viel Philander op zijn beurt in, een blik op de jungle werpend. Professor, ik geloof dat iemand nadert.

- Ta, ta, ta, wedervoer de professor, de ogen wendend naar de aangeduide richting, ta, ta, ta, Philander, ik betrap u, en nog wel op heterdaad, op onhoofsheid, vermits u mijn geleerde rede onderbreekt om mijn aandacht te vragen voor een doodgewoon viervoetig dier van het soort *felis*. Zoals ik zei, de Moren...

- Hemel, professor! een leeuw! riep Philander luide en zijn kortziende oogjes zochten de gevreesde silhouet, die zich bij de woudzoom aftekende, beter te verkennen.

- Welja, Philander, als u absoluut kop heeft in het gebruik van een zo gewone taal, het is een leeuw. Maar zoals ik zei...

- Bij de baard der Farao's! viel M. Philander andermaal zenuwziek in, laat mij toe te opperen, dat de in de XVe eeuw verslagen Moren zonder twijfel in die zeer jammerlijke toestand zullen blijven, zelfs wanneer wij onze discussie daaromtrent opgeven tot zolang wij

aan de betoverende buurtschap van die *felis carnivora* ontsnapt zijn...

In die tussentijd was de leeuw met een rustige waardigheid genaderd tot op amper tien passen van de twee grijsaards. Daar was hij blijven stilstaan om de mannen nieuwsgierig op te nemen.

Voorwaar, sprak Professor Porter enigmatische geïrriteerd, dat is nu echt dom. Die dieren moesten nooit uit hun kooien gelaten worden!

- Zeer juist, professor, zeer juist, zei Philander snel. Maar, als u het verkiest, kunnen wij onze weg nu wel voortzetten.

De Professor bij de arm nemend, begon Philander met een goede stap te marcheren. Na een korte tijd wierp hij een blik over zijn schouder en, verschrikt, merkte hij dat de leeuw hen volgde!

De arm van zijn nog steeds pratende gezelschap omstrengelend, verhaastte Philander de pas. Nogmaals keek hij achter zich: de leeuw versnelde eveneens zijn pas en volgde hen op de hielen...

Toen liet M. Philander de arm van de professor los en begon als een gazel te lopen, trouwens gevolgd door de professor die, plots, een onheilspellend licht in het oog van zijn achtervolger had opgemerkt.

De panden van zijn regenmantel wapperden in de wind. Met de hand het evenwicht van zijn hoge hoed verzekerend, vluchtte Professor Archimedes Porter bij het maanlicht heen, het spoor volgend van Samuel T. Philander, in de richting van de jungle.

Daar volgde een vlijmscherpe blik dit toneeltje. Het was die van Tarzan die heel wat pret beleefde. Hij wist dat de twee mannen nu bezwaarlijk geen aanval van de leeuw te duchten hadden, want deze moest verzadigd zijn, vermits hij die gemakkelijke prooi had laten ontsnappen. Weliswaar zou het wilde dier waarschijnlijk aan de vreugde van een slachting niet verzaken, indien een der mannen bij ongeluk viel.

Derhalve ging Tarzan op een lage mik zitten. Toen Philander buiten adem, wankelend, onder zijn boom doorging, greep Tarzan hem bij de hals en tilde hem in de boom, op een tak.

Het ogenblik daarop kwam de professor op zijn beurt voorbij en ook hij werd in een oogwenk aan de verbouwde leeuw onttrokken. Deze begon te brullen en te springen om zijn prooi te bereiken.

Een ogenblik nog rilden de twee grijsaards, uit al hun krachten aan de boomtak vastgeklampt, terwijl Tarzan hen met een pretzieke nieuwsgierigheid bekeek.

De professor verbrak het eerste de stilte.

Philander, zei hij, het doet mij pijn vast te stellen in hoeverre de filosofische onverschilligheid in gebreke is gebleven bij u, ten overstaan van die leeuw. Uw bangerigheid heeft mij verplicht tot een gymnastiek die onverenigbaar is met mijn waardigheid, en dit alleen om mij de gelegenheid te bieden mijn interessante overwegingen voort te zetten. Zoals ik u zei, de Moren...

Philander viel hem op ijskoude toon in de rede:

- Professor, u geeft te verstaan dat u slechts liept om mij bij te halen en niet om te ontsnappen aan de klauwen van de leeuw... Wees op uw hoede, professor.

U heeft voor u een man die tot het uiterste geprikkeld is.

- Ta, ta, ta! zei Professor Porter. U praat uw mond voorbij, mijn goede vriend.

- Ik praat zoals het hoeft, professor. En weet dat, als u nog zo ten mijnen opzichte handelt, ik weiger nog verder in gemeenschap te leven met een gek als u, al is u dan nog zo'n groot geleerde!

- Kom, kom, mijn vriend, sprak de professor met een bewogen stem, vergeet mij mijn dwaasheden en dreig niet mij te verlaten. Je weet toch ook wel dat ik, behalve mijn dierbare Jane, nog slechts jou op aarde heb, mijn ouwe maat!

- Het is in orde, Archie, laten wij er over zwijgen, bromde Philander vermurwd.

De twee geleerden zwegen en keken naar de leeuw die op en neer liep onder de boom.

- Terzake, hoe zijn wij in deze boom gekomen? zei Porter plots.

- Ik heb mij opgetild gevoeld door een onzichtbare hand, sprak Philander. Er moet iemand in deze boom zitten.

- Ba, ba, is u er zeker van? vroeg de professor.

Op dit ogenblik liet Tarzan, ongedurig om de wandeling van de leeuw, de verschrikkelijke uitdagingskreet der grote mensapen horen, dewelke de twee mannen met vrees vervulde. Tegen elkaar aangedrukt, zagen zij de grote leeuw blijven stilstaan en dan snel in de jungle verdwijnen.

- De leeuw zelf heeft schrik gehad! mompelde M. Philander.

- Buitengewoon merkwaardig, voorwaar! merkte de professor op.

Hij maakte een verkeerde beweging, wou zich vastgrijpen aan de arm van zijn vriend, maar trok deze mee en de twee geleerden kwamen op de grond terecht, weinig filosofische kreten uitstotend, er van overtuigd dat zij zich de ribben hadden gebroken!

Tenslotte kroop Professor Porter overeind: eerst een voet, dan een been, dan twee. Tot zijn grote verrassing en voldoening stelde hij vast dat zijn aards omhulsel schade noch schande had geleden.

- Dat is wel zeer eigenaardig, zeer zonderling! mompelde hij.

- Wat dan? zuchtte Philander die nog niet verroerd had.

De professor gewaardigde zich niet te antwoorden op de onbeduidende vraag. Hij schudde het hoofd op en neer, rechts en links. En hij herhaalde met nog meer kracht:

- Uitzonderlijk merkwaardig! Niets is gebroken!

Philander volgde met een treurige blik de geheimzinnige doenwijze van de professor en murmelde:

- Helaas!... Stoornis in de hersens tengevolge van de opgelopen verwondingen. Het geval is duidelijk! Helaas! helaas! Een nog zo jonge man! een geleerde met zoveel toekomst!

Zich niet bekommerd ons de melancholische bedenkingen van Philander, betastte zich de Professor voorzichtig al zijn ledematen.

- Inderdaad, zelfs geen spierverrekking! verklaarde hij, op de voeten springend als een jonge man en Philander toesprekend die onbeweeglijk op de grond bleef liggen.

- Komaan, komaan, M. Philander, het is nu de tijd niet om uit te suffen. Opstaan, zeg ik u!

Ervan overtuigd dat die krachtinspanning nutteloos zou blijken, zocht de assistent van de professor toch op te staan en zijn verbazing was grenzeloos toen hij er zonder moeite in slaagde.

Hij bevond zich toen vlak tegenover een reus die als enig kledingstuk een schaamteschort droeg en achteloos tegen een boom aanleunde.

- Goede dag! zei Philander beleefd. Voor alle antwoord wees de reus met de vinger in de richting van waar de twee geleerden gekomen waren en begaf zich op weg naar het strand, hen wenkend om hem te volgen.

- Misschien betaamt het dat wij die onbekende volgen, waagde M. Philander.

- Ta, ta, ta, wedervoer de onhandelbare Professor, daar straks heeft u beweerd dat het kamp zich zuidwaarts bevond. Ik heb u gewillig geloofd en nu zal niets mij er van af brengen!

- Die man kent de streek wellicht beter dan wij. Hij schijnt een inboorling van deze ondankbare aarde te zijn. Laten wij hem tenminste een eind volgen.

Ta, ta, ta, antwoordde de professor, ik ben moeilijk te overtuigen, maar eens dat ik een besluit heb getroffen, ben ik niet te overreden. Ik ga verder zuidwaarts, al moest ik heel Afrika rondlopen om de hut weer te vinden die ons door de boeven van « De Pijl » als woongelegenheden werd aangewezen.

Tarzan werd door dit gepraat ongeduldig en wenkte opnieuw de twee mannen hem te volgen. Daar zij onbeweeglijk bleven, greep hij de verschrikte Philander vast en knoopte hem een eind van zijn touw om de hals.

- Eerlijk gezegd, M. Philander, sprak de professor op afkeurende toon, het past een geleerde van uw soort niet zich als een jong, voor de markt bestemd kalf, te laten vastbinden.

Hij had pas zijn zin beëindigd, of hij werd op zijn beurt stevig met hetzelfde touw om de hals gebonden. Toen zette Tarzan zijn weg naar het Noorden verder, de twee van schrik bevende geleerden also opleidend.

In tragische stilte marcheerden zij gedurende een tijd die de ongelukkige reizigers aanzienlijk toescheen, maar toen zij, van op een heuveltje, de hut ontdekten, vergaten zij al hun beproevingen.

Tarzan bevrijdde hen toen en wees hun het kleine woongebouw aan, waarna hij als bij toverslag verdween.

- Zonderling, uiterst zonderling! sprak de Professor. U ziet echter,

mijn beste vriend, dat ik als altijd gelijk had. Zonder uw domme stijfhoofdigheid - uw buitengewone drang naar het Zuiden - zouden wij ons tal van vernederende avonturen hebben bespaard. U zoudt er beter aan doen, u in het vervolg te laten leiden door een rijpere en meer bezonnen geest dan de uwe.

M. Philander was te verheugd aan het einde van zijn belevenissen in de jungle te zijn gekomen, dan om zich veel in te laten met de sarcastische uitlatingen van de Professor. Hij greep zijn oude maat bij de arm en trok hem mee in de richting van de hut.

De kleine groep was niet weinig gelukkig om het feit dat zij zich opnieuw verenigd vond. Reeds was de morgenschemering ingetreden en nog vertelden de betrekkers van de hut elkaar hun avonturen en maakten duizend veronderstellingen aangaande de vreemde beschermer die zij op die wilde kust hadden ontmoet.

Esmeralda beweerde dat het een engel uit de hemel was, door de Heer gezonden om over hen te waken.

- Als u gezien hadt hoe hij gretig een rauw leeuwenribbetje ⁽¹⁸⁾ verorberde, zoudt u gezegd hebben dat hij wat brutaal is voor een engel! merkte Clayton lachend op.

- Hij stoot kreten uit die ook niets hemels om hebben, voegde Jane er aan toe, met een rilling bij de gedachte aan het afgrijselijke zegegebrul dat hun redder had aangeheven nadat hij de leeuwin gedood had.

- Ik kan ervan getuigen dat hij zich niet met de waardigheid en de plechtigheid heeft gedragen die men van een afgezant van de Heer mag verwachten, indien de veronderstelling van die eenvoudige vrouw in aanmerking kan worden genomen...

De Professor had dit majestatisch gezegd. En hij verklaarde verder:

- Die kerel heeft ons als kalveren hierheen gebracht... Dat zijn eerder kannibaalmanieren en niet die van een heraut van de Almachtige!

HOOFDSTUK XVII

Teraardebestelling

DE daag was aangebroken en ieder der hutbewoners zocht enig voedsel te nuttigen. Het ontbijt werd dus voorbereid.

De muiters van « De Pijl » hadden enkele conserven, meel, thee en koffie, achtergelaten. Daarmee kon rap een festijn klaargemaakt

---

¹⁸ Kotelet.

worden, bij machte de eetlust van de kleine groep te stillen. Achteraf, zou de hut bewoonbaar dienen gemaakt. Er werd besloten eerst en vooral de stoffelijke overblijfselen te verwijderen van het drama dat zich in die plaats had afgespeeld.

Professor Porter en M. Philander onderzochten gedurende een lange tijd de geraamten. Hun besluit was, dat de twee grootste die van een man en een vrouw waren, en zij veronderstelden dan het kleine geraamte dit was van het kind van het ongelukkige echtpaar.

Toen men de overblijfselen van de man wilde begraven, stiet Clayton plots een schrikwekkende kreet uit. Aan een der vingers van het geraamte had hij een ring ontdekt, waarin de wapens van de Greystoke's waren gegraveerd.

Op hetzelfde ogenblik vond Jane, die de hut in orde bracht, de handtekening van John Clayton, Lord Greystoke, op de eerste bladzijde van verscheidene boeken.

- Wat is dat? stamelde zij. Dat is uw naam, niet waar, Clayton?

- Ja, antwoordde de jonge man ernstig. Ik ben het die nu de titel van Lord Greystoke voer, sedert de verdwijning van mijn oom. Aan de vinger van dit geraamte heb ik een ring gevonden die hem nooit verliet en waarop de wapens van onze familie voorkomen.

- Hoe dit te verklaren?

- Slechts één verklaring is mogelijk. Het is, dat Lord Greystoke niet in een storm is omgekomen zoals wij het geloofd hebben, maar wel in deze hut, en dat die beenderen de zijne zijn.

- Dan is dit daar Lady Alice, hernam Jane, met eerbied de arme overblijfselen aanwijzend die op het bed rustten.

- De schone Lady Alice, hernam Clayton weemoedig, zij die door mijn ouders zo geprezen werd. Wat een afgrijselijke lotsbestemming!

Een uur later waren de overblijfselen plechtig begraven bij de hut en tussen beiden werd het geraamte van het « kind » van Kala gelegd.

Op het ogenblik dat M. Philander de broze beendertjes in een stuk zeil wou inpakken, werd zijn aandacht getrokken door de schedelvorm. Hij riep de professor bij en begon op stille toon een gesprek met hem te voeren.

- Zonderling! Buitengewoon zonderling! opperde deze.

- Misschien doen wij goed als wij er Clayton over spreken? meende Philander.

- Ta, ta, ta, hernam Porter. De doden dragen hun geheimen en geheimenissen met zich mee!

En het graf werd door de twee grijsaards dichtgelegd, terwijl het kleine groepje een kort gebed prevelde.

Verdoken in het gebladerte, zo had Tarzan de ceremonie bijgewoond. Maar zijn blik vestigde zich steeds weer op het lieve gezicht van Jane Porter. In zijn wilde hart mengden zich ongekende gevoelens. Hij begreep niet waarom die vreemdelingen hem belangstelling inboezemden; zij deden ook zo dom. Waarom die beenderen in een kuil hebben weggestopt? In een kuil stopt men mondvoorraad, maar geen dingen die nagenoeg as geworden zijn, zo meende Tarzan.

Na afloop van de ceremonie ging de kleine groep de hut binnen. Esmerelda beweende overvloedig die personen die zij nooit gekend had, waarvan zij nooit gehoord had en die sedert twintig jaar gestorven waren. Plots wierp zij een blik op de zee en onmiddellijk werden haar ogen droog.

- Zij varen af! riep zij uit.

De silhouet van *De Pijl*, in de verte, zette koers naar de hoge zee.

- Zij voeren de schat mee! zei de professor met holle stem. De schat voor het bezit van dewelke ik mij geruïneerd heb en in ruil van dewelke die schurken ons hier achtergelaten hebben...

De grijsaard verwijderde zich droef te moede met neergeslagen

ogen en verstrooide pas, recht naar de jungle toe.

- M. Philander, murmelde Jane, vergezel mijn vader, ik bid u, en laat hem niet verdwalen als gisteren.

- Ik beloof het u, antwoordde Philander.

Tarzan had de uitdrukking van wanhoop gelezen op het gezicht van de leden van de groep, bij het zicht van *De Pijl*. Daar de boot hem een wondere nieuwigheid toescheen, besloot hij naar de noordpunt van het eiland te snellen om daar de boot van dichterbij te bekijken en te weten in welke richting hij wegluchtte.

Snel van tak tot tak springend, bereikte hij zijn doel op het ogenblik dat het schip de baai verliet en hij kon zo op zijn gemak dit zonderlinge drijvende huis bezien.

Op de brug waren een twintigtal mannen bezig met het scheepstouwwerk. Een lichte bries was opgestegen en de bemanning vierde de zeilen.

Met open mond bewonderde Tarzan het zeilschip dat hem een grote witte vogel toescheen. Plots merkte hij een rookvlok aan de horizon en vroeg zich af welke de oorzaak daarvan was.

De uitkijkmatroos van *De Pijl* had vermoedelijk ook de rook opgemerkt, want het schip ging onmiddellijk over stag en keerde naar de kust terug.

Het anker werd uitgeworpen en een sloep te water gelaten. Een grote koffer werd er omzichtig in neergelaten en een dozijn matrozen grepen de roeispanten en richtten het bootje naar de plaats waar zich precies Tarzan bevond, als gewoonlijk op een tak geposteerd.

De man met het spitse gelaat bevond zich aan het roer. Wanneer de sloep de oever bereikte, sprongen de matrozen aan wal en haalden de koffer uit het vaartuigje. Gebukt onder de last, liepen zij tot bij de boom waarin zich Tarzan bevond. De man met het spitse gelaat volgde de groep, zonder wat te dragen, tenzij dan zijn gekwetste arm in een doek.

- Hier! beval hij en wees de voet van de boom aan.

- Hier of elders, wedervoer een der matrozen grof. Hoe rapper hoe beter, want als de boot die hier voorbijkruist ons op de hielen zit, dient de koffer gered, opdat die onder ons, die aan de strop ontkomen, hem kunnen terughalen.

Een deel der matrozen ging dan houwelen en schoppen in de sloep halen.

- Komaan, wat sneller! bulderde de hoofdman stampvoetend, terwijl de mannen met lome benen traag weerkeerden.

- Zeg eens, ouwe krab, gun ons wat vrede, hé! spotte een der matrozen. Je waant je zeker admiraal om ons zo bevelen te geven?
- Ik beveel altijd! snauwde woedend de man met het spitse gelaat, zijn maats met scheldwoorden overladend.
- Kom, Snipe, 't is zo welletjes, zei nu een andere matroos. Ruzie maken doet het werk niet vorderen.
- 't Is goed! zei Snipe met tegenzin. Welnu, graaf hier en laat het vloten! Tim, geef mij eerst vuur om mijn pijp aan te steken.
- O-ja! riep de aangesproken matroos uit, Meneer zal zeker toezien hoe wij werken?

- Genoeg! bulderde Snipe.
Buiten zichzelf wierp hij zich op Tim, zijn pistool op deze richtend. In een poging tot zelfverdediging sloeg de matroos Snipe neer met een houweelslag.
Verrast, onthutst, zwegen de matrozen een korte tijd. Tenslotte sprak een hunner:
  - Alles bij mekaar, hij had het niet gestolen!Zij begonnen opnieuw te graven, zonder spreken, snel, want de tijd drong. Toen de kuil diep genoeg was, stelde Tim voor het lichaam van Snipe boven op de koffer in te graven.
  - Zodoende, zei hij, zal men, wanneer men hier nog graaft omdat

de aarde omgewoeld werd, denken dat het slechts een graf is. Eens hun taak volbracht, keerden de matrozen naar de sloep terug.

Tarzan, die heel dit toneel had bijgewoond, overwoog de zonderlinge houding van die schepselen, zonder er een redelijke betekenis voor te vinden.

TARZAN veronderstelde nochtans dat de koffer iets duurzaams moest inhouden en dat het de bedoeling was van de matrozen hem terug te komen halen.

Onmiddellijk greep hem de lust te zien wat er zich in bevond. Hij begon de aarde met zijn handen weg te woelen en daar deze nog licht was, gelukte het hem weldra de zware kist te ontruimen. Hij trok de koffer zonder moeite uit de kuil, hoewel vier matrozen geslaafd hadden om het werk te volbrengen dat er in bestond de koffer neer te laten, hetgeen oneindig gemakkelijker was. Achteraf plaatste Tarzan het lichaam van Snipe opnieuw in het graf, dat hij dichtmaakte en met droge bladeren bedekte.

Toen tilde hij de koffer op zijn rug en verdween met zijn buit in het diepste van het woud. Aan het einde van een lange mars kwam hij in een laar, waar zich in het midden een rots bevond. Aan de voet van die rots begon Tarzan te graven, dit keer met veel moeite, zijn handen ernstig kneuzend vooraleer een opening te bekomen die groot genoeg was om de koffer te omvatten.

Waarom loonde zich Tarzan zoveel moeite om een schat in te graven waarvan hij in het geheel de waarde niet kende en waarmee hij trouwens zijn voordeel niet kon doen?

Om... niets! Zonder reden! Alleen maar voor het genoegen de mannen na te apen die een dergelijk werk verricht hadden...

Vooraleer de koffer in te graven zocht hij deze te openen, maar het enorme slot en de dikke ijzeren banden weerstonden aan zijn pogingen en hij moest er toe besluiten zijn buit te bergen zonder aan zijn nieuwsgierigheid te hebben voldaan.

Toen hij de weg naar de hut opnieuw insloeg, was de duisternis gevallen. Langs het venster schoot een lamp een zwak licht, want Clayton had een ongeschonden oliebus gevonden, overblijfsel van de door zijn oom John eertijds nagelaten voorraad. Esmeralda had een lamp gepoetst en zo had het licht de verwonderde Tarzan in de ogen geschenen.

Tarzan naderde met argwaan het venster en bemerkte dat de hut in twee verdeeld was door een noodgordijn, vervaardigd met zeil en dekens.

In de eerste plaats bevonden zich de drie mannen te zamen: de twee geleerden waren als naar gewoonte in een discussie gewikkeld, terwijl de jonge man, uitgestrekt op een takkenbed bedekt met een deken, in de lezing van een der boeken van Tarzan verdiept was.

In de andere kamer, die er reeds ordentelijk en zindelijk uitzag, schreef het jonge meisje, gezeten aan een tafel bij het venster, terwijl de negerin op een bed van droog gras sliep.

Gedurende meer dan een uur bewonderde Tarzan het schone meisje, zonder dat het hem verveelde. Hij had haar graag het woord gericht, maar hij durfde niet te beginnen, overtuigd dat ook zij, evenals de jonge man, hem niet zou begrijpen en misschien zelfs bang voor hem zou zijn.

Eindelijk stond het meisje op, haar brief op de tafel latende rusten, en trad op het bed toe, haar goudblonde haren losmakende die haar over de rug vielen als een soepele, glanzende waterval.

Tarzan was zeer bekoord door dit zicht, maar bijna onmiddellijk ging de lamp uit en de kamer hulde zich in de duisternis.

Toch kon Tarzan er niet toe besluiten weg te gaan. Hij wachtte, opgesteld bij het venster, gedurende een half uur. Tenslotte verklapte hem een diepe ademhaling, dat het meisje sliep.

Toen stak hij voorzichtig de arm door de ijzeren staven van het venster en tastte over de tafel. Tenslotte bereikte hij wat hij zocht: de velletjes waarop Jane fijne en kleine letters had geschreven. Hij trok zijn arm terug, steeds even omzichtig, in zijn hand de waardevolle schat drukkend die hij kwam te ontvreemden.

Hij stopte de blaadjes in zijn pijlpoker, tussen zijn pijlen, en verdween in de jungle, zo licht en stil als de deemstering zelf.

HOOFDSTUK XVIII

DE WET VAN DE JUNGLE

TARZAN was de volgende dag vroeg wakker. Zijn eerste gedachte was voor het beschreven papier dat hij in zijn pijlkoker had geborgen.

Bij de eerste aanblik kende hij de grootste ontgoocheling van zijn

leven. De kleine zwarte tekens waren nog onbeduidender dan in de boeken en geheel onbegrijpelijk. Helaas, hij had zielsgraag het schrift van het meisje begrepen!

Ontmoedigd bekeek Tarzan de tekens... die zonderlinge, vijandige tekens, zo verschillend van de drukletters waarmede hij door geduld en tijd vertrouwd was geraakt.

Naarmate de tijd echter verstreek - hij wist niet hoelang juist - begonnen de zonderlinge tekens hem iets meer te verklappen. Hij werd er vertrouwd mee en zijn wakkere geest schonk hem het middel om dezelfde lettergroepen te ontdekken als in het boek.

Met oneindig veel moeite slaagde hij er in hier en daar in de brief iets te ontcijferen, maar de rest bleef hem duister, omdat hij geen genoegzame woordenschat bezat.

ZIEHIER de tekst die Tarzan in zijn geheel had kunnen lezen indien hij meer geletterd was geweest:

Westkust van Afrika, ongeveer tien graden Zuiderbreedte, volgens de bewering van M. Clayton.

Mijn dierbare Hazel,

Ik weet niet welke gekheid mij aanspoort je deze brief te schrijven...

Zoals je weet waren wij vertrokken om in Kongo een wetenschappelijke expeditie te leiden. Ik vernam van vader slechts de waarheid toen wij de hoge zee hadden gekozen. Hij had besloten te vertrekken ingevolge het lezen van een reisverhaal dat hij in een oud handschrift had ontdekt en die vermeldde waar zich, op de Kaap-Verde-eilanden ongeveer, een aanzienlijke schat moest bevinden, weggeborgen door Spaanse zeeschuimers. Mijn vader had er zich van verzekerd dat de steller van dit relaas gestorven was zonder een expeditie te hebben georganiseerd naar die plaats. Hij wist eveneens dat dit handschrift door niemand werd gelezen vóór hij er toevallig de hand op kon leggen.

Toen ik dit alles vernam was ik zeer ontstemd, want ik weet hoe doordrijvend hij is en hoe zeer hij zichzelf begoochelt. Ik was nog meer bedroefd toen ik vernam dat hij aan Robert Canler een schuldbekentenis had ondertekend voor een lening van tienduizend dollars.

Canler had geen waarborg geëist, maar je begrijpt wat dit voor mij zou betekend hebben indien vader zijn verbintenis niet kon nakomen...

M. Philander, evenals M. Clayton, die zich bij onze expeditie

hadden gevoegd voor het genoeg van het avontuur, deelden mijn scepticisme.

Nochtans - en hier snoei ik - wij vonden de schat die gedurende eeuwen in een koffer met ijzeren banden om opgesloten zat en bestond uit een groot aantal goudstukken.

Onze beproevingen gingen aanvagen op het ogenblik dat wij, vrij van zorgen, de terugkeer naar Europa voorbereidden. De schat had de jaloezie opgewekt van de bemanning die, drie dagen na ons vertrek van de Kaap-Verde-eilanden, aan het muiten sloeg.

Het was een afgrijselijk toneel en ik vind de moed niet er meer over te zeggen. De matrozen wilden ons doden, maar hun chef, een zekere King, voorkwam dit en kon ze overhalen om ons op een verlaten kust te ontschepen, waar wij nu zijn.

Het schip is vertrokken, vandaag, met de schat, maar Clayton beweert dat de matrozen weldra voor hun misdaad zullen boeten, want zij hebben King gedood, de enige die bekwaam was om de boordswerken te leiden.

M. Clayton is zeer vriendelijk en betoont mijn nederig persoontje heel wat voorkomendheid... Hij is de laatste vertegenwoordiger van de edele familie der Greystoke's en zijn fortuin is aanzienlijk. Maar bovenal is het een charmante jongen.

Wij zijn hier slechts sedert weinige tijd en wij hebben alle ondenkbare beroeringen gekend. Vader en M. Philander zijn verdwaald geraakt in de jungle en werden zo na door een leeuw verscheurd. M. Clayton, die hen opzoekt, werd tweemaal door wilde dieren aangevallen. Wat mij betreft, in een vervallen hut met Esmeralda opgesloten, ik ben door een reusachtige leeuw belegerd geweest. Ik heb er op geschoten zonder haar te kunnen doden. Het heeft weinig gescheeld of ik had je nooit deze brief kunnen schrijven, mijn beste Hazel!

Het buitengewone van dit alles is wel het zonderlinge schepsel dat ons heeft gered. Ik heb het nog niet gezien, maar vader, M. Philander en Clayton hebben mij gezegd dat het een blanke jonge man is, schoon als een godheid, sterk als een wilde olifant, lenig als een aap en moedig als een leeuw! Hij drukt zich alleen uit in een bromtaaltje, verschijnt en verdwijnt naar willekeur, zo snel als een dwaallichtje.

Wij hebben nog een andere geboort, geloof ik, en die heet Tarzan. De hut waarin wij schuilen hoort hem toe. Hij heeft ons een plakkaat nagelaten om ons te verwittigen zijn bezittingen in ere te houden, maar wij hebben die zorgzame man nog niet gezien.

De matrozen hebben ons maar weinig provisie meegegeven. Wij bezitten slechts één revolver met drie kogels, zodat wij voorlopig niet inzien hoe wij ons voedsel zullen verschaffen. M. Philander beweert nochtans dat wij ons met wilde vruchten en noten, die in de jungle overvloedig groeien, in leven kunnen houden.

Nu ben ik moe en ik ga van je scheiden, mijn liefste Hazel, om mij uit te strekken op mijn bed van droog gras!

Je je liefhebbende

Jane PORTER.

Wanneer Tarzan uit de brief al wat hij kon begrijpen samengeraapt had, dacht hij een ogenblik na. Hij keerde de brief om en om, tussen zijn vingers. Toen nam hij een potlood dat deel uitmaakte van hetgene hij uit de hut ontvreemd had en tekende zijn naam onderaan de handtekening van Jane Porter. In de nacht droeg hij de brief opnieuw naar de hut en, 's anderendaags, vond Jane het blad verrijkt met de handtekening van de zoon van de jungle.

Ze durfde er aan niemand iets van te zeggen om de onrust van de kleine gemeenschap niet op te drijven, maar zij rilde bij de gedachte dat de onbekende haar bespied had door het venster terwijl zij schreef...

Een vrolijke verrassing viel de gasten van de hut nu te beurt. Tarzan had begrepen dat de nieuwaangekomenen niet wisten hoe zich voedsel te verschaffen en hij had besloten hen te helpen. Iedere nacht dus plaatste hij zijn offer neer: everzwijngebraad, jonge reebok, gierstbanket in het verre negerdorp weggekaapt en, één maal zelfs, een schoongemaakte leeuw!

Tarzan's grootste levensgenot was nu te jagen voor die vreemdelingen. Geen geluk scheen hem inniger dan het jonge meisje met de gouden lokken te beschermen en te helpen.

Een volle maand verliep aldus. Op een dag dan voelde Tarzan dat hij bij zichzelf de moed zou vinden om in volle dag vóór de bewoners van de hut te verschijnen. Het was even op de middag en Clayton was vertrokken tot aan het einde van de baai om te speuren of er geen schepen voorbijvaardden. Hij had een hoge brandstapel opgericht om aan te steken bij de minste verschijning van enig zeil aan de horizon.

De professor en zijn onafscheidbare gezelschap Philander wandelden over het strand, discussiërend over een onverklaard punt van de egyptologie.

WAT Jane en Esmeralda betreft, zij waren onder het bladerendak der bomen gedrongen, op zoek naar vruchten voor het middagmaal.

Tarzan wachtte geduldig op de terugkeer, voor de hutdeur gezeten. De tijd scheen hem niet lang, want hij dacht aan het schone blanke jonge meisje. Hij vroeg zich af of zij voor hem zou schrikken en die gedachte deed hem haast aan zijn plan verzaken.

Tenslotte greep hem het ongeduld, bij de gedachte dat hij haar straks in volle zonlicht zou terugzien. Om de tijd te doden, nam hij een stuk schors en bracht er de naam van Jane op aan, die hij onderaan de brief van het jonge meisje had zien staan. Vervolgens schreef hij zijn naam onder die van zijn geliefd wezen, net als alle verliefden van de wereld.

Terwijl hij deze twee namen verder aanschouwde, als een jonge Indiaan bij de hutdeur neergehurkt, trof een hem vertrouwd geluid de oren: een mensaap verplaatste zich in de takken van het woud.

Tarzan leende het gehoor en plots weerklonk uit de diepten van

de jungle de angstkreet van een vrouw. Tarzan liet zijn stuk schors vallen en sprong op als een panter.

De bewoners van de hut hadden eveneens die hartverscheurende kreet gehoord. Clayton, Porter en Philander waren het volgende ogenblik reeds bij elkaar en een blik volstond om hun angstwekkende voorgevoelens te bevestigen: Jane Porter en Esmeralda waren verdwenen.

Zonder een ogenblik te verliezen drong Clayton de jungle in, gevolgd door de twee grijsaards. Hij riep het jonge meisje met luide stem. Gedurende meer dan een half uur vervolgden de drie mannen hun weg zonder iets te bespeuren. Tenslotte, en dan nog bij toeval, struikelde Clayton over het krachteloos lichaam van Esmeralda.

Hij knielde bij haar neder, nam haar polshoogte en luisterde naar de kloppingen van haar hart. Ze leefde! Clayton sloeg haar toen in de handen om haar tot het bewustzijn te brengen.

- Esmeralda! Esmeralda! riep hij haar toe. Om Gods wil wat is er van Miss Porter geworden?... Wat is er gebeurd?...

De negerin opende traag de ogen. Zij zag Clayton, zij zag de jungle om haar heen...

- Ach! Lieve Deugd! riep zij uit, en zij verloor opnieuw het

bewustzijn.

Professor Porter en M. Philander waren nader gekomen:

- Wat nu? Wat nu, M. Clayton? vroeg de oude professor. Waar kunnen wij zoeken?

- Eerst en vooral dient Esmeralda opgewekt, antwoordde Clayton. Zij alleen kan ons zeggen wat er gebeurd is. Esmeralda! riep hij andermaal, de negerin bij de schouders schuddend.

- Ach! Lieve Deugd! Ik zou willen sterven! riep de arme vrouw met gesloten ogen. Heer, laat mij sterven, maar dat ik dit afgrijselijk gezicht nooit meer zie!

- Kom, kom, Esmeralda, herneem je zinnen! Open je ogen! beval Clayton. Waar is Miss Porter? Wat is er gebeurd?

- Is Miss Jane er niet? gilde Esmeralda, de ogen openend en met een verrassende lenigheid zich oprichtend. O, Heer, nu herinner ik me alles! De duivel heeft haar weggevoerd!

En zij begon opnieuw te snikken.

- Wie heeft haar weggevoerd? vroeg Professor Porter verschrikt.

- Een grote afzichtelijke reus, vol haren...

- Een gorilla? vroeg de professor bevend.

- Het was gewis een duivel, maar misschien wel een gorilla... O. mijn kind, mijn meisje, mijn schat!

En weer stortte zij tranen.

Met een benepen hart hernam Clayton zijn opzoekingen, maar ontdekte niets in het vertrapte junglegras, want hij was te weinig met het woud vertrouwd om er iets uit te leren.

Gedurende de rest van de dag hielden zij klopjacht in de jungle, maar de nacht dwong hen tot onderbreking van hun opsporingen, zonder dat zij hadden kunnen uitmaken in welke richting het jonge meisje was ontvoerd geweest.

Het was de professor die het eerst de stilte verbrak. Hij had zijn hoge en geleerdde toon achterwege gelaten en zijn gebroken stem deed pijnlijk aan.

- Ik zal proberen enige rust te nemen, zei de grijsaard. Zodra de dageraad komt, morgen, zal ik mondvoorraad meenemen en Jane verder opsporen in het woud. Ik keer dan pas terug wanneer ik haar zal gevonden hebben! Zijn gezellen antwoordden niet onmiddellijk, maar zij bevroedden wat de Professor in het schild voerde: hij zou nimmer meer uit het donkere woud terugkeren.

Clayton stond op en naderde de grijsaard.

- Ik zal met u gaan, zei hij.

Wat zou het baten! zei Porter met het hoofd schuddend. Ik hoop niet haar levend terug te vinden, maar ik wil het lichaam van

mijn arme lieveling niet onbegraven laten in dit afgrijselijk woud. Dezelfde takken en dezelfde bladeren zullen ons toedekken, dezelfde regen zal op ons overschot vallen... En wanneer de ziel van haar moeder ons tegemoet zal komen, zal zij ons verenigd vinden in de dood zoals wij het geweest zijn in het leven... Nee, ik alleen moet vertrekken, omdat zij mijn dochter was, het enige wezen dat mij op aarde nog te beminnen bleef...

- Ik ga met u mee! herhaalde Clayton gewoon.

De professor keek de jonge man aan en las in zijn ogen wellicht de oprechte liefde die hij Jane toegedragen had, en die hij wegens zijn wetenschappelijke bekommelingen niet ontdekt had.

- Zoals u wil, zei hij toen.

- En ik! riep Philander luide. Ik verlaat je zo maar niet, Archie!

- Nee, nee, oude, dierbare vriend, zei Potter. Wij kunnen de oude Esmeralda niet alleen achterlaten en wij hebben trouwens geen greintje meer kans met zijn drieën dan met zijn tweeën. Er zijn zo al genoeg slachtoffers in dit wrede woud... Laten wij voorlopig proberen te slapen!...

HOOFDSTUK XIX

De wekroep van het instinct

SEDERT Tarzan de stam der mensapen waaronder hij was grootgebracht verlaten had, waren er tweedracht en wanorde gaan heersen. Terkaz had zich als hoofdman zo wreed en zo grillig getoond dat de ouderen van de stam, die het meestal moesten ontgelden, een na een naar de eenzame plaatsen van de jungle waren gevlucht om aan zijn wreedaardigheden te ontsnappen.

Tenslotte herinnerden zich de overblijvenden, tot het uiterste gedreven, dat Tarzan hen gezegd had: « Als jullie enige klacht tegen jullie hoofdman hebt, weerstaat hem dan niet afzonderlijk, want jullie zouden overwonnen worden. Verenigt jullie dan en jullie zullen hem verjagen! »

Toen Terkaz dan weer na een glansrijke daad de verbittering zijner onderhorigen op de spits had gedreven, aarzelden deze niet zich met zijn vijven op hem te werpen.

Was Terkaz brutaal, hij was even eens laf. Hij sloeg voor die massale aanval op de vlucht en zocht een afgelegen schuilplaats op. Tweemaal zocht hij zich opnieuw bij de stam te voegen, maar telkens werd hij op dezelfde manier onthaald, zodat hij tenslotte

met opgepropte woede er toe besloot alleen te leven, als een paria. Gedurende meerdere dagen dwaalde hij doelloos rond en stilde zijn woede op elk zwak wezen dat het ongeluk trof zich op zijn weg te bevinden. Het was in die staat van woede dat het kwade dier, van tak tot tak sluipend, zich plots boven twee vrouwen bevond.

Jane Porter zag hem pas op het ogenblik dat het grote behaarde lichaam op enkele passen voor haar neerviel en een onmetelijke arm zich strekte om haar bij de hals te grijpen. Zij gaf een scherpe gil, maar reeds voerde het monster haar als een strootje, met een wondere snelheid mee.

Terkaz' haat tegen Tarzan werd aangewakkerd bij het zicht van dit op hem gelijkend wezen en hij rekende er op, al zijn hem door Tarzan toegediende nederlagen, te wreken op het meisje. Maar zijn bekrompen verstand gaf hem in, eerst te vluchten zo rap het kon, uit vrees dat zijn slachtoffer hem ontnomen werd.

Esmeralda had het bewustzijn verloren bij het zicht van de woestaard en het was in die toestand dat Clayton en de twee geleerden haar enkele ogenblikken later hadden gevonden. Wat Tarzan betreft, hij, van zijn kant, had zich om de negerin niet bekommerd, maar het junglegewas en de takken onderzocht. Hij

had de tragedie in haar hoofdpunten geraden en was de ontvoerder op het spoor gevolgd, een spoor dat onzichtbaar bleef voor elk ander dan de zoon van de jungle. Tarzan liep lang, van tak tot tak, zonder zijn vijand bij te halen, die, van zijn kant, zijn vlucht versneld had. Tenslotte haalde Tarzan hem bij, op een open plaats in het woud. Toen de mensaap Tarzan bemerkte stiet hij een vreugdegebrul uit. Zijn wraak zou compleet zijn. Na de man zou hij de vrouw doden!

Wat Jane betreft, het leek haar of ene soort godheid op aarde was neergedaald om haar aan de foltering en de dood te ontrukken, maar toen zij, haar koelbloedigheid eens herwonnen, opnieuw Tarzan bekeek, begreep zij dat zij zich bevond tegenover hem die reeds Clayton en Philander gered had, en zij rilde bij het zicht van de monsterachtige gestalte van zijn vijand: welk menselijk schepsel kon hopen zo'n tegenstrever te overwinnen?

Als twee stieren bevochten zij elkaar. Toen zij Tarzan zag rechtstaan als overwinnaar en zijn dolk een laatste maal in het onbeweeglijke lichaam van Terkaz verdwijnen, wierp zich het jonge meisje instinctmatig tegen de borst van haar redder.

Instinctmatig ook sloot Tarzan zijn armen om degene die bescherming zocht bij hem en niets evenaarde zijn verrassing toen hij het schone meisje zag blozen als een korenbloem, zich losmaken en hem afstoten.

Tarzan trachtte enigszins beschroomd te naderen, maar het meisje keek hem geërgerd en kwaad aan. Kon hij begrijpen dat Jane zichzelf haar onberedeneerd impuls verweet, waardoor zij in zijn armen was terechtgekomen? De vooruitgang welke Tarzan inzake beschaving had gemaakt, was nog te gering om hem die houding te verklaren!

Ontsteld en op zijn beurt geërgerd, tilde hij het jonge meisje in zijn armen en droeg het dwars door de jungle.

's Anderendaags, bij dageraad, werden de bewoners van de hut door een kanonschot gewekt. Clayton sprong het eerst buiten en bemerkte twee schepen aan de binnenvaart van de baai. Een ervan was « De Pijl » en het andere een Frans aviso, aan wiens boord zich silhouetten bewogen die naar het vasteland keken om te zien of het kanonschot iemand op het strand had gebracht.

Clayton rende zo snel zijn voeten hem konden dragen naar de plaats waar hij zijn brandstapel opgericht had. Het leek of hij een eeuw nodig had om hem te bereiken. Toen hij boven op de stapel stond, stelde hij ontgoocheld vast dat « De Pijl » zich reeds verwijderde en dat het aviso-schip hetzelfde plan koesterde.

Snel sloeg Clayton het vuur op verschillende plaatsen aan de brandstapel, liep naar het uiteinde van het gebergte en, zijn hemd afrukkend en het aan een tak knopend, zwaaide hij als een bezetene met deze geïmproviseerde vlag in de lucht.

De twee schepen verwijderden zich verder en met een verschrikkelijk benauwd hart gaf Clayton alle hoop op, toen de brandstapel geheel in de vlammen opging. De hoge rookzuil wekte de aandacht van de uitkijk van het avisoschip en enkele ogenblikken later, terwijl « De Pijl » stopte, maakte het oorlogschip rechtsomkeer naar de haven.

Op enige afstand stopte hij op zijn beurt en een sloep legde langs het strand aan. Een jonge officier trad er uit.

- Meneer Clayton zeker? zei hij. God zij geloofd, het is misschien niet te laat...

Clayton vertelde de dramatische gebeurtenissen die zich afgespeeld hadden en smeekte de officier een kleine troep te zijner beschikking te stellen om Jane gewapenderhand op te zoeken.

Weldra hadden zij de plaats bereikt waar zich professor Porter, Philander en Esmeralda ophielden. Esmeralda weende nog immer. De bevelhebber van het avisoschip was aan vaste wal gegaan in een andere sloep en toen hij de ontvoering van Jane vernam, stelde hij onmiddellijk een detachement vrijwilligers ter beschikking van Porter en Clayton, om hun opzoekingen verder te zetten.

De brave matrozen verklaarden zich bereid deel te nemen aan de expeditietocht en de kommandant moest onder hen twintig man en twee officieren aanduiden. Deze laatsten waren luitenanten d'Arnot en Charpentier. Vervolgens werden mondvoorraad en munities verdeeld.

Ondertussen verklaarde kommandant Dufrane de reden van de tegenwoordigheid van zijn schip op deze verlaten kust. Een maand vroeger, hadden zij « De Pijl » gekruist en, verwonderd om de vreemde doenwijze van dit schip, hadden zij het gevraagd te stoppen. In plaats van te gehoorzamen had « De Pijl » zijn voordeel gedaan met de mist om te ontsnappen. Drie weken later ontmoetten zij opnieuw het zeilschip, maar toen was het nog slechts een wrak dat afdreef. Zij waren aan boord gegaan en getuige geweest van een afschuwelijk schouwspel: de doden en stervenden lagen naast elkaar en op de brug heerste een onbeschrijflijke wanorde en smerigheid. De nog levende mannen waren aan boord van de kruiser gebracht en toen had het

avisoschip zijn koers hernomen, het verlaten schip meeslepend. Toen de overlevenden van « De Pijl » enigmatische hun krachten herwonnen hadden, hadden zij de odyssee van het vervloekte schip opgebiecht; de signalen van het oorlogschip hadden de gemutineerden angstig-dol gemaakt en deze waren op goed geluk gevlucht, zonder aandacht voor hun provisies die slonken. Toen zij er zich rekenschap van gegeven hadden, waren zij reeds ver van de kust, wisten niet welke richting te nemen en hadden nog slechts voorraad voor vier-en-twintig uur. De hongersnood was op het schip gaan heersen, de koorts had de zwaksten weggemaaid en, toen het avisoschip hen opnieuw ontmoette, hadden de overlevenden sedert zes dagen niet gegeten...

Met vragen bestookt, hadden de oproerigen ook opgebiecht dat zij professor Porter en zijn maats op een verlaten kust hadden achtergelaten, maar daar zij niet meer wisten op welk punt van de kust zij de ongelukkige explorateurs hadden aan wal gezet, had de aviso traag zee gekozen, langsheen de kust varende, het land met de kijker onderzoekend en af en toe een kanonschot lossend.

Iedere avond had zij het anker geworpen om geen enkel punt van de kust ononderzocht voorbij te varen. Zo hadden zij de vorige

nacht in de baai aangelegd. Bij dageraad, alvorens te vertrekken, hadden zij op goed geluk een kanonschot gelost, hetwelk de bewoners van de hut had gewekt.

Clayton vertelde nu op zijn beurt de avonturen en de peripetieën van hun verblijf aan de zoom van het oerwoud. Enkele ogenblikken later drong de kleine troep matrozen de jungle in, met Clayton en professor Porter op kop; deze expeditie, hoewel vermetel en moedig opgevat, was echter op mislukking aangewezen.

HOOFDSTUK XX

Idylle in de Jungle.

TOEN Jane Porter het zich bewust was dat zij weggedragen werd door een soort woudgeest die haar uit de klauwen van een mensaap had verlost, zocht zij zich te verweren, maar de sterke armen die haar zo makkelijk als een klein kindje droegen, sloten zich dan nauwer om haar toe.

Zij begreep dat haar pogingen nutteloos waren en berustte in haar toestand. Zij aanschouwde vluchtig en nieuwsgierig de man die met haar van tak tot tak sprong, net alsof het een spelletje was.

Het aangezicht van de jonge man was zeer schoon: er straalde mannelijke kracht van uit en het getuigde van zeer edele gevoelens.

Tijdens de kamp tussen Tarzan en Terkaz had Jane bemerkt dat een rode lijn het voorhoofd van de jonge man dwarste, maar nu was de scharlaken streep verdwenen en vervangen door een dunne witte lijn. Stilaan was er vrede in Jane gekomen.

...Gekomen op de plaats waar hij zich wilde begeven, liet Tarzan zich, met Jane in de armen, langsheen een liaan op de grond glijden. Het meisje dacht te dromen wanneer zij, bij het warme licht van de schemering, de met mos bedekte laar zag, omgeven door een gordijn van rillend gebladerte.

Zij sloeg de ogen op en, het aangezicht van haar ontvoerder opnemend, ontsnapte haar een zwakke glimlach, terwijl zij opnieuw de indruk kreeg veilig en zeker de man te mogen vertrouwen.

Maar plots, met een wip, verdween het vreemde schepsel in het hout. Ging hij haar nu overlaten aan haar lot, geheel alleen in de jungle?

Zij keek beangstigd rond. Die zo schone natuur scheen haar nu plots somber toe. Achter elke struik vermoedde Jane een bedreiging, een roofdier dat gereed stond om zich op haar te werpen. Met Tarzan waren vrede en veiligheid verdwenen...

Gedurende enkele ogenblikken, die haar uren leken, wachtte Jane vol schrik. Plots hoorde zij achter zich een licht gerucht. Zij sprong gillend recht, voorbereid op het ergste...

Het was Tarzan, beladen met vruchten en bessen die hij kwam te plukken. Het jonge meisje herwon toen haar koelbloedigheid en glimlachte guitig, hetgeen haar liefalligheid nog verhoogde. Zij ging neerzitten en strekte de hand naar de smakelijke vruchten.

Zwijgzaam begonnen zij zich te versterken, elkaar af en toe steeds aankijkend, tot Jane tenslotte in een jeugdige, vranke schaterlach losbrak, haar nagedaan door Tarzan.

- Ik wou wel dat u spreken kon! sprak zij.

Tarzan schudde met het hoofd zonder te begrijpen.

Jane stuurde hem het woord toe in de Engelse taal, daarna in de Spaanse, echter zonder succes; zij zocht zelfs Duits te spreken, maar zijzelf lachte om haar uitspraak.

- Hoe ook, zei zij, men zou mij te Berlijn niet beter begrijpen dan u.

Na het maal stond Tarzan opnieuw op en deed teken dat hij zou terugkeren. Zij knikte om hem te beduiden dat zij begrepen had en liet hem ronder vrees vertrekken, hoewel zij tegen die toestand van eenzaamheid worstelde.. Tarzan hield woord en verscheen enkele ogenblikken later, beladen met takken en bladeren, die hij over de grond spreidde om er een ruw rustbed van te maken. Met de takken die hem overbleven maakte hij een soort omheining rondom de legerstede.

Vervolgens gingen de twee jongelieden opnieuw zitten en zochten opnieuw een gesprek met tekens te voeren!

Het medaljon dat op Tarzan's gebruide borst hing, wekte Jane's weetragigheid. Zij wees het met de vinger aan en ogenblikkelijk nam Tarzan het af en gaf het haar. Jane bewonderde het juweel dat zeer oud scheen en, merkend dat het kon geopend worden, drukte zij op de veer. Het medaljon opende zich en twee fijne miniaturen verschenen op een ivoren veld. Het ene gaf de trekken van een liefallige vrouw weer, het andere die van een wezen dat op Tarzan geleek. Verbaasd bekeek zij Tarzan en bemerkte dat hij met evenveel verrassing als zijzelf de miniaturen bewonderde. Zonder twijfel had hij de veer nooit laten werken en wist van de twee portretten niets af.

Tarzan onderzocht verder de twee aangezichten. Plots trok hij zijn koker, ledigde hem van de pijlen die er in staken en zocht op de bodem ervan een vlak voorwerp, in bladeren gevouwen en door grashalmen toegeknoopt. Hij deed het pakje open en haalde er een foto uit welke hij het jonge meisje toereikte.

Jane's verwondering steeg ten top! De foto stelde een man voor die niemand anders was dan die van de miniatuur. Wat betekende dit mysterie? Zij wees opvolgentlijk op de foto, op de miniatuur en op het gelaat van Tarzan, om haar verrassing over zo'n gelijkenis te verklaren, maar hij bepaalde zich bij een hoofdschudden en een ophalen van de schouders, ten teken van onwetendheid. Toen plaatste hij de foto in haar primitief schrijn terug.

Vervolgens nam hij plaats naast Jane, die werktuiglijk met het medaljon speelde, terwijl zij peinsde aan de samenloop van buitengewone omstandigheden die dit juweel in de handen van de wilde woudgeest konden gebracht worden.

Tenslotte had zij er een verklaring voor en 't verwonderde haar er niet eerder aan gedacht te hebben: het medaljon moest toebehoord hebben aan Lord Greystoke en stelde hemzelf en zijn vrouw voor. De jonge wilde man had het ontdekt, na hun dood,

in de hut bij het strand en had er zich mede getooid. Nochtans vond Jane geen verklaring voor het feit, dat de bewoner van het woud zo sprekend geleet op Lord Greystoke. Zij begreep er niets van en het is niet verwonderlijk dat zij niet op de idee kwam, dat zij vóór zich de laatste afstammeling van een beroemde familie had, onder de trekken van een stomme, halfnaakte wilde!

Zij verliet haar gepeinzen en wilde het medaljon aan Tarzan teruggeven, maar deze had opgemerkt hoe zij zich voor het juweel interesseerde. Hij deed het haar om de hals, glimlachend bij de uitdrukking van verrassing van het jonge meisje!

Jane schudde met het hoofd en wilde het medaljon afnemen, maar Tarzan belette haar dit, haar beide handen vasthoudend. Tenslotte glimlachte het jonge meisje verlegen, drukte een zoen op het juweel en stond recht, licht buigend om Tarzan te bedanken. Tarzan begreep haar bedoeling, stond eveneens recht, zoende op zijn beurt het medaljon en boog diep als een knipmes, met een soort ingeboren adel.

Nu was het nacht geworden. Tarzan bracht zijn gezellin naar de legerstede die hij voorbereid had. Hij maakte haar door tekens duidelijk dat hij de wacht zou optrekken vóór de omheining en over haar slaap waken.

Gerustgesteld door het feit dat zij zich nu tegen alle gevaren beschermd achtte, viel het jonge meisje weldra in een diepe slaap. Zij ontwaakte bij dageraad en herinnerde zich dadelijk de gebeurtenissen van de vorige dag. Zij kreeg het innige gevoel dat zij Tarzan oneindig veel dank verschuldigd was. Zij opende even de takken en zocht met de blik haar redder. Hij was verdwenen, maar dit keer had zij geen angst. Zij wist dat hij zou terugkeren.

Jane stelde zich de vraag of er wel op aarde een schepsel bestond dat haar een zo sterk gevoel van veiligheid kon inboezemen in deze Afrikaanse wildernis. Het scheen of zij naast Tarzan zelfs geen panter of leeuw meer vreesde.

Plots sloeg zij de ogen op en bemerkte het slanke lichaam van Tarzan, die zich uit een naburige boom liet zakken. Toen hij haar bekeek, verscheen op Tarzan's gelaat de open en stralende glimlach die Jane's vertrouwen had gewonnen de dag te voren.

Hij keerde terug met de vruchten die hij opnieuw was gaan plukken, en zij aten ze samen smakelijk op.

Jane stelde zich evenwel de vraag wat haar gastheer met haar in het schild voerde. Zou hij haar bij de haren terugbrengen?

Toen hun maal geëindigd was, zuchtte Tarzan even. Vervolgens

tilde hij het jonge meisje zachtjes in zijn forse armen op en sprong er mee in de hoge takken. Jane begreep dat hij haar bij haar vader terugbracht, maar durfde zichzelf niet bekennen dat een gevoel van spijt haar plots kneep.

De reis door het ruim duurde twee uren. Tarzan had geen haast, wel integendeel. Hij zocht de laatste ogenblikken van zijn samenzijn met het jonge meisje nog te verlengen en maakte zelfs een grote omweg om minder spoedig het doel te bereiken.

De avondschemering was bijna geheel ingetreden toen Tarzan op de grond neerkwam. Hij opende het hoge junglegras en wees de hut in de nabijheid aan. Jane greep zijn hand en wilde hem meetrekken om haar vader te zeggen dat hij haar van de dood had gered en voor haar zorg had gedragen, als een moeder voor haar kind. Maar weer werd Tarzan aan boeien gelegd door een niet te verwinnen schroomvalligheid. Hij week, schudde het hoofd en blikte een laatste maal tederlijk op het jonge meisje alvorens te verdwijnen. Een losbranding in de verte deed hem echter plots rillen en Tarzan wees de richting aan vanwaar het geluid kwam, alsom te verduidelijken dat hij er zich heen spoedde. Toen drukte hij Jane impulsief in zijn armen en vluchtte heen.

Het jonge meisje bleef lang onbeweeglijk. Vervolgens rukte zij zich los van haar gepeinzen en spoedde zich naar de hut, die nu baadde in het donker.

M. Philander bemerkte het eerst de vage silhouet van Jane; M. Philander nu, was kortziend als een mol.

- Gauw, gauw, Esmeralda, riep hij. Sluit de deur, er is een leeuw daarginder!

Esmeralda gehoorzaamde spoedig en wel zo, dat, wanneer M. Philander de hut binnen wou, de deur hem voor de neus werd toegeslagen!

Uit alle krachten van zijn zwakke vuisten begon hij op de deur te kloppen:

- Esmeralda! Esmeralda! Laat mij binnen of de leeuw verscheurt mij!

Bij de eerste vuistslag had Esmeralda gedacht dat de leeuw reeds de deur bestormde en zij was in bezwijming gevallen. M. Philander wierp een blik van wanhoop achter zich. Afgrijselijk! de leeuw was nu heel dichtbij!... Als zinneloos wierp zich de geleerde op de grond en, zich herinnerend wat hij vroeger gelezen had in een toverboek - dat men zich voor dood te laten ontsnapte aan de wilde dieren die een dode prooi minachten - hield M. Philander de adem in en bleef onbeweeglijk liggen.

Het valt nog te bezien of die list van de geleerde hem voor de klauwen van een hongerige leeuw zou gevrijwaard hebben. Doch, vermits de vermeende leeuw slechts Jane was, begon deze luidkeels te lachen en M. Philander waagde een oogopslag die hem in staat stelde de nieuw-aangekomene te herkennen.

- Jane! riep hij uit. Jane Porter! Lieve deugd!

Hij sprong op en snelde op het meisje toe. Hij vertrouwde zijn ogen niet.

- Waar vandaan komt u? Waar was u? Wat is u geworden? Hoe?...

- Genoeg! onderbrak het meisje. Hoe wilt ge dat ik al uw vragen tegelijk beantwoord?

- Het is waar, zei M. Philander. Excuus! Ik sta zo verbaasd en ben zo gelukkig u weer te vinden, gaaf en gezond, dat ik niet meer weet wat ik zeg! Laten wij binnengaan en vertel me wat er gebeurd is.

HOOFDSTUK XXI

Het dorp der foltering

DE kleine groep matrozen die in de jungle op zoek naar Jane Porter vertrokken was had weldra het nutteloze van haar poging ingezien, maar het wanhopige wezen van de vader belette luitenant d'Arnot het signaal tot de terugkeer te geven. Misschien bleef er een kans nog om de overblijfselen van het jonge meisje te vinden, tenzij de wilde dieren haar helemaal verslonden hadden.

Hij liet zijn kleine troep bijgevolg in waaiervorm verder lopen, uitgaande van de plaats waar Esmeralda in bezwijming was gevallen.

Zij vorderden langzaam door het warnet van junglegewassen. Op de middag hielden zij een korte halte, begaven zich dan opnieuw op weg, dit keer op Indiaanse wijze achter elkaar lopend langs een smal pad dat door een der matrozen werd ontdekt. Dit pad was een oude olifantenpiste. D'Arnot ging vooraan, gevolgd door de professor verteerd door zijn leed. Zonder dat hij er zich rekenschap van gaf, had de officier een heel eind voor op de grijsaard. Plots sprongen een half dozijn zwarte krijgers op hem toe.

D'Arnot slaakte een kreet om zijn geleide te verwittigen, maar eer hij zijn revolver had kunnen trekken en er gebruik van maken, was hij gevangengenomen en in de jungle voortgesleept.

Zijn kreet werd door de matrozen opgevangen en deze stormden

vooruit om hun chef ter hulp te snellen. Zij hadden amper enige passen gedaan, of een lans floot door het ruim en een regen van pijlen kwam over hen neer. Zij grepen hun geweren en vuurden op goed geluk in het struikgewas. Het waren de gewerschoten die Jane gehoord had en die ook Tarzan's oren getroffen hadden toen hij afscheid genomen had van het jonge meisje.

Luitenant Charpentier stelde vast dat een dozijn van zijn mannen tamelijk zwaar gekwetst waren. D'Arnot was verdwenen, als opgeslorpt door het woud. De nacht viel spoedig in. Er zat niets anders op dan ter plaatste te kamperen. Een omheining werd ras opgetimmerd en de mannen groepeerden zich binnenin de omrastering om de gekwetsten zo goed en zo kwaad als 't ging te verzorgen en de dageraad te verbeiden rondom een mager vuur dat de wilde dieren op afstand moest houden.

De zwarten die d'Arnot gevangengenomen hadden waren met de stille trom gevlucht in de richting van hun dorp. D'Arnot was gebonden en gekneveld.

Zodra het geleide voorbij de dorpsomheining was, liepen een hoop vrouwen en kinderen op de gevangene toe, sloegen hem, scheurden zijn kleding stuk en spuwden hem in het aangezicht, uiting gevend aan hun ontketende aangeboren wreedheid van

kannibalen. De Franse officier liet geen smartkreet horen, maar hij wenste vurig dat de dood spoedig een einde zou stellen aan zijn foltering.

De dood echter, waarnaar d'Arnot trachtte, zou niet zo gauw komen. De krijgers dreven weldra de vrouwen weg die zich tegenweerden, en bonden de gevangene aan de folterpaal, waarvan nooit een mens levend ontsnapt was.

Reeds verzamelden de vrouwen haastig volle kruiken water en legden brandstapels aan, waarop zij hun deel van de buit zouden braden. De krijgers verzamelden zich dan in een duivelse kring rond de paal voor de dodendans.

Schier in bezwijming van vermoënenis en schrik, meende d'Arnot de speelbal van een nachtmerrie te zijn bij het zien van die beestachtige wezens, grof getatoeëerd, met dikke lippen en netjes gepolijste tanden: zwarte, van 't zweten glimmende lichamen die boertig rondom hem zwierden.

De duivelskring werd nauwer. Een lans werd gezwaaid en raakte even de arm van d'Arnot. Deze lichte kwetsuur riep hem tot de werkelijkheid en hij zag het afgrijselijke van zijn toestand in. Een lans stak hem; dan nog een andere. Hij sloot de ogen en klemde de tanden op elkaar om niet te schreeuwen.

Hij was soldaat en bereidde zich voor te sterven als officier en edelman, onder de slagen van die woestaards met mensenwezens Tarzan had gauw begrepen wat er omging toen hij op de plaats van de strijd gekomen was. De haat die hij tegen de kannibalen koesterde was onmiddellijk opgelaaid en hij had besloten de gevangene te verlossen. Hij wist dat hij hem aan de folterpaal gebonden zou aantreffen, in het midden van het dorp van Mbonga.

Meermaals had hij op afstand dergelijke tonelen bijgewoond, telkenmale de zwarten een verdwaald lid van een der Noordelijke stammen hadden gevangengenomen. Hij wist dat de wilden niet lang wachtten om hun afgrijselijke ceremonie te beginnen en hij spoedde zich bij het licht der maan verder langs zijn gewone luchtweg.

Tenslotte bereikte hij het dorp van Mbonga, maar de paal bevond zich meer dan twintig meters van de dichtstbijstaande boom. Tarzan ontrolde de lasso die zijn midden omgorde en stiet de schrikwekkende oorlogskreet der mensapen uit.

De dansers die het ogenblik te voren nog ronddwarrelden, bleven plots als zovele standbeelden onbeweeglijk staan. De lasso, onmerkbaar in de donkere nacht, kwam over het hoofd der

zwarten neer en d'Arnot, die de ogen opende, zag, recht op vóór zich, een reusachtige inboorling die wanhopig worstelde als om te ontkomen aan een onzichtbare hand.

Spijt zijn hardnekkige weerstand werd de man snel in het donker aangehaald, zonder dat zijn broeders, als zinneloos van schrik, iets deden om hem ter hulp te komen. Eenmaal onder de bomen, ging het lichaam omhoog en verdween in het gebladerte, terwijl de negers van schrik huilden en naar de poort van het dorp stormden.

D'Arnot bleef nu alleen.

Hij was moedig en toch waren zijn haren te berge gerezen toen hij de onmenselijke kreet van Tarzan gehoord had en het lichaam van de zwarte tot in het gebladerte als opgetild werd, precies aangetrokken door een bovennatuurlijke kracht. Ja, toen had hij gerild.

De gevangene had de ogen nog op het gebladerte gevestigd waarin de zwarte verdwenen was, toen hij de takken hoorde vergaan. Toen ontstond er een groot gedruis en het levenloze lichaam van de krijger viel ter aarde, onmiddellijk gevolgd door een witte reus, deze echter springlevend, soepel en lenig.

D'Arnot dacht nog te ijlen toen de blanke man hem naderde en

hem, zonder een woord te zeggen, zijn banden doorsneed. Verzwakt door het lijden en het bloedverlies, wankelde hij en zou gevallen zijn indien een forse arm hem niet ondersteund had. Hij voelde zich van de grond opgetild, had de indruk dat hij opvloog en... verloor het bewustzijn.

HOOFDSTIK XXII

De strafexpeditie

TOEN de dageraad aanbrak bestond het matrozenkamp nog slechts uit hongerige, afgematte mannen. Toen de dag klaar genoeg was, hernam de expeditie haar weg, terugkerend naar het strand. Luitenant Charpentier wist wel dat zijn mannen te vermoeid waren om een strijd aan te gaan en hij wenste versterking te hebben alvorens d'Arnot op te zoeken.

Hij stapte traag verder, want verscheidene gekwetsten konden zich slechts moeizaam voortbewegen. Zij kwamen slechts op het einde van de middag op het strand. Een grote vreugde wachtte er nochtans twee leden van de expeditie. Inderdaad, toen zij de jungle uitstapten, zagen Clayton en Porter de verschijning van Jane, recht op de stoep van de hut.

Met een vreugdekreet wierp zich het jonge meisje in de armen van haar vader en allebei begonnen te wenen. Ook Clayton was zeer ontroerd en toen vader en dochter hun gemoedstemming uitgeleefd hadden, naderde hij op zijn beurt en sprak innig:

- Jane, ik dank de Hemel dat hij u aan ons teruggeschonken heeft.

Het meisje stelde vast dat Clayton haar voor het eerst bij haar voornaam had aangesproken en, in plaats van er tevreden om te zijn - hetgeen twee dagen voordien het geval zou geweest zijn - was zij er enigszins ontstemd om.

- Wat is er gebeurd met de wilde man die mij gered heeft zoals hij ook u gered heeft? vroeg zij, bijna buiten zichzelf.

- Van wie spreekt u? vroeg Clayton verwonderd.

- Van hem die mij van een mensaap gered heeft!

- Maar ik weet nog niets van uw avontuur af!

Clayton was enigermate geërgerd toen hij vaststelde dat het jonge meisje zich zo om een wilde bekommerde. Zijn erkentelijkheid jegens de jonge woudgeest had te kampen tegen een zekere afgunst, bij de gedachte dat ook Jane hem het leven dankte.

- In elk geval, hernam hij, het is een barbaar die wellicht tot een

der kuststammen behoort, tot die welke ons aangevallen en d'Arnot meegevoerd hebben ...Ofwel tot een andere... het moet een kannibaal zijn!

Jane verbleekte en antwoordde niet.

Teruggekeerd in de hut, zocht zij zich haar woudegeest in te beelden, naast haar gezeten, in het salon van een transatlantieker. Zij stelde zich hem voor, etend als een oermens. Gezeten op haar grasbed voelde Jane op haar borst het medaljon dat Tarzan haar had geschonken en de tranen welden haar in de ogen. Toen bracht zij het juweel aan haar lippen en zij stortte zich snikkend op het bed, murmelend:

- Als hij slechts een bosdier is, dan make God van mij ook een bosdier, want zonder hem kan ik niet leven!

Die dag zag zij Clayton niet terug. Zij had haar vader laten zeggen dat al die aandoeningen haar hadden vermoeid en Esmeralda bracht haar het eetmaal aan haar bed.

De morgen daarop vertrok Clayton heel vroeg met de expeditie, op zoek naar luitenant d'Arnot. Dit keer bestond de troep uit tweehonderd gewapende mannen, naast tien officieren en twee dokters; er was mondvoorraad voor een week. Zij droegen eveneens hangmatten en draagbaren, deze laatste voor de eventuele gekwetsten.

Vastbesloten de moordenaars van d'Arnot te straffen indien zij te laat kwamen om hem te redden, schreden zij door de broes en bereikten weldra de plaats waar de ongelukkige officier gevangen werd genomen. Van daar bereikten zij, langs de olifantenbaan, in weinig tijd het zwarte dorp.

De omheining omsingelen, de stormloop uitvoeren en de weerstand der inlanders overwinnen was het werk van amper een half uur, want de negers werden met paniek geslagen van zodra zij het wrekersdetachement bemerkten. Toen gaf de bevelhebber opdracht al de hutten te onderzoeken, voor het geval - erg onwaarschijnlijk - dat d'Arnot nog in leven was. De matrozen vonden echter slechts enkele uniformdelen en hun toorn was verschrikkelijk.

Langzaam ving de expeditie de terugreis aan, want de mars werd vertraagd door de draagbaren waarop gekwetsten rustten. Clayton en luitenant Charpentier sloten de rij. Door zijn stilzwijgen eerbiedigde de Engelsman het leed van zijn gezelschap, die een jeugdvriend was van d'Arnot.

Clayton veronderstelde dat de smart van de officier des te bitterder was wegens het nodeloze van d'Arnots offer, vermits

Jane zonder hem was gered geweest en dat hij anderzijds niet in dienst van het vaderland was omgekomen, doch slechts bij hulpverlening aan een groep vreemdelingen. Nochtans schudde luitenant Charpentier het hoofd wanneer Clayton hem daarover sprak:

- Bedrieg u niet, zei hij. D'Arnot moet fier geweest zijn zo te sterven. Wat mij betreft, mijn enige spijt is hem te hebben verloren!

Het was zeer laat toen zij in 't zicht van de hut kwamen. Een schot dat gelost werd op het ogenblik dat zij de jungle verlieten, had de gasten van de hut en de bemanning van de kruiser aangekondigd, dat de expeditie te laat was gekomen. Er was inderdaad overeengekomen dat twee geweschoten de terugkeer van d'Arnot zouden melden, en één enkel de mislukking van hun poging. Zij werden dus met droefheid ontvangen. De gekwetsten werden in stilte in de sloepen geplaatst en aan boord van de kruiser gebracht.

Door een vijfdaagse mars dwars door de jungle en tevens door het gevecht tegen de zwarten afgemat, richtte zich Clayton naar de hut om er enig voedsel te nemen en het betrekkelijke comfort van zijn grasbed op te zoeken.

Op de drempel stond Jane.

- Wat is er gebeurd? vroeg zij. Wat is er die arme luitenant overkomen?

- Wij zijn te laat gekomen, antwoordde hij.

- Maar... welk was zijn lot?

- Ik kan het u niet zeggen. Het is verschrikkelijk!

- Gefolterd door de wilden! murmelde zij met stille stem.

- Het is goed mogelijk, want bij het kannibalenvolkje is het de gewoonte de slachtoffers te folteren vooraleer hen te doden...

- Wat wilt u zeggen?... Het zijn dus...?

Zij dacht aan Tarzan en veronderstelde dat hij misschien tot die stam hoorde.

Zij aarzelde het afschuwelijk woord uit te spreken.

- Ja, het zijn menseneters, zei Clayton bitter, want hij had de gedachte van Miss Porter begrepen en de zonderlinge jaloezie jegens de man der wouden had hem opnieuw in haar macht.

Hij vervolgde met een bij hem zeldzame scherpheid in de toon:

- Wanneer uw woudgeest u verlaten heeft, spoedde hij zich wellicht heen om zijn deel te hebben in het festijn!

Pas had Clayton deze woorden uitgesproken of hij had er spijt over. Hij was enigszins beschaamd over zichzelf, bij de gedachte dat hij, zonder bewijs, een wrede beschuldiging aanvoerde tegen de man die alle leden van de troep, één na één, het leven had gered.

Jane hief het hoofd op en wederveroer op ijskoude toon:

- Voor uw beschuldiging zie ik slechts één goed antwoord, meneer Clayton, en het spijt me dat ik geen man ben om het u te geven!

Zij wendde zich plots af en ging de hut binnen.

- Nee maar! dacht Clayton toen hij begrepen had wat het meisje bedoelde, zij heeft mij voor leugenaar gescholden... Nu, alles bij mekaar, ik heb het verdiend! Nou, Clayton, jongen, je bent vermoeid en zenuwziek, maar het is geen reden om je als een brutoot aan te stellen! Vooraleer echter de rust te nemen welke heel zijn wezen opeiste, schreef hij enkele woorden op een vel papier en schoof het onder het gordijn dat de hut in twee verdeelde.

Jane bemerkte het papier en besloot vooreerst dat zij het niet zou opnemen. Maar zij was nu eenmaal vrouw en de nieuwsgierigheid haalde het. Zij las de boodschap van Clayton:

Liefste juffrouw, zo sprak de brief, ik had geen enkele ernstige

reden te spreken zoals ik het gedaan heb. Als excuus kan ik alleen aanvoeren de zenuwprikkeling en de vermoedenis waarin ik mij bevond bij het uitspreken van die woorden, welke u zo scherp hebt beantwoord. Vergeef mij, ik bid er u om, want ik heb er alles voor over om u nimmer te mishagen.

Cecil CLAYTON.

- Hij dacht nochtans hetgeen hij mij gezegd heeft, overwoog het jonge meisje, zoniet zou hij nooit zo iets uitgesproken hebben. Maar hij vergist zich... ik ben er zeker van!...
...En lachend legde Jane een zoen op de bolronde negerwangen van Esmeralda en wenste haar wel te ruste!

HOOFDSTUK XVIII

Verbroedering

TOEN d'Arnot terug tot bezinning kwam, bevond hij zich op een bed van gras en varenkruid, staande onder een soort takkenschuilplaats in de vorm van een A. Door de opening aan de overkant bemerkte hij een groene laar, afgesloten door de ondoordringbare muur van het woud.

Hij was echter nog zeer zwak en zijn kwetsuren deden hem gruwelijk lijden. Elke beweging veroorzaakte hem zo'n pijn, dat hij gedurende een lange tijd met gesloten ogen onbeweeglijk bleef.

Hij zocht zich te herinneren wat hem was overkomen, maar zijn geheugen was in de war. Tenslotte herinnerde hij zich het afschuwelijk toneel bij de folterpaal en ook het zonderlinge personage dat hem in zijn armen had genomen vóór dat hij het bewustzijn verloor. Hij poogde tevergeefs zich zijn lot voor te stellen. Alles was stil rondom hem, behalve het vage gelispel van het woud, het gegons der insecten, het gesnater der vogels en der apen, vermengde geluiden die hem stilaan in een toestand van verdoving brachten, met het gevolg dat hij in een diepe slaap viel.

Hij ontwaakte pas in de namiddag. Dit keer was zijn geheugen scherper en doorheen de opening van zijn schuilplaats, ontdekte hij het silhouet van een man die neergezeten was met de rug naar hem gekeerd. De door de zon gebruide schouders waren nochtans die van een blanke en d'Arnot voelde zich verlicht bij dit zicht, hetwelk hem het bewijs leverde dat hij niet gedroomd had.

Hij waagde het zwakjes te roepen. Ogenblikkelijk keerde de man zich om en trad nader. Zijn aangezicht was buitengewoon schoon

- het mooiste dat hij ooit aanschouwd had - zo dacht de luitenant.

De onbekende had zijn frisse hand op het brandende voorhoofd van de officier gelegd. Deze sprak hem aan in het Frans, maar de man haalde slechts ontstemd de schouders op.

Toen liet d'Arnot alle talen die hij kende de revue passeren, zich achtereenvolgend bedienende van het Engels, het Italiaans, het Spaans en het Duits, echter zonder enig resultaat. D'Arnot bezat eveneens enkele begrippen van de Russische en de oud-Griekse taal, alsook van het Latijn. Alles was echter tevergeefs, zelfs de begrippen welke de luitenant bezat over de meest gangbare dialecten van de West-Afrikaanse volksstammen.

Nadat hij de kwetsuren van d'Arnot onderzocht had, was de man verdwenen. Een half uur later verscheen hij opnieuw, beladen met vruchten en met een soort kalbas, welke water bevatte.

D'Arnot dronk en nam enig voedsel in. Hij stelde met verwondering vast dat hij geen koorts had. Vervolgens zocht hij opnieuw een gesprek aan te knopen met zijn vreemde verpleger, echter weer zonder uitslag.

Tenslotte verwijderde zich de man om weer enkele ogenblikken later terug te keren, ditmaal met meerdere stukken boomschors

en - tot grote verwondering van d'Arnot - met een potlood! De verwondering van de officier steeg ten top toen zijn vreemde gezelschap begon te tekenen op een der schorsen, dewelke hij hem toereikte en waarop d'Arnot deze woorden in het Engels ontcijferde:

« Ik, Tarzan! U, wie... »

D'Arnot greep het potlood dat de andere hem toereikte. Vermits die man in het Engels schreef, was hij zeker bekwaam zich in deze taal uit te drukken.

« Welnu, zei de luitenant, in zijn beste Engels, wij kunnen samen spreken, is het niet? »

Maar de man schudde met het hoofd en wees op het potlood en de schors.

« De arme knaap moet stom en doof zijn », dacht d'Arnot.

Gauw schreef hij deze boodschap in het Engels:

« Ik ben Paul d'Arnot, Frans marine-luitenant. Ik dank U voor al hetgeen U voor mij hebt gedaan. U hebt mij het leven gered! Maar hoe komt het dat U niet spreekt? »

De lezing van deze enkele woorden vergde van Tarzan een hele tijd. Tenslotte antwoordde hij door dit briefje, dat nog meer verbazing wekte:

« Ik alleen spreken als apen. Niet kunnen spreken als mensen. Eerste maal dat ik spreek met blanke, behalve Jane. »

D'Arnot stond verstomd. Het scheen hem ongelooflijk dat hetgeen zijn gezelschap kwam te schrijven zou mogelijk zijn. Hij herlas de boodschap van Tarzan...

« Jane », dit was de naam van het jonge meisje dat door een gorilla-aap in de jungle werd ontvoerd.

Plots ging er een licht op in de geest van d'Arnot. Het potlood opnemend, schreef hij:

« Waar is Jane? »

En Tarzan antwoordde, onderaan deze woorden:

« Teruggekeerd bij haar vader. »

Verzekerd omtrent het lot van het jonge meisje, maar afgemat door de geleverde krachtsinspanning, streek zich d'Arnot terug op zijn veldbed neer, tot later de zorg uitstellend om er meer over te vernemen.

Ongelukkiglijk werd hij de dag daarop gegrepen door de koorts. Gedurende drie dagen was hij ten prooi aan de ijlkoorts. Tarzan verliet zijn bed niet, bette zijn voorhoofd en zijn handen en reinigde zijn kwetsuren.

De vierde dag verdween de koorts zo plotseling als ze gekomen

was, doch d'Arnot was nog slechts de schaduw van zichzelf, zo zwak als een pasgeboren kind. Tarzan was gedwongen de kalbas vast te houden, opdat de luitenant er zich zou kunnen aan laven. Tenslotte, twee dagen later, zette d'Arnot zijn eerste passen in de laar, wankelend aan de arm van Tarzan. Zij gingen beiden in de schaduw van een boom zitten en Tarzan ging schors halen om met de luitenant te kunnen spreken. Deze schreef volgende woorden:

« Wat kan ik doen om U te bedanken voor al hetgeen U voor mij hebt gedaan? »

Zonder aarzelen antwoordde Tarzan:

« Mij leren de taal der mensen te spreken ».

Onmiddellijk begon d'Arnot, met de vinger de voorwerpen aanduidend die hem omringden, hun naam in het Frans herhalend, denkende dat het gemakkelijker zou gaan de jonge man zijn taal aan te leren en dat dit voor Tarzan op hetzelfde neerkwam. Tarzan legde zo'n ijver aan de dag, dat hij op het einde van de tweede of derde dag kon zeggen: « Dit is een boom, dit is gras, ik heb honger, enz. »

D'Arnot bevond toen dat hij Tarzan's taak ingewikkeld had, vermits de enkele woorden die hij kon schrijven Engels waren; maar hij had toch reeds enkele vorderingen gemaakt in het Frans en het was te laat om Tarzan's geest opnieuw in de war te sturen door hem nu de Engelse taal aan te leren.

Op zekere dag schreef Tarzan aan d'Arnot om hem te vragen of hij zich al sterk genoeg gevoelde om terug te keren onder de mensen. Tarzan zocht Jane zo gauw mogelijk terug te zien; hij had heel wat wilskracht aan de dag moeten leggen om zo'n lange tijd aan de zijde van de Fransman te blijven.

D'Arnot bedwong een zucht en antwoordde:

- Ik wens het, maar ik kan nog niet ver gaan en u zoudt mij niet door het woud kunnen dragen ».

- *Toch wel*, antwoordde Tarzan en d'Arnot begon te lachen om die twee woorden welke de luitenant zo vaak uitsprak.

Zij vertrokken dus en, evenals Clayton en Jane vroeger, stond d'Arnot in bewondering voor de kracht en de behendigheid van de mensaap.

Zij bereikten de laar vóór het vallen van de avond. Tarzan's hart bonsde van vreugde bij de gedachte dat hij het jonge meisje met de gouden lokken zou terugzien. Nochtans was alles verlaten omheen de hut en d'Arnot stelde vast dat noch *De Pijl* noch de kruiser in de baai geankerd lagen.

De twee mannen naderden en Tarzan draaide de klink om van de deur, welke zich ontsloot. De hut was ledig. Zij bekeken elkaar met verbazing. D'Arnot begreep dat zijn mannen hem voor dood hielden. Wat Tarzan betreft, een sombere wanhoop greep hem bij de gedachte aan het jonge meisje dat zich tegen zijn borst had neergevlid en dat nu verdwenen was terwijl hij een mens van haar ras verzorgde.

Zijn hart vulde zich met droefheid. Het was wel nutteloos dat hij beproefde een man te worden als alle anderen, indien zijn pogingen miskend werden. Vermits dit het geval was, deed hij er beter aan zich terug bij zijn stam te voegen en het mensdom te vergeten.

Terwijl deze gedachten in het brein van Tarzan door elkaar dwarrelden, had d'Arnot de kamer betreden. Hij stelde vooreerst vast dat alles in orde achtergelaten werd en dat verscheidene voorwerpen, afkomstig van de kruiser, er ondergebracht waren: een kachel, huisraad, conserven, een bed, twee stoelen en dekens. Hij bemerkte eveneens een geweer met kardoezen en, op de tafel, boeken en weekbladen.

« Zij hebben misschien het inzicht terug te keren... », dacht d'Arnot.

Toen, echter, viel zijn oog op een brief op de tafel, geadresseerd aan Tarzan en geschreven door een mannenhand.

- Dit is een brief voor U, zei d'Arnot, zich tot Tarzan richtend.

Maar zijn gezelschap was verdwenen.

D'Arnot betrad de deurstoep en keek naar buiten. Niemand. Hij riep tevergeefs.

« Nu, dacht hij enigszins ontmoedigd, hij is verdwenen, ook hij verlaat mij ».

Hij keek rondom zich. Deze ellendige hut en deze verlaten en onherbergzame streek schenen hem plotseling onverdraaglijk toe, nu dat hij zich alleen bevond. Hoe zou hij er in slagen hier te leven - misschien lang - verzwakt door ziekte, omgeven door wilde dieren en wellicht nagejaagd door zwarten. Het was om gek te worden!

Ondertussen gleed Tarzan tussen de takken om aan zijn gedachten te ontsnappen. Maar hoe snel hij zich ook toonde, zijn gedachten haalden hem telkens bij.

Plots bemerkte hij beneden zich het grote lenige lichaam van Sabor, de leeuw, die in tegenovergestelde richting liep... bijgevolg naar de hut.

Wat zou d'Arnot alleen en zwak zoals hij was, tegen Sabor, de leeuwin, tegen Numa de leeuw of tegen de panter vermogen?
« Komaan, Tarzan, zei de zoon van de jungle tot zichzelf, ben je een mens of een aap? Als je een dier bent, handel dan als dusdanig, onverschillig voor het ongeluk van je gelijke; maar ben je een mens, keer dan terug en bescherm de man van je eigen ras! »

D'Arnot had langzaam de deur van de hut gesloten en voelde zich ongerust en benauwd. De dappersten, en d'Arnot was zeker een dappere, worden soms door het afschuwelijke van de eenzaamheid neergehaald.

Hij laadde het geweer en ging de werking ervan na. Toen wierp hij een blik op de aan Tarzan geadresseerde brief, die in feite een in twee gevouwen papier was.

D'Arnot aarzelde even, maar hij dacht dat hij geen grote onbescheidenheid beging door het papier open te vouwen en dat hij, anderzijds, zodoende aan een waardevol lichtpunt kon komen

omtrent het lot van de kruiser.

Indien hij eens vernam dat de expeditie gewoonweg op verkenning was uitgetrokken en het inzicht had later terug te keren!... Met kloppend hart opende hij de brief en las:

Aan Tarzan,

Wij danken u zeer voor het in leen geven van uw huis en het spijt ons u nooit gezien te hebben gedurende ons verblijf. Wij hebben zorg gedragen om er alles te ordenen zoals u het ons gevraagd had en wij hebben enkele voorwerpen achtergelaten die, zo denken wij, u aangenaam zullen zijn.

Indien u de zonderlinge blanke reus kent die ons herhaaldelijk het leven heeft gered en ons proviand heeft aangebracht, zeg hem dan onze dank.

Wij vertrekken binnen het uur om nooit meer terug te keren, maar wensen toch dat u zou weten, u en onze andere vriend van het woud, dat wij u eeuwig dankbaar zijn om al hetgeen u gedaan hebt voor de ongelukkige aan strand gezette vreemdelingen.

*Met eerbied,
Cecil CLAYTON.*

« ...Om nooit meer terug te keren » murmelde d'Arnot.

Hij viel neer op het bed en verborg zijn aangezicht in de handen. Een uur later stond hij op en leende het oor. Er zocht buiten iemand binnen te komen. D'Arnot greep het geweer en schouderde het. De avondschemering viel in en binnenin de hut was alles reeds donker, maar d'Arnot bemerkte dat de deur openging en dat een hoge gedaante zocht binnen te treden. Zijn haren rezen te berge. Hij mikte naar de deuropening en vuurde.

HOOFDSTUK XXIV

De verloren schat.

BIJ de terugkeer van de expeditie had kapitein Dufrane verklaard dat hij zich zo gauw mogelijk wenste te verwijderen, vermits het lot van d'Arnot nu maar al te wel vaststond, en iedereen had dit vertrek goedgekeurd, bij uitzondering van Jane:

- Nee, sprak zij met overtuiging, ik wil niet vertrekken en u zoudt het eveneens niet moeten doen, want wij hebben in de jungle

twee toegewijde vrienden die ons op een dag zullen komen opzoeken in de overtuiging dat wij hen opwachten. Ik bedoel hier uw luitenant, kapitein, en de man der wouden die mij gered heeft. Vóór twee dagen heeft hij mij plots verlaten aan de zoom van dit woud, bij het horen van de geweerschoten, en ik verkeer in de overtuiging dat hij de aangevallen persoon ter hulp is gesneld, vermits deze niemand anders was dan luitenant d'Arnot. » Indien hij te laat was gekomen, dan denk ik te mogen verklaren dat hij nu reeds terug zou zijn. Indien hij niet teruggekeerd is, is dit voor mij een zeker bewijs dat hij de luitenant gekwetst heeft teruggevonden en dat hij hem verzorgt tot zo lang hij vervoerbaar is!

- Luister eens hier, waarde Juffrouw, zei de kapitein, vergeet nu niet dat wij de resten van de uniform van de ongelukkige d'Arnot bij die afschuwelijke wilden hebben teruggevonden en dat, te oordelen naar wat er van de ceremonie overbleef, het onbetwistbaar is dat hij het slachtoffer geworden is van hun wilde gewoonten!

- Nochtans, naar u mij verklaarde, hebben zij nadrukkelijk ontkend die moord te hebben bedreven?

- Natuurlijk! Wij hadden het dorp streng gestraft, maar zij die overbleven vreesden afgeslacht te worden indien zij voor de waarheid uitkwamen. Dat is klaar! Misschien werd de man der wouden zelf door de wilden gevangen genomen, wierp de kapitein op.

Jane begon te lachen:

- U kent hem niet, sprak zij met fierheid, bij de gedachte aan de buitengewone kracht van de blanke reus.

- Ik geef toe, sprak de kapitein, dat ik wat graag van nabij die halfgod der wouden, waarover u mij gesproken hebt, had willen zien.

- Welnu, wacht hem dan op, zei Jane, op verzoekende toon.

De kapitein vermoedde in de verste verte niet welke gevoelens het jonge meisje bezielde. Zij voegden zich bij het kleine groepje dat zich ophield in de schaduw van een grote boom bij de hut en dat rustig over en weer praatte.

Daar bevonden zich Professor Porter met M. Philander, Clayton, luitenant Charpentier en twee jonge aspirant-officieren, terwijl Esmeralda in de achtergrond evolueerde, haar mening te kennen gevend en commentaar uitbrengend over de gebeurtenissen, met die vrijheid welke de oude dienaren kenmerkt.

De officieren stonden recht en groetten hun overste; Clayton

stond zijn zitplaats aan Jane af.

- Wij hadden het juist over het lot van die arme d'Arnot, sprak de kapitein. Miss Porter is van oordeel dat wij geen zeker bewijs van zijn dood hebben en dat is juist. Anderzijds meent zij dat het uitblijven van uw alvermogende vriend van de jungle aantoont dat d'Arnot wordt opgehouden, in het geval bv. dat hij gekwetst zou zijn.

- Trouwens, zei luitenant Charpentier, ik heb vernomen dat die reus der wouden tot de stam der kannibalen zou behoren en dat hij zich dus heen spoedde om hun een handje te helpen.

Jane blikte snel op Clayton.

- Deze hypothesis, verklaarde professor Porter, schijnt heel wat meer aanvaardbaar.

- Ik deel uw zienswijze niet, sprak Philander. Die mens heeft reeds honderd maal de gelegenheid gehad zich van ons meester te maken of met zijn stam op te rukken tegen deze ellendige hut, en, integendeel, heeft hij ons met voorzienigheid gediend.

- Dit is juist, onderbrak Clayton. Maar wij mogen niet vergeten dat al de inlanders van deze kuststreek kannibalen zijn. Hij is gewapend en gekleed als zij, wat een zeker bewijs is dat hij met die wilden in betrekking staat.

- Inderdaad, sprak de kapitein. Voor wie goed nadenkt is het waarschijnlijk dat hij deel uitmaakt van zo'n stam.

Een der officieren opperde: « Hoe zou hij in deze gruwelijke jungle geleefd hebben, indien hij alleen had gestaan zonder te kunnen rekenen op de hulp van zijn gelijken? »

- Heren, sprak toen Jane, u beoordeelt hem als een der uwen. Het is klaar dat een gewoon man, zelfs buitengewoon sterk en verstandig, geen jaar lang zou kunnen leven, eenzaam en verstoken van alles, in dit tropenwoud, maar die mens overtreft al de andere door zijn macht, zijn moed en zijn onversaagdheid.

- In dit geval, sprak de kapitein lachend, heeft hij reeds een overtuigd aanhanger.

- U zoudt begrijpen dat ik hem verdedig, zei Jane lachend, als u zoals ik gezien hadt hoe hij vocht tegen de verschrikkelijke goril die mij ontvoerd had. Indien u gezien hadt hoe hij, zonder vaar of vrees, het monster chargeerde, als een stier op een grizzly-beer, dan zoudt u gedacht hebben dat hij onoverwinbaar was. En als u dan gezien hadt hoe ridderlijk hij zich gedroeg tegenover een vreemd jonge meisje, dan zoudt u precies hetzelfde vertrouwen in hem hebben, dat hij mij heeft weten in te boezemen.

- U hebt uw slag thuisgehaald, schone advokate, riep de kapitein uit. Het hof spreekt zich uit voor uitstel en de kruiser zal nog enkele dagen wachten, opdat de beklaagde de gelegenheid krije zijn beschermengel te komen bedanken.

- Lieve hemel, mijn hartedief! riep Esmeralda uit. U gaat mij toch niet verplichten hier te blijven onder de tand der vleesetende dieren? Nog langer in deze dierentuyn vertoeven waar de beesten in vrijheid rondlopen! En waar men geen oog sluit! En dan die klagende geluiden horen die uit de jungle opgaan gedurende de nacht!

- Arme Esmeralda, zei Clayton medelijdend. Zij heeft natuurlijk het juiste woord gevonden om dit geheimzinnig gemurmelt van de jungle te verklaren: « klagende » geluiden, dat is het!... Het is afschuwelijk!

- Esmeralda en u, zei Jane ongeduldig, u zoudt er beter aan doen onmiddellijk een onderkomen te zoeken op de kruiser. Wat zoudt U zeggen moest u uw hele leven doorbrengen in het oerwoud, zoals diegene op wie wij wachten, het gedaan heeft.

- Wel, ik moet toegeven, antwoordde Clayton lachend, dat ik een heel minderwaardige wilde mens zou zijn. Die nachteluiden doen mij de haren te berge rijzen, dat moet ik in alle nederigheid opbiechten.

Wat mij betreft, zei op zijn beurt Luitenant Charpentier, ik heb nooit ernstig nagedacht aan wat de vrees juist is. Toch zeg ik het ronduit dat ik, de nacht dat wij in de jungle kampeerden, na de ontvoering van de arme d'Arnot, mij helemaal niet lekker voelde. Wat mij het meest impressioneerde dat was niet het brullen der wilde dieren, maar die kleine verdachte en geheimzinnige geluiden die men rondom zich hoort en die zich niet herhalen; het bijna onwaarneembaar ruisen van een lichaam tegen het gebladerte; de indruk dat ontelbare kwaadaardige wezens in de nabijheid vertoeven en dan... de ogen!... Ah! de ogen!... Het komt mij voor, dat ik ze in al mijn dromen zal terugvinden, die dierenogen die u ofwel vluchtig opnemen, ofwel knippen. En dan nog de ogen die men niet zien kan, maar wier blik men op zich gevestigd voelt.

De korte stilte die volgde werd verbroken door Jane Porter.

- ...En die schrikwekkende ogen zullen hen dezen nacht in het diepe woud aanschouwen, sprak zij op gedempte toon. Mogen wij Luitenant d'Arnot en zijn redder zo maar aan hun lot overlaten zonder nog een paar dagen langer op hen te wachten?

- Ta, ta, ta! mijn kind, zei professor Porter, Kapitein Dufrane stemt er integendeel in toe en, wat mij betreft, ik ben bereid, zoals altijd, aan je grillen te voldoen.

- Wij konden ons voordeel doen met de voormiddag van morgen, om de koffer op te zoeken, opperde M. Philander.

- Heel juist M. Philander! Op mijn woord, ik was de schat bijna vergeten, riep professor Porter uit. Wij kunnen misschien bekomen dat kapitein Dufrane ons door enkele mannen laat helpen en dat een der gevangenen van *De Pijl* ons de plaats aanduidt waar de koffer verborgen werd.

- Wel zeker, mijn waarde professor, wij staan geheel ter uwer beschikking, zei de kapitein hoffelijk.

Er werd dus besloten dat Luitenant Charpentier 's anderendaags aan het hoofd van tien man, geleid door een der opstandelingen van *De Pijl*, op zoek zou trekken naar de verborgen schat en dat anderzijds de kruiser nog een week in de baai zou gemeerd blijven. Daarna zou onvoorwaardelijk aanvaard worden, dat d'Arnot was omgekomen, en de twee schepen zouden zee kiezen met hun passagiers.

De professor vergezelde de zoekers 's anderendaags niet, maar toen hij ze zag terugkeren met lege handen op het middaguur, liep hij hen tegemoet; zijn gewone onverschilligheid en verstrooidheid hadden de plaats geruimd voor een koortsige

ongerustheid.

- Wat gebeurde met de schat? riep hij ongerust, van zodra hij Clayton bemerkte.

De jonge man schudde het hoofd.

- Verdwenen! zei hij doodeenvoudig.

- Verdwenen? Onmogelijk! Wie zou zich hebben meester van gemaakt, stamelde de professor.

- Dat mag Joost weten, professor, antwoordde Clayton. Wij hadden de inlichtingen die ons verstrekt werden door de matroos van *De Pijl* in twijfel kunnen trekken, maar zijn verrassing en zijn ontstemming bij het vaststellen dat er zich geen koffer bevond onder het stoffelijk overschot van Snipe, - die zij vermoord hebben, - waren zeker niet geveinsd.

- Maar dan wie?... herhaalde Porter.

- Wij kunnen natuurlijk vermoedens hebben op de bemanning van de kruiser, onderbrak Luitenant Charpentier, maar geen der matrozen kreeg toelating om aan vaste wal te komen, tenzij dan in opdracht.

- Het zou bij mij nooit opgekomen zijn, de mensen te verdenken aan wie wij zoveel verschuldigd zijn, wedervoer de professor hoffelijk, want in dit geval, kon ik evengoed Clayton of Philander

beschuldigen.

De Fransmannen glimlachten niet zonder verluchting.

- Hoe ook, hernam Clayton, de verdwijning van de schat is niet van gisteren, te oordelen naar 't verzakken van de aarde.

- Er waren meer mannen nodig om hem op te graven, viel Jane Porter in. Herinner u dat er vier man nodig was om hem op te heffen.

- Dit is waar, zei Clayton, waarschijnlijk hebben de zwarten er de hand in. Van achter de boomstammen hebben zij het ingraven van de koffer wellicht bijgewoond en zijn achteraf in getal teruggekeerd om hem te ontvreemden.

- Het is wel vruchteloos veronderstellingen te maken, zei de professor bitter, de koffer is verdwenen en wij zullen hem nooit meer terugvinden, zo min als de schat welke hij inhiel.

Alleen Jane Porter wist wat dit verlies voor haar vader en, meer nog, voor haar zelf betekende.

Zes dagen later meldde kapitein Dufrane dat hij 's anderendaags in de vroege morgen het anker zou lichten.

Jane stond er op een nieuw uitstel te vragen maar bij zich zelf begon zij te twijfelen aan een mogelijke terugkeer van haar vriend uit het woud.

In weerwil van haar verzet, maakten zich twijfel en vrees omtrent de jonge wilde van haar meester. De logica en de gegrondheid van de redenen geformuleerd door de Franse officieren, die geen belang hadden haar te beïnvloeden, hadden een bijzonder uitwerking op haar, hoewel zij er tegen streed.

Zij kon niet geloven dat hij een kannibaal zou zijn, zoals Clayton het geopperd had, maar bij nadere overweging scheen het klaar dat hij wel eens tot een oorlogvoerende stam van de streek kon behoren. In dit geval bezat hij zeker een wilde vrouw en een huisje vol wilde kinderen...

Bij die gedachte doorvoer Jane een rilling en zij was bijna blij toen zij vernam dat het vertrek van de kruiser vaststond.

Zij was het nochtans die voorstelde wapens, munitie en enkele mondvoorraad in de hut achter te laten, ten behoeve van de geheimzinnige bezitter van de hut, maar Jane hoopte dat ook de jonge wilde er zijn deel zou van krijgen.

Op het laatste ogenblik schreef zij een brief die zij verborg achter

die van Clayton en waarin zij de geheimzinnige Tarzan verzocht die boodschap aan haar redder te bezorgen.

Jane Porter verliet het laatste de hut. Zij keerde nog eens terug onder voorwendsel dat zij iets vergeten had en knielde voor het bed neder om te bidden.

Zij bracht het medaljon aan haar lippen en murmelde:

« Ik bemin u en omdat ik u bemin geloof ik in u. God hebbe medelijden met mij... Was u teruggekomen, ik zou niet vertrokken zijn ».

HOOFDSTUK XXV

Aan de voorposten van de wereld

PAS had hij gevuurd of d'Arnot zag hoe de deur zich opende en het lichaam van een man op de hutgrond neerviel. De officier ging een tweede maal vuren in het schemerlicht van de geopende deur, toen hij bemerkte dat de man een blanke was. Het ogenblik daarop stelde hij vast dat hij zijn redder Tarzan getroffen had.

Met een kreet van angst sprong d'Arnot toe en lei zijn hoofd op de borst van de jonge man. Het hart klopte nog en de luitenant droeg de gekwetste op het bed, stak een lamp aan en onderzocht de kwetsuren. De kogel had een brede wonde veroorzaakt aan de basis van de schedel doch had slechts het vlees gescheurd. D'Arnot zuchtte van verlichting en wies het bloed af dat Tarzan over het gelaat vloeide.

Het frisse water wekte Tarzan weer vlug op. Hij opende de ogen en aanschouwde d'Arnot met verrassing. Nadat hij de kwetsuren verbonden had, had d'Arnot plaats genomen aan de tafel en had enkele woorden geschreven om zijn vergissing te verklaren en zijn vreugde uit te drukken om het vaststellen van de weinig ernstige aard van de kwetsuur.

Tarzan las glimlachend en sprak:

- Het is niets!

Nochtans liet hij zijn hoofd op het oorkussen rusten en sluimerde weldra in.

's Anderendaags gaf d'Arnot hem de brief van Clayton en verontschuldigde zich hem doorgelezen te hebben. Toen stelde de luitenant vast dat zich nog een andere brief achter die van Clayton bevond, half weggedoken achter een boek en eveneens bestemd voor Tarzan.

De brief van Clayton, welke Tarzan zonder enige moeilijkheid

ontcijferde, bracht een uitdrukking van spijt over zijn gelaat en onmiddellijk daarna begon hij Jane's brief te lezen:

Aan Tarzan,

Evenals Mr. Clayton wil ik u bedanken voor het gebruik van uw huis. Het spijt mij alleen u nooit gezien te hebben om u mijn dankbaarheid te betuigen.

Er is een andere vriend wie ik graag vaarwel zou gewenst hebben, maar hij is niet teruggekeerd, hoewel ik niet kan geloven in zijn dood. Ik ken zijn naam niet maar het is een blanke reus die een diamanten medaljon over de borst droeg. Zeg hem, ik bid u, dat ik hem gedurende zeven dagen heb opgewacht. Zeg hem ook dat ik te Baltimore, in Amerika, woon en dat hij steeds welkom zal zijn in het huis van mijn vader, indien hij er ooit mocht komen.

Aanvaard, enz...

Jane PORTER.

Deze brief dompelde Tarzan in diepe gepeinzen. Het was klaar dat volgens deze twee boodschappen niemand begrepen had dat Tarzan niemand anders was dan hijzelf...

Gedurende een volle week namen de twee jonge lieden rust. D'Arnot onderwees Tarzan verder in de Franse taal en Tarzan die met een opvallende wilskracht studeerde, kon weldra vlot spreken.

Op een avond, vóór bedtijd, toen zij beiden een luchtje schepten voor de hut, keerde zich Tarzan naar d'Arnot toe en vroeg:

- Waar ligt Amerika?

De luitenant wees in de richting van het Noord-Westen.

- Duizenden kilometers aan de overzijde van de oceaan, antwoordde hij. Waarom?

- Omdat ik er naar toe wil!

D'Arnot schudde het hoofd.

- Het is onmogelijk mijn vriend, zei hij stil.

Tarzan stond op en nam in de kast een oud Atlasboek.

- Ik begrijp er niets van, sprak hij. Verklaar het mij, wilt u?

D'Arnot improviseerde dan een cursus en toonde hem de blauwe vlakken die de zeeën en de gekleurde delen die de vastelanden en eilanden voorstelden. Tarzan vroeg hem om de plaats aan te duiden op de wereldkaart waar zij zich nu bevonden.

- En nu, waar ligt Amerika? vroeg hij, terwijl hij de vinger hield op de plaats door de Fransman aangeduid.

D'Arnot plaatste zijn wijsvinger op Noord-Amerika. Lachend mat Tarzan toen met de hand de Oceaan die de twee vastelanden van elkaar scheidde:

- Het is niet zoo heel ver, riep hij uit. Amper de lengte van mijn hand. D'Arnot begon te lachen en met een potlood maakte hij een bijna onzichtbaar punt op de Afrikaanse kust.

- Dit punt, zei hij, verbeeldt een oppervlakte die nog uitgestrekter is dan de laar waar wij ons bevinden. Begrijpt u nu hoe groot de afstand is die voorgesteld wordt door het blauwe vlak?

Tarzan ging diep nadenken.

- Zijn er blanken in Afrika.

- Ja.

- Waar zijn de dichtstbij?

Met de punt van zijn potlood toonde d'Arnot op de kaart een plaats gelegen ten noorden van die waar zij zich ongeveer bevonden.

- Zo dichtbij? vroeg Tarzan verbaasd.

- Ja, zei d'Arnot, maar dichtbij is het niet.

- En beschikken die blanken over grote schepen om de Oceaan

over te steken?

- Ja.

- Wij zullen ons morgen reeds bij hen voegen, sprak Tarzan.

Opnieuw glimlachte d'Arnot en schudde het hoofd:

- Het is te ver, wij zouden al dood zijn vooraleer hen te bereiken.

- Wilt u dan eeuwig hier blijven? vroeg Tarzan.

- Nee!

- Welnu, dan vertrekken wij morgen. Ik houd niet langer van deze plaats, liever stierf ik dan er nog te blijven.

- Welnu, zei d'Arnot op zijn beurt, dit is ook mijn idee. Ik vertrek met u.

- Afgesproken, zei Tarzan vrolijk. Van morgen af begin ik mijn reis naar Amerika.

- Maar hoe denkt u in Amerika te geraken zonder geld? vroeg d'Arnot lachend.

- Geld? Wat is dat? wilde de zoon van de jungle weten.

Er was tijd en uitleg nodig om Tarzan heel onduidelijk nog aan het verstand te brengen wat dit woord betekende.

- En hoe komen de mensen aan geld, vroeg hij tenslotte.

- Door te werken.

- Welnu, ik zal werken om er te bezitten.

- Nee, vriend, hernam d'Arnot. Breek u niet het hoofd over dit geval. Ik heb er genoeg voor twee, ik zal er zelfs voor twintig hebben. Ik bezit er zoveel, dat het heel gevaarlijk is voor één enkel man er over te beschikken, en u zult alles hebben wat nodig is, van zodra wij de beschaafde streken bereiken.

's Anderendaags begaven zij zich Noordwaarts op weg, zij droegen elk een geweer en munitie, benevens dekens en keukenraad.

Deze laatste voorwerpen schenen Tarzan geheel nutteloos toe, maar d'Arnot spelde hem de les:

- U moet de gewoonte aannemen gebraden vlees te eten. Geen enkel beschaafd man eet rauw vlees.

- Welnu, ik zal proberen van zodra wij onder de blanken verblijven, wedervoer Tarzan. Gebraden vlees verliest zijn smaak.

Zij vervolgden hun weg gedurende een maand; soms hadden zij overvloedig voedsel, andere dagen was dit zeldzaam. Zij ontdekten echter geen enkele inboorling, werden door geen enkel wild dier aangevallen en maakten tenslotte een wonderbaar vreedzame reis.

Tarzan ging door met vragen stellen en in de leer te gaan.

D'Arnot leerde hem met veel geduld zekere verfijningen van de beschaving, o.m. het gebruik van mes en vork. Soms stiet Tarzan

die instrumenten met tegenzin van zich af en verscheurde zijn voedsel met volle tanden, maar telkens werd hij door d'Arnot tot de orde geroepen:

- Kom, kom Tarzan, gedraag u nu eens niet als een wild dier wanneer ik het beproef van u een welopgevoed mens te maken. Laat dit been los, het past niet!

Toen legde Tarzan, zonder overtuiging het been neer en nam opnieuw zijn vork en zijn mes.

Tijdens hun onderonsjes sprak Tarzan met d'Arnot over de grote koffer die hij door de matrozen had zien ingraven en die hij naar een ander bergplaats had gebracht.

- Maar dit is vast en zeker de koffer van professor Porter! riep d'Arnot uit.

En de officier verklaarde zijn vriend de droefheid waarmede de professor zou vaststellen dat de koffer verdwenen was.

- Morgen zullen wij hem terughalen, sprak Tarzan.

- Terugkeren, riep d'Arnot uit. U denkt er niet aan, mijn beste vriend. Wij zijn nu drie weken op weg en er zijn nog drie weken nodig om terug te keren op ons vertrekpunt en ik weet niet hoeveel tijd om hier terug te komen met die vracht.

- Nochtans, drong Tarzan aan, het moet, ga alleen verder, indien u het wil maar wat mij betreft, ik keer terug om de schat en haal u wel bij, want ik ga sneller als ik alleen ben.

- Luister, Tarzan, wees redelijk, zei d'Arnot. Wij kunnen samen gaan tot de volgende boot om de kust af te gaan en de koffer aan boord te nemen. Het zal eenvoudiger en sneller gaan en zal tevens een scheiding voorkomen. Wat denkt u over mijn plan?

- Ik vind het uitstekend, verklaarde Tarzan, des te meer daar ik niet wens dat u alleen te werk gaat. Wanneer ik zie hoe u de gevaren van de brousse niet schijnt te kennen, stel ik mij de vraag hoe het blanke ras de wereld heeft kunnen veroveren.

D'Arnot begon te lachen.

- U zult een betere mening hebben over het blanke ras waartoe u hoort, wanneer u de grote moderne steden zult gezien hebben, de fabrieken, de vliegtuigen, de legers. Dan zult u begrijpen dat het door het verstand is en niet door de kracht der spieren dat de mens boven het wilde dier staat. Indien u zelf, Tarzan, niet de geest aan de macht halt gepaard, denkt u dat u lang zou geleefd hebben in de jungle?

- U hebt gelijk, zei Tarzan nadenkend. Kala, mijn pleegmoeder, heeft lange tijd voor mijn leven gevreesd toen ik in de jungle begon rond te dolen.

- U hebt dus uw moeder gekend, Tarzan? vroeg d'Arnot verrast.
  - Ja, het is Kala van de stam van de grote apen van Kerchak.
  - En uw vader?
  - Die heb ik niet gekend. Kala heeft mij gezegd dat het een blanke aap was als ik. Ik veronderstel dat het een blanke mens was.
- D'Arnot keek Tarzan aan.

- Natuurlijk, zei hij, was uw moeder ook een blanke vrouw... Ik kom er niet toe, te begrijpen hoe een wijfjesaap uw pleegmoeder geworden is, daar schuilt een geheim achter waarvoor ik geen verklaring heb. Hebt u geen enkele inlichting omtrent uw afkomst?
  - Geen enkele, antwoordde Tarzan.
  - Bezit u geen enkel papier, geen enkele brief?
  - Ik bezit slechts een schrijfboek afkomstig van de eerste bewoners van de hut, maar ik ben er nooit toe gekomen het te lezen, zei Tarzan naïef.
- En uit zijn pijlkoker haalde hij het kleine schrijfboek te voorschijn, hetwelk hij d'Arnot toereikte. De officier bekeek nieuwsgierig de voorpagina.
- Het is het dagboek van een nobel Engelsman, John Clayton, Lord Greystoke, zei hij dadelijk.

Toen begon de Fransman het voor twintig jaren geschreven dagboek te lezen, dat de gebeurtenissen weergaf die wij reeds kennen: de avonturen, de moeilijkheden en de tegenslagen van John Clayton en zijn vrouw Alice, sedert de dag waarop de Engelsman zijn geboortestad had verlaten tot het ogenblik waarop hij door Kerchak neergeslagen werd.

D'Arnot las luidop. Soms schokte zijn stem onder de ontroering welke het verhaal van die pijnlijke geschiedenis bij hem verwekte en hij werd genoodzaakt herhaaldelijk zijn lectuur te onderbreken.

Af en toe wierp hij een blik op Tarzan, maar de zoon van de jungle bleef onbeweeglijk als een standbeeld, star kijkend naar de grond. De wanhopige ondertoon van het verhaal veranderde enigszins wanneer er spraak was van de baby van dit ongelukkige echtpaar. Soms kwam een vrolijke noot aan de beurt:

« Baby is vandaag zes maanden oud. Hij zit op de knieën van Alice, bij de tafel waar ik schrijf. Het is een schoon jongetje, vol leven en vrolijkheid. Ik zie hem al, als een man, de plaats bekledend die hem toekomt in de maatschappij, en de adellijke naam der Greystoke's nieuwe glans bijzettend.

» Goed! als om mijn prophetie te waarborgen heeft baby nu zijn vingertjes in de inkt gedoopt en de afdruk er van geplaatst op de bladzijde die ik schrijvende ben. »

Inderdaad, op de rand, half weggevaagd, waren nog de sporen zichtbaar van vier kleine vingertjes en een half duimpje.

Toen d'Arnot zijn lectuur geëindigd had, bleven de twee jonge lieden zwijgzaam gedurende enkele ogenblikken.

- Welnu, Tarzan, wat denkt u er over? vroeg d'Arnot. Mij dunkt dat dit dagboek het geheim van uw geboorte ontsluit. Er is geen twijfel mogelijk, u is de zoon van Lord Greystoke.

Tarzan schudde ontkennend het hoofd.

- Het boek spreekt slechts over één kind, zei hij, en het gaat heel zeker om dit waarvan het geraamte in de wieg is blijven liggen tot de dag dat de professor en zijn maats het bij zijn ouders hebben begraven. Wat mij betreft, ik acht het geheim meer dan ooit ingewikkeld.

D'Arnot antwoordde niet, maar hij was niet overtuigd en hij nam zich voor het geval op te lossen zodra hij er gelegenheid toe kreeg. In elk geval, hij had nu het middel gevonden om het raadsel te verklaren...

Een week later kwamen de twee mannen op een laar uit. Op enige afstand verhieven zich verscheidene gebouwen en tal van

negers werkten op de omliggende velden.

De reizigers bleven staan bij de zoom van het woud. Tarzan trok reeds een van zijn giftige pijlen, maar d'Arnot hield hem staande.

- Wat wilt U doen, Tarzan? vroeg hij.

- Als zij ons bemerken, zullen zij pogen ons te doden, zei Tarzan. Ik verkies ze eerst te doden.

En opnieuw hief hij de boog op.

- Nee, nee! riep d'Arnot luide. U mag niet doden zonder tarting. Grote God, u hebt nog heel wat dingen te leren, mijn arme vriend, en als u zich verder zo gedraagt, wanneer wij te Parijs zullen zijn, dan zal ik er mijn tijd moeten aan besteden om u te bewaren van het schavot!

Tarzan liet zijn boog zakken en glimlachte.

- Waarom mag ik de zwarten in de jungle doden als ik hen vrees en waarom moet ik hun leven hier eerbiedigen? Indien Numa, de leeuw, op ons toesprong, dan zou ik hem dus moeten laten begaan en hem beleefd zeggen: « Bonjour, heer Numa, hoe gaat het met mevrouw Numa en al de kleine Numas? », is het zo?

- Wacht in elk geval tot de negers ons aanvallen, zei d'Arnot lachend; op dit ogenblik zult u zich kunnen verdedigen, maar wij hebben het recht niet te denken dat zij onze vijanden zijn, vooraleer zij ons het bewijs daarvan hebben geleverd.

- Welnu, zei Tarzan met berusting, laten wij ons voorstellen om ons te laten doden!

En hij schreed over de velden, het hoofd fier op, het lichaam gebronsd door de brandende stralen van de tropische zon.

D'Arnot liep achter hem aan, in zijn aan flarden gerukte uniform. Een der zwarten had de ogen opgeslagen en bemerkte hen. Hij stiet een kreet uit en zocht een toevlucht achter de omheining die de gebouwen omrasterde.

Het ogenblik daarop verhieven zich in de lucht de angstvallige kreten van vluchtende grondverbouwers; maar reeds verscheen een blanke gewapend met een geweer, om de oorzaak' van deze paniek te ontdekken.

Van zodra hij de nieuw-aangekomenen bemerkte, legde hij aan, maar d'Arnot begon te lopen in zijn richting, met de armen en de handen wuivend, en roepend:

Niet schieten!

- Sta dan!

- Laten wij ons niet meer bewegen, Tarzan, zei d'Arnot terwijl hij bleef staan. Wij worden voor vijanden gehouden.

De man trad vervolgens voorzichtig op hem toe en onderzocht hem met een steeds toenemende verrassing in de blik.

- Wie is u? vroeg hij tenslotte in het Frans.

- Twee blanken, antwoordde d'Arnot, wij zijn verdwaald in de jungle waar wij gedurende lange weken vertoefd hebben.

De man liet zijn geweer toen zakken en reikte d'Arnot de hand.

- Ik ben Pater Constantijn van de Franse Missie, en ik wens u welkom, zei hij hartelijk.

- Ziehier Tarzan, Pater, zei de officier, op zijn gezelschap duidend.

De priester reikte Tarzan onmiddellijk de hand.

- Ik zelf ben Paul d'Arnot, luitenant bij de Franse marine.

Op die manier bereikte Tarzan de voorposten van de beschaving.

Gedurende een volle week namen de twee reizigers een volledige rust bij de herbergzame paters van de missie en Tarzan begon te leren leven onder de mensen.

HOOFDSTUK XXVI

Ontdekking van de beschaving

EEN maand later bereikten zij de monding van een brede rivier in

een kleine havenstad. Bij het aanzien van al die schepen en het anima van de haven, onderging Tarzan een nieuw minderwaardigheidscomplex.

Weldra echter maakte hij zich die beweging en die nieuwe geluiden gewoon en wel zo dat niemand zou kunnen raden hebben dat de schone jonge man in lichte kleding, lachend en onbezorgd babbelend, twee maanden vroeger schommelde tussen de takken van het oerwoud, gereed om zich op zijn prooi te storten.

Nu deed hij zijn voordeel met het mes en de vork en wel met zoveel gemak en sierlijkheid als d'Arnot, zijn professor in de hoofsheid.

- Mijn beste vriend, zei hem dikwijls de Fransman, God heeft u het hart van een edelman geschonken en ik wil mijn best doen opdat u er ook het fatsoen van krijgt.

Bij hun aankomst in de kleine haven had d'Arnot getelegrafeerd aan het Ministerie van Marine om te melden dat hij gered was geworden en om een verlof van drie maanden te vragen, hetwelk hem dadelijk werd toegestaan. Hij had tevens aan zijn bank getelegrafeerd om te beschikken over de nodige fondsen die hem ontbraken om een schip te bevrachten dat de koffer in de jungle moest terughalen.

Deze diverse stappen hielden de twee vrienden ongeveer gedurende een maand in het kleine stadje op. Die tijd echter volstond aan heer Tarzan om een plaatselijke beroemdheid te worden. Lange tijd na het vertrek van de reus, vertelden de blanken en de zwarten nog over zijn daden.

Op een andere dag, aan het einde van een gastmaal waaraan d'Arnot en Tarzan deel namen, viel het gesprek op de leeuwenjacht.

De meningen liepen uiteen omtrent de moed van de dierenkoning; de enen beweerden dat hij laf was, de anderen dat hij stoutmoedig was, maar allen gingen accoord met het feit dat eenieder naar het geweer grijpt wanneer hij begint te brullen, 's nachts, rondom een kamp.

Tussen d'Arnot en Tarzan was overeengekomen dat het verleden van de zoon van de jungle geheim zou blijven en niemand vermoedde in welke mate Tarzan de dieren van het oerwoud kende.

- M. Tarzan heeft zijn mening nog niet gegeven, zei iemand. Als een man die lange tijd op Afrikaanse bodem heeft vertoefd, zal hij wel een en ander van de leeuw afweten?

- Inderdaad, antwoordde Tarzan. En iedereen spreekt hier een juiste oordeel uit, zelfs wanneer het geheel tegengesproken wordt. De leeuw is nu eens onbevreesd, dan weer eens bang. Het hangt af van zijn karakter, juist zoals dit het geval bij de mensen is. De ene leeuw valt u aan, de andere vlucht voor de kogels. De leeuw is een wild dier en persoonlijk vertrouw ik hem niet!

- Het is niet aangenaam te jagen wanneer men bang is van het dier dat men najaagt! merkte iemand op.

- U verbaast me, antwoordde Tarzan. Het enige plezier van de jacht bestaat er juist in te vechten tegen een dier dat zo sterk en zo schrander is als de mens. Als ik met twee geweren zou jagen, een drager en een dertigtal wildopjagers daarbij, zou ik de indruk hebben aan een slachting deel te nemen, inplaats van te jagen!

- Moet ik misschien begrijpen, zei de andere met een ironisch lachje, dat je liever naakt jaagt in de jungle? Alleen gewapend met een mes...

- En met een lasso, voegde Tarzan er kalmpjes aan toe.

Op dit ogenblik weerklonk in de jungle een kreet die precies een uitdaging was voor de twee jagers: het gebrul van de leeuw!

- Dit is dan een gelegenheid voor u, merkte de Fransman op, luide lachend.

- Danke, zei Tarzan, ik heb nu geen honger.

Alleman brak in lachen los, behalve d'Arnot die wist dat Tarzan in alle eenvoud had geantwoord.

- Komaan, geef toe dat ook u geen leeuw zou durven bevechten met een touw en een mes alleen...

- Ik geef niets toe. Maar ik zie niet in waarom dit nu nodig is.

- En voor vijftig duizend frank, zou u het ervoor doen? Die som wordt de uwe als u in de door u aangehaalde omstandigheden een leeuw aan de jungle kunt onttrekken, ik bedoel: naakt en alleen gewapend met een lasso en een mes.

Tarzan keek even naar d'Arnot en knikte toen.

- Voor honderdduizend doe ik het.

- Daar ga ik akkoord mee! Tarzan stond op.

- Bij de zoom van het woud zal ik mijn klederen afleggen, zei hij, want ik keer pas morgen terug en ik heb ze nodig om terug door de stad te kunnen...

- Vertrekt u er nu heen? riep de wedder uit. Bij nacht?

- Waarom niet? antwoordde Tarzan. 's Nachts wandelt de leeuw, ik vind hem dan gauwer.

- Nee, zei de andere, ik wil je dood niet op mijn geweten hebben; het is al een dwaze vermetelheid overdag.

- Ik ga er dadelijk heen, onderbrak hem Tarzan.

En hij liep naar zijn kamer, om er zijn mes en zijn lasso te halen. De hele groep volgde hem naar het woud, waar hij zich van zijn klederen ontdeed, welke hij ophing aan een tak. Nu zocht iedereen hem van zijn gevaarlijke onderneming af te wenden en daarin legde de wedder de meeste volharding aan de dag.

- Ik ben bereid de zaak te beschouwen alsof u de wedding gewonnen hebt, zei hij. Ik geef u de honderdduizend frank als u het niet doet!

Tarzan begon te lachen en verdween in de duisternis van het woud. Zijn gezellen keerden zwijgzaam naar de stad terug.

Van zodra hij het woud had betreden, voelde zich Tarzan opnieuw een vrije mens, bevrijd van alle beperkingen en conventies die het leven in de beschaving onmogelijk maken.

Dat was het vrije leven! Indien hij het wilde, hoefde hij maar de kust te volgen, naar het Zuiden toe, om zijn jungle en zijn hut terug te vinden.

Plots ruikte hij de leeuw... Zijn geïmpregeerd oor ving het gemurmel van de bladeren op bij de doorgang van een groot lichaam...

Tarzan was in een boom gekropen en volgde stil het wilde dier tot op een plaats waar het licht van de maan doordrong. Toen

snerpte de lasso door het ruim en omknelde de keel van het dier. Het andere eind van het touw strikte Tarzan om een tak en, zoals hij het reeds zo vaak had gedaan, sprong hij op de rug van het wilde dier en stak hem zijn mes in het hart.

Hij plaatste de voet op het lichaam van zijn overwonnen vijand en stiet nogmaals de overwinningskreet van zijn stam uit.

Toen ontstond er in het hart van Tarzan een grote kamp tussen de gevoelens van vriendschap die hij voor d'Arnot koesterde en zijn verlangen opnieuw aan te knopen met het vrije jungleleven.

De herinnering aan een fris aangezicht, omkranst met blonde lokken, zette er ten slotte de zoon van de jungle toe aan terug te keren. Hij torste de leeuw op zijn schouders en vertrok.

Ondertussen waren de jagers weer uit de veranda gekomen, onrustig in hun gedachten verdiept. De gesprekken die werden aangeknoopt wilden niet vlotten. Iedereen wachtte met benepen hart.

- Ik houd het niet langer uit, zei nu de wedder. Ik vertrek naar de jungle, op zoek naar die dolle man. Ik breng hem hier terug!

- Ik ga met u mee, zei een ander.

- En ik ook! En ik ook! riepen de anderen.

Alsof zij uit een bange droom ontwaakten spoedden zij zich, geheel uitgerust, naar het woud.

De groep was aan de zoom van het woud gekomen en redetwistte over de manier van de opzoekingen te leiden, wanneer een geluid in de buurt de jagers deed stilstaan.

Zij keerden zich om en ontdekten een naakte reus, beladen met het levenloze lichaam van een leeuw.

D'Arnot zelf was er door verrast, want voor hem scheen het een onmogelijke zaak, dat Tarzan in zo'n korte tijd tot zijn doel was gekomen.

Allen liepen op hem toe en stelden hem vragen waarop Tarzan met een lachje en korte antwoorden replikeerde. Hij vond dat men nog al hoog met het voor hem schier gewone geval opliep.

Om het even, hij had honderdduizend frank gewonnen en dat scheen hem geen te versmaden brok. Hij begon het nut van die metalen penningen te doorgronden, eveneens als dit van die papieren velletjes die men geld heet, en die van hand verwisselden wanneer de mensen wilden eten, drinken, zich kleden, spelen, zich ontspannen of zich beschermen tegen regen, koude of zon.

Hij had begrepen dat hij, zonder geld, in de beschaafde wereld niet zou kunnen leven.

Enkele dagen na die leeuwenjacht, ontdekte d'Arnot een oud vaartuig om de reis langsheen de kust te maken. De twee jonge lieden waren gelukkig de morgen dat het kleine scheepje het anker lichtte en de hoge zee koos.

Hun reis verliep rustig en weldra liep de boot de baai bij de hut binnen.

Tarzan nam opnieuw bezit van zijn bosrijk en, gewapend met een spade, richtte hij zijn schreden naar de laar waar hij de koffer ingegraven had.

De volgende dag was hij terug met de enorme kist die hij op zijn schouders had getild.

In de namiddag lichtten de twee vrienden het anker om de weg naar het Noorden te hernemen.

DRIE weken later hadden Tarzan en d'Arnot zich ingescheept aan boord van een schip dat naar Marseille koerste. Na een paar dagen in deze stad te hebben vertoefd, kwamen zij te Parijs aan.

De zoon van de jungle had onmiddellijk naar Amerika willen vertrekken, maar d'Arnot drong er op aan om nog enkele dagen in Parijs te blijven, zonder dat hij verklapte om welke redenen.

D'Arnot bezocht de Parijse politie, waar hij een vriend onder de hoge ambtenaren had. Tarzan vergezelde hem.

Handig wist d'Arnot het gesprek te oriënteren en bereikte hierdoor dat de functionaris Tarzan verklapte hoe de booswichten werden gevat en geïdentificeerd.

Die uitleg boeide Tarzan, die bijzonder interesse had voor het systeem der vingerafdrukken, volgens de Bertillonmethode.

- Maar welke waarde kunnen die vingerafdrukken hebben, vroeg Tarzan, vermits de huid van de mens na enkele jaren zich geheel vernieuwt?

- De lijnen der vingers veranderen nooit, hernam de ambtenaar. Van bij de geboorte tot een zeer gevorderde leeftijd, veranderen de afdrukken alleen voor wat de grootte betreft, tenzij kwetsuren ze geheel schenden.

- Wonderbaar! riep d'Arnot uit.

- Inderdaad! zei Tarzan.

- Waar gelijken mijn afdrukken wel op? vroeg d'Arnot.

- Dat is makkelijk om weten, zei de functionaris met een lachje.

Hij schelde en gaf enkele bevelen. Het ogenblik daarop bracht een

ondergeschikte een houten kistje dat hij op het bureau van zijn overste plaatste.

- Nu zullen wij uw vingerafdrukken nemen! zei de functionaris. Hij nam uit het kistje een stuk glas in de vorm van een vierkant, een buisje vette inkt, een gummi-rol en enkele vellen wit karton. Vervolgens liet hij een druppel inkt op het glas vallen en drukte hem open met de rol.
  - Plaats de vier vingers van uw rechterhand op de plaat, zei hij tot d'Arnot. Nu de duim... zo ja! Plaats ze nu op dezelfde manier op dit karton... neen, een beetje naar rechts, om plaats te laten voor de afdrukken van de linkerhand. Prachtig!
  - Nu jij, Tarzan! riep d'Arnot uit. Toon je afdrukken op jou beurt. Tarzan aanvaardde en stelde de functionaris een aantal vragen.
  - Er is een regel, zei de politieman, volgens dewelke geen twee mensen dezelfde afdrukken hebben. Het valt te betwijfelen, of er over de gehele wereld twee vingers zijn die aan elkaar gelijken.
  - Duurt de vergelijking lang bij onderzoeken?
  - Dat hangt ervan af!
- D'Arnot trok uit zijn zak een zwart boekje dat hij doorbladerde. Tarzan keek hem vragend aan. Waarom had de luitenant zijn klein schrijfboekje genomen? Hij bleef staan bij de plaats waar

zich vijf kleine inktvlekken bevonden afkomstig van kindervingertjes.

- Kunt u me zeggen of deze vingerafdrukken dezelfde zijn als die van M. Tarzan of van een andere persoon afkomstig zijn?

De functionaris nam een enorm vergrootglas en onderzocht de vingerafdrukken nauwkeurig, terwijl hij enkele nota's op een vel papier neerschreef.

Tarzan begreep nu de reden van hun bezoek en het door d'Arnot onschuldig gesmede complot. Het antwoord op het raadsel van zijn leven bevond zich in de toevallig achtergelaten vingerafdrukken op het zwarte boekje.

Vooreerst beroerde hem een zenuwachtige siddering maar plots rekte hij zich achterover in zijn ligstoel en glimlachte. D'Arnot bekeek hem met verrassing.

- U vergeet, mijn waarde d'Arnot, zei Tarzan dat de beenderen van het kind dat deze vingerafdrukken plaatste, gedurende 20 jaren verkalkten in zijn wieg.

De functionaris keek verwonderd op.

- Ga voort met uw onderzoek, ik bid U, zei d'Arnot. We zullen u die geschiedenis later vertellen, indien Mijnheer Tarzan het wil.

Tarzan schudde het hoofd.

- Nogmaals, mijn waarde d'Arnot, zei hij, de overblijfselen van dit kind rusten op de Afrikaanse kust.

- Ik deel uw zekerheid niet, Tarzan, antwoordde d'Arnot. U heeft misschien gelijk, maar indien U niet de zoon is van John Clayton, hoe is U dan geboren in deze ononderzochte jungle, waar geen enkele andere blanke dan hij ooit de voet had gezet.

Al sprekende waren de twee vrienden op het venster van het kantoor toegetreden. Dit venster keek uit op de laan. Gedurende enkele minuten bleven zij daar rechtstaan, de blikken gericht op 't wemelende volk, beiden in hun gedachten verdiept.

- Er is tijd nodig om die vingerafdrukken na te gaan, dacht plots d'Arnot, en hij richtte zich tot de functionaris.

Tot zijn verrassing stelde hij vast dat deze, op zijn beurt verdiept, de bladzijden die hij onder de ogen had verder las.

D'Arnot kuchte even. De functionaris keek op en lei een vinger op de mond. Hij dacht nog een ogenblik na, steeds het zwarte boekje doorbladerend, en zei tenslotte, toen Tarzan en d'Arnot op hem toetraden:

- Ik stel vast dat mijn antwoord van groot gewicht zal zijn. Ik wil dus niet lichtzinnig mijn advies geven en verzoek U te wachten op de terugkeer van mijn expert, Mijnheer Desclerc, die over weinige

dagen van zijn reis terugkeert.

- Ik hoopte onmiddellijk een antwoord te ontvangen, zei d'Arnot, want Mijnheer Tarzan scheept zich voor Amerika in.

- Ik beloof U dat U hem over 15 dagen het nieuws zult kunnen telegraferen, zei de functionaris ernstig, maar vooralsnog mag ik geen stelling nemen. Wacht dus op Mijnheer Desclerc, hij is onfaalbaar.

HOOFDSTUK XXVII

Nieuwe verschijning van de reus

IN de aristocratische voorbuurt van Baltimore stopte een taxi voor een ouderwets gebouw.

Een man van rond de veertig, hoog van gestalte, met een regelmatig en wilskrachtig aangezicht, verliet de wagen, betaalde de chauffeur en trad het huis binnen. Het ogenblik daarop bood hij zich aan, in het cabinet van de huismeester.

- Ah! Mijnheer Canler, riep de grijsaard uit, terwijl hij opstond om zich naar de nieuw-aangekomene te richten.

- Morgen, mijn waarde professor, zei de andere, hem hartelijk de

hand reikende.

- Wie ontsloot U de deur? vroeg de professor.

- Esmeralda.

- Ah! Dus zal ze Jane verwittigen dat U er is?

- Niet nodig, mijn waarde professor, ik ben bepaald gekomen om U te zien.

- Zeer aangenaam, mopperde de professor.

- Welnu, zei Robert Canler op de man af, ik wens een onderhoud dat zou lopen over Jane. U kent mijn inzichten, en U heeft ze zelf goedgekeurd.

Professor Archibald Z. Porter bewoog zich in zijn zetel. Het voorwerp van dit onderhoud - het huwelijk van Jane - stiet hem tegen de borst, hoewel Canler de gehoopte partij van zijn dochter was.

- De houding van Jane verbaasde mij enigermate, vervolgde Canler. Zij schijnt mij te mijden en antwoordt mij tamelijk kort.

- Ta, ta, ta! zei de professor, Jane is een gehoorzaam meisje en zij doet zeker wat ik haar zeg.

- Dus mag ik op uw steun rekenen? zei Canler met een zucht van verlichting in de stem.

- Zeker, zeker! riep de professor uit, daar twijfelt U toch niet aan?

- Die jonge Clayton bevalt me slecht, opperde Canler. Hij dwaalt hier sedert maanden rond... Ik weet niet of Jane zich voor hem interesseert, maar met zijn titel en zijn fortuin zou het best mogelijk zijn dat hij haar tenslotte veroverde, tenzij...

- Tenzij wat? vroeg de professor.

- Tenzij U er toe besluit Jane zonder verwijl aan mij te huwen, zei Canler, langzaam elk woord spellende.

- Daar heb ik haar reeds over gesproken, want wij kunnen niet langer in dit huis wonen, geruïneerd als wij zijn.

- Wat heeft zij geantwoord? vroeg Canler snel.

- Zij meent dat die reden onvoldoende is om haar te dwingen onmiddellijk te trouwen en dat wij kunnen gaan leven op een kleine farm van Wisconsin, welke haar moeder haar overgelaten heeft. De zaak is trouwens afgesloten en wij vertrekken volgende week. Philander en Clayton zijn reeds ginder.

- Welhoe, Clayton ook? riep Canler uit met zichtbaar ongenoegen. Op dit ogenblik verscheen Jane.

- Oh! Excuus, zei ze en wou weg gaan. Ik dacht dat U alleen was, papa.

- Ik ben het slechts, zei Canler opstaande, wij hadden het juist over U.

- Dank U, zei Jane, de stoel aanvaardend welke Canler haar aanbood. Ik wou alleen aan papa zeggen dat Tobey, de tuinman, daar is om de boeken te verpakken. Ik bid U, vader, neem nu toch niet de hele bibliotheek mee in Wisconsin, zoals U van plan was, toen U naar Afrika wou.

- Is Tobey daar? vroeg de professor.

- Ja, hij is in gesprek met Esmeralda in de keuken.

- Ik moet hem onmiddellijk zien! riep de professor uit. U excuseert me wel?

Hij verdween spoedig. M. Canler keerde zich naar Jane Porter toe.

- Komaan, Jane, zei hij zonder andere inleiding, zult U mij nog lang de kat uit de boom laten kijken? U heeft niet geweigerd mij te huwen, maar U heeft het ook niet beloofd, ik wil morgen reeds een huwelijksvergunning aanvragen, en wij zullen rustig huwen vóór uw vertrek naar Wisconsin. Ik houd niet van grote ceremonieën. U trouwens ook niet, meen ik.

Het jonge meisje rilde, maar hief moedig het hoofd op.

- Uw vader staat er op, dat weet U, voegde Canler er bij.

- Ja, ik weet het, zei Jane half-luid. Maar U weet ook wel, Mijnheer Canler, dat U mij koopt, antwoordde zij met onzekere stem. U koopt mij tegen enkele handvollen dollars en U weet het best, want U zoudt nooit aan mijn vader het nodige geld voor zijn expeditie geleend hebben, indien U niet gedacht had, dat zij tot mislukking opgetekend stond, en dat U mij op die manier in uw macht zoudt hebben. In weerwil van Uw vooruitzichten zou de expeditie wel geslaagd zijn, indien zich zekere geheimzinnige omstandigheden niet hadden voorgedaan. Onze eer is in uw handen en U weet dat dit het beste middel is om mij tot een huwelijk met U te dwingen, zonder dat het er de schijn van heeft...

U hebt nooit gezinspeeld op die lening. Vanwege elke andere persoon zou ik gedacht hebben dat het een ridderlijke toenadering betekende, maar ik ken U beter dan U wel denkt, Mijnheer Canler, en ik weet dat voor een zakenman als U alles een prijs heeft.

Ik zal dus met U trouwen, indien er niets anders voor mij opzit, maar ik wil niet dat er omtrent dit punt enige veinzerij tussen ons bestaat.

Gedurende die flitsende rede was Canler's gelaatsuitdrukking verscheidene malen veranderd. Toen Jane gesproken had, stond hij op en zei grinnikend:

- U verbaast mij, Jane. Ik dacht dat U meer koelbloedigheid, meer fierheid bezat. U vergist zich niet, het is een koop die ik gesloten heb, wanneer ik uw vader een som betaald heb die hij onmogelijk kan terugbetalen. Ik verwachtte dat U er nooit zoudt op zinspelen. Uw eigenliefde had U die vernederende bekentenis kunnen sparen. Indien U verkiest uw ongemakjes ten toon te spreiden, mij goed!

U wordt mijn vrouw, dat is het enige doel dat mij interesseert.

Het jonge meisje verliet bleek en koud en zonder enig antwoord de plaats.

Het huwelijk werd niet gevierd vóór het vertrek van de Porters. Op het ogenblik dat de trein wegtuften richtte Jane tot Canler een ijskoud vaarwel. Canler verklapte haar dat hij zich weldra bij haar zou voegen.

Bij hun aankomst werden professor Porter en zijn dochter afgewacht door Clayton, die aan het stuur van zijn wagen zat. Zij reden snel door het woud dat de kleine hoeve omringde, dit hoevetje waar het jonge meisje een groot deel van haar kinderjaren had gesleten.

- Hoe zo? Mijnheer Clayton! Wat heeft U gedaan? riep Jane uit toen zij merkte welke veranderingen er aan het hoevetje waren

gebracht.

- Stil, zei Clayton, indien U niets gezegd had, dan zou uw vader denkkelijk de verandering niet opgemerkt hebben. Het is zo weinig, en ik zou oprecht willen dat U hem van die kleine verandering liet genieten.

- Ah! Clayton, zei Jane bewogen, hoe zou ik U wel belonen zoals U het verdient?

- Wat belet U? zei de jonge man bedeesd.

- Ik bemin een ander...

- Canler?

- Nee.

- En nochtans gaat U met hem huwen, hij heeft het mij geschreven.

- Ik bemin hem niet, sprak zij fier.

- U huwt hem dus voor zijn fortuin?

- Voor een geldkwestie, inderdaad, sprak zij bitter.

- Welnu, waarom niet ik dan, ik bezit nog meer geld dan hij, zei Clayton zacht.

- Ik mag U graag, Clayton, zei Jane, maar het is geen liefde. Ik heb wel achting en vriendschap voor U, U zult zeker gelukkiger zijn, mijn vriendschap te bewaren, dan wel een vrouw die U niet zou liefhebben.

Hij drong niet aan, maar toen een week later Robert Canler aan het stuur van zijn zes-cylinderwagen verscheen, voelde Clayton hoe een felle haat tegen die man in hem oplaaide. Enkele dagen verliepen in een gespannen atmosfeer. Canler drong bij Jane aan voor een huwelijk en tenslotte gaf Jane toe. Er was overeengekomen dat Canler naar de stad zou gaan en terugkeren met de huwelijksvergunning op zak.

Clayton had willen vertrekken, maar de uitdrukking in Jane's ogen weerhield hem. Die morgen vertrok Canler, brommend tegen de rook die opsteeg van een gedeeltelijke bosbrand. De professor en Philander waren verdiept als gewoonlijk in een wetenschappelijke discussie, terwijl Esmeralda zich in de keuken bezig hield.

Clayton, vermoeid door een slapeloze nacht, had zich uitgestrekt op een divan terwijl Jane op haar eentje uit wandelen was.

De pachters waren in het dorp, want het was marktdag. Alles scheen kalm in dit landschap dat elk ogenblik door een steeds dichter wordende rookzuil afgezonderd werd. De vlammen van de brand verspreidden zich, de wind was omgeslagen en nu was de weg naar het Zuiden afgesneden. Canler, die zijn zaken

afgehandeld had in de stad, kon onmogelijk terug.

Plots verscheen een grote zwarte wagen op de Noorderweg en stopte voor het landhuis. Een reus trad er uit en stond met een sprong op het bordes. Hij trok de zaal binnen waar Clayton steeds duttend uitgestrekt lag op de divan.

De nieuw-aangekomene schudde hem heftig:

- Op mijn woord, Clayton, U is gek, het huis is bijna omsingeld door het vuur! Waar is Miss Porter?

Clayton sprang recht. Hij erkende de man niet die hem toesprak, maar keek door het venster en stelde vast dat hij waarheid sprak.

- Jane! Jane! riep hij met onrustige stem. Waar is U?

Esmeralda verscheen zo vlug als haar zwaarlijvigheid het haar veroorloofde.

- Miss Jane is uit wandelen, zei ze.

- Welke kant uit? vroeg de reus.

- Langs daar! wees de negerin in de richting van het Zuiden, waar de vlammen reeds hoog oplaaiden.

- Stapt allen in de wagen die ik bij mijn aankomst gezien heb, het moet de uwe zijn, sprak Clayton tot de onbekende. Laat mijn wagen hier, ik zal hem nodig hebben als ik Miss Porter terug vind.

Clayton aarzelde terwijl de professor en Philander op hun beurt toeliepen.

- Wie is u? zei hij tenslotte. Het dunkt me, dat ik u ken, maar...

- Ik heb geen tijd, vertrek, zei de onbekende en hij verdween.

Opgaande in haar droevige gedachten, bevond zich nu Jane omringd door de vlammen, vooraleer zij er aan gedacht had zich in veiligheid te stellen. Weldra had zij begrepen dat haar lot onafwendbaar was, en kalm had zij neergeknield in het reeds verschroeide gras, de Schepper smekend haar nabestaande te sparen en haar de kracht te geven om moedig te sterven.

Plots hoorde zij haar naam uitspreken door een klankvolle stem die boven het geknetter van het woudvuur uitkwam:

- Jane! Jane Porter!

- Hier! riep zij, hier op het pad!

Toen bemerkte zij doorheen de takken een hoge gestalte, die zich verplaatste met de handigheid van een eekhoorn? De wind sloeg de rook over haar redder, hem geheel afschermend, maar ze voelde zich meegetrokken door een forse arm in het helse gekraak van de brand.

Zij opende de ogen. Beneden haar verspreidden zich de lage takken der bomen, terwijl ze van kruin tot kruin zweefde.

Vooreerst dacht Jane dat ze haar Afrikaans avontuur in droom herleefde.

Was het mogelijk dat haar redder dezelfde van vroeger was? Wie zou dezelfde kracht en dezelfde soepelheid bezeten hebben?

Ze sloeg bevend de blik op en rilde over geheel het lichaam. Hij was het!...

- U? riep ze uit. Nee, het is niet mogelijk. Ik droom.

- Ik ben het inderdaad, sprak hij. Ik ben gekomen om de gezellin te halen die mij ontvlucht was.

- Ik ben niet gevlucht, mompelde zij. Zij hebben geweigerd langer te wachten.

Ze hadden de vuurzuil nu achter de rug en bevonden zich in de laar. Zij aan zij schreden ze voort naar de hut. De wind was nogmaals omgegaan en de brand scheen zich zelf te verslinden.

- Waarom is u niet naar de hut teruggekeerd? vroeg ze.

- Ik verzorgde d'Arnot, die ernstig gekwetst was.

- Ah! Ik dacht het wel, riep zij uit. Ze zegden mij dat u zich bij de negerstam waartoe u behoorde vervoegd had.

- Maar u heeft ze niet geloofd, Jane, zei Tarzan lachend.

- Nee! Hoe is uw naam, zeg?

- Tarzan.

- Tarzan! Is u dat? riep het meisje uit. Ik heb het nooit geloofd vermits u ons een boodschap achtergelaten hadt op de deur van de hut, en dat u naar het scheen niet kon spreken.

- Mijn geschiedenis is zeer ingewikkeld, sprak hij lachend, maar het is juist dat ik enkele woorden kon schrijven, zonder dat ik ze daarom kon spellen.

Achteraf heeft d'Arnot de dingen nog meer verward door mij het Frans aan te leren voor het Engels... maar nu zijn wij aangekomen, vervolgde hij, Jane helpend om in zijn wagen te stappen. Laten wij ons haasten om ons bij uw vader te voegen, die zich nu in het dorp om uw lot moet bekommeren.

Onderweg hernam hij:

- Was u oprecht, toen u in uw brief aan Tarzan de wens neerschreef mij weer te zien.

- Zonder twijfel, sprak zij met neergeslagen ogen.

- En nochtans, te Baltimore, waar ik u vooreerst heb opgezocht, werd mij gezegd, dat u een zekere Canler zoudt huwen, is het waar?

- Ja.

- Bemint u hem?

- Nee.

- Bemint u mij?

Jane sloeg de handen voor het aangezicht.

- Ik moet een andere huwen. Ik kan niet antwoorden, riep zij hem.

- U heeft mij nu reeds geantwoord, sprak Tarzan zacht. Maar waarom huwt u een man welke u niet lief heeft.

- Mijn vader bleef hem een som geld schuldig, die wij niet konden teruggeven, want de koffer die de ontdekte schat inhiel is verdwenen.

Tarzan glimlachte.

- En als nu die schat teruggevonden werd, dan verviel de huwelijksvereenkomst?

- M. Canler zal verplicht zijn mij mijn woord terug te geven, mompelde Jane.

Zij reden gedurende een ogenblik zonder spreken door.

- Jane, hernam Tarzan. Indien u vrij was zou u mij dan huwen?

Zij antwoordde niet dadelijk.

Wat wist zij van de man naast haar? In weerwil van het laagje beschavingsvernienis, waarmede hij nu overdekt schijnt, blijft hij misschien toch een wilde, bijna een wild dier. Zouden zij samen

het geluk in zo'n zonderlinge samenleving kunnen vinden?

- Ik mag niets zeggen, sprak zij tenslotte stil. Ik begrijp mijn eigen zelf niet.

- Dus, u heeft me niet lief?

- Vraag me dat niet... U zult beslist gelukkiger zijn alleen dan wanneer u zich aan mij bindt. Het stadsleven zou u onverdraaglijk schijnen, en ik, ik zou uw levensweg niet kunnen bewandelen.

- Ik begrijp, sprak hij, en ik dring niet aan, want uw geluk is mij duurbaarder dan het mijne en het is heel natuurlijk dat u niet met een wilde wilt huwen...

- Nee, zeg dat niet, zei Jane, U heeft mij verkeerd begrepen.

En voor ze verder kon spreken, doemde aan de kromming van de baan het dorp op.

Voor hen bevond zich de auto van Clayton, waarrond zich de gasten van de hut ophielden.

HOOFDSTUK XXVIII

Besluit

BIJ het zicht van Jane stegen vreugdekreten op en van zodra Tarzan's wagen stil hield, sloeg Porter de handen om zijn dochter heen.

Clayton trad op Tarzan toe met gestrekte hand.

Hoe zullen wij u ooit danken, riep hij uit. U heeft ons allen gered! Maar u schijnt ons te kennen, en van mijn kant komt u mij niet vreemd voor. Hebben wij elkaar vroeger al ontmoet? Herinner mij uw naam, ik bid u?

- Ik ben Tarzan, en wij hebben elkaar ontmoet in de jungle, antwoordde de reus eenvoudig.

- Inderdaad, zei Clayton verrast, nu herken ik u.

Professor Porter en Philander voegden hun verrassingsuitroepen en hun dankbetuigingen aan die van Clayton. Toen ging iedereen de kleine herberg van het dorp binnen, waar een eetmaal was bereid. Plots liet zich het gebrom van een auto horen.

- Zo, zo, sprak M. Philander door het venster kijkend, het is M. Canler... Ik hoopte... ik wil zeggen, ik vreesde... kortom, hij mag van geluk spreken uit de brand te zijn ontsnapt. Maar wie is dit soort geestelijke die hem vergezelt?

Jane Porter verbleekte en Clayton bewoog zich onrustig op zijn stoel. De professor nam zijn bril af, ademde er op en plaatste

hem terug op zijn neus, zonder de glazen te wrijven. Esmeralda bromde iets.

Canler kwam het vertrek binnen gestormd:

- God zij geloofd, riep hij uit, ik verkeerde in diepe onrust bij de gedachte dat u allen in gevaar waart.

Niemand scheen veel enthousiasme te vertonen bij het zicht van de nieuw aangekomene. Jane trad vooruit:

- M. Canler, sprak zij, ik stel u M. Tarzan voor, een oude vriend.

Canler reikte de hand en Tarzan boog zoals d'Arnot alleen het hem kon geleerd hebben, maar scheen de gestrekte hand niet te bemerken.

- Op mijn beurt, sprak Canler, zonder zich aan het affront te storen, stel ik u Eerwaarde Tousley voor.

De geestelijke salueerde.

- Wij kunnen onmiddellijk tot de ceremonie overgaan Jane, zei Canler, achteraf kunnen wij de middernachttrein halen.

Aller ogen richtten zich op Jane, in de verwachting van een antwoord. Het meisje aarzelde.

- Kunt u nog enkele dagen wachten? vroeg zij zachtjes. De gebeurtenissen van vandaag hebben mij zo zeer vermoeid.

- Ik heb genoeg gewacht, sprak Canler de wenkbrauwen fronsend. Ik bezit de huwelijksvergunning en de geestelijk is hier. U beloofde mij, mij vandaag te huwen, houd dus uw woord.

Deze laatste woorden bleven hem schier in de keel zitten. Hij voelde hoe een krachtige hand hem de nek kneep. Zijn beenderen kraakten en hij stiet een zwakke angstkreet uit.

Reeds had zich Jane op Tarzan geworpen, die met gesloten lippen gereed stond om te doden.

- Ik smeeek er u om, sprak zij stil.

- Welhoe? sprak Tarzan, zijn kneep loslatend, u wilt hem dus sparen?

- Ik wil niet dat hij door u was omgekomen, en ik wil ook niet dat u een moordenaar wordt, zei Jane op stille toon.

- Welnu dan, sprak Tarzan tot Canler, geef Jane het woord terug dat u haar afgeperst heeft, uw leven hangt er van af.

Canler herademde en neeg woedend het hoofd ten teken van toestemming.

- Zult u verdwijnen en haar nooit meer lastig vallen?

Nogmaals knikte Canler bevestigend.

Tarzan liet hem los en wankelend schreed Canler over de deurstoep en verdween nagevolgd door de geestelijke.

Jane gaf nu te kennen, dat zij alleen wenste te blijven, en verliet

op haar beurt de zaal van de herberg. Ondertussen had de professor die tot dan toe zwijgzaam had toegekeken, de stem terug gevonden en sprak:

- Ik zou graag wilden, Mijnheer, dat u uw houding wettigt, sprak hij tot Tarzan.

- Ik ben tussen beide gekomen omdat uw dochter M. Canler niet lief heeft, en omdat dit huwelijk geen plaats moet vinden. Het is al, antwoordde Tarzan, kalm.

» Als nu toevallig de schuld die u tegenover die man heeft, er oorzaak van is dat het niet doorgaan van dit huwelijk u spijt, weet dan dat u nu reeds bij machte zijt hem terug te betalen.

- Ta, ta, ta! wat zegt u daar, stamelde Porter.

- Uw schat is terug gevonden. Ik was maar een arme wilde toen ik de matrozen van de gemutineerde bemanning bij een grote koffer ontdekte... Zij hadden een der hunnen gedood...

- Mijn koffer, riep de professor uit, zijn bril zenuwachtig afnemend en er een arm van brekend zonder dat hij het zag.

- Toen die lieden verdwenen waren, en in een geest van navolging ontgroef ik de schat die zij zo zorgvuldig ingegraven hadden, herplaatste het lijk in de kuil die ik dicht maakte, en droeg de koffer ver weg in het woud...

- Wat u zegt, sprak Philander ongelovig, drie mannen konden hem met moeite dragen!

Tarzan glimlachte zonder te antwoorden, en na een blik op de spieren van de reus, begreep Philander de ijdelheid van zijn uitroep.

- Onder een steen ging Tarzan verder, groef ik opnieuw de koffer in, en ik weidde er verder geen aandacht meer aan.

- Ha! riep de professor uit, dan moeten wij onmiddellijk terug naar Afrika, jonge man, en ik bid de hemel dat u de plaats terug vindt, waar u zich zo lichtzinnig, ja werkelijk lichtzinnig, tot die bezigheid hebt geleend.

- Wees gerust, antwoordde Tarzan, lachend, d'Arnot heeft mij verteld welke uw ontgoocheling zou zijn wanneer u de schat niet meer teruggevonden hadt. Ik ben naar de jungle terug gekeerd om er de schat te halen die ik onvrijwillig aan uw opzoeken onttrokken had.

- Lieve deugd, riep professor Porter uit, wat heeft u er mee gedaan, mijn jonge vriend?

- De schat is in veiligheid in de koffers van de Franse Bank voor Afrika, waar u er kunt over beschikken. U ziet hier het ontvangstbewijs.

Tarzan nam uit zijn zak een omslag die hij de onthutste professor toereikte.

- Dit is wel de kroon op al de weldaden die wij van u mochten ontvangen, Mijnheer, sprak professor Porter met bevende stem. Ik krijg aldus het middel om mijn eer te redden.

Clayton keerde op dit ogenblik terug:

- Excuseer me, sprak hij, maar ik denk dat wij best naar de stad terugkeren vóór de nacht intreedt, want in dit dorp is geen slaapgelegenheden.

Iedereen spoedde zich nu naar de twee wagens. Jane, de professor en Esmeralda namen plaats in die van Clayton, terwijl Tarzan M. Philander mee nam.

- Nooit had ik mij u aan een stuur van een wagen op de weg naar Wisconsin kunnen voorstellen, sprak Philander.

- Inderdaad, zei Tarzan, herinnert u zich de drie geraamten die u in de hut op de Afrikaanse kust hebt teruggevonden?

- Juist, zegde Philander. Het was zelfs heel merkwaardig, en ik heb er mijn geleerde vriend, professor Porter, opmerkzaam op gemaakt, die, wel te verstaan er weinig om gegeven heeft: de twee grote geraamten waren deze van een man en een vrouw... maar verbeeld U dat het kleinste, deze die in de wieg rustte, niets

ander was - ik geef het u in duizend - dan dat van een jonge mensaap!

- Dank U, sprak Tarzan.

IN de eerste wagen liet Jane haar door haar gedachten meeslepen. Onweerstaanbaar voelde ze zich tot de jonge god van het woud getrokken, die haar deze dag nog het leven gered had. Maar zij streed uit alle krachten tegen een gevoel dat haar onverklaarbaar en zelfs een beetje toegeeflijk scheen. Mocht zij, zij, Jane Porter, aan een fatsoenlijk universiteitsmidden behorend, zich aan een onzinnige liefde laten gaan voor een man, waarschijnlijk bijna verwilderd, een wilde die vroeg of laat naar zijn geboortejungle zou terugkeren?

Wanhopig zocht zij een hulp, een steun, tegen een verleiding die zij afkeurde.

Op dit ogenblik, keerde Clayton naar haar toe. Men had kunnen geloven dat hij haar gedachten geraden had en dit ogenblik verzekerde het noodlot van drie levens:

- U weet, zegde hij lichtjes beschaamd en moeite doende om zich uit te drukken, dat de naam van de Greystoke's een van de beroemdste van Engeland is...

Jane boog het hoofd zonder antwoorden.

- Het kasteel Greystoke dagtekent uit de tijd van koningin Elizabeth, ging de jonge man verder, en de aanstaande Lady Greystoke, daar ik ga huwen, zal aan de koningin voorgesteld worden te midden van de eerste dames van het Hof...

- Waarom zegt U me dat? onderbrak Jane, U weet niet dat, voor ons, Amerikanen, burgers van de grootste volksregering ter wereld, deze zaken weinig betekenen!

- Zeker, zeker, stamelde Clayton, een beetje verlegen geworden. En hij was meer daar ooit beschaamd: Nochtans, ik kan niet nalaten te denken dat het een nobele rol is deze te spelen van de eerste dames van het Verenigd Koninkrijk. Ook, om zeker te zijn dat deze, die de naam van Lady Greystoke zou dragen, mijn voorouders gans waardig zal zijn, heb ik lang gearzeld mijn keus te bepalen...

Hij zweeg een ogenblik, kwam terug op adem en zei zachtjes:

- Vanaf ik U ken, weet ik welke de echtgenote is die ik wens.

Jane aangedaan, antwoordde niets, maar Clayton vond zich aangemoedigd door die stilte:

- U is nu vrij, Jane, mompelde hij. Zult U toestemmen mijn vrouw te worden?

- Ja, antwoordde zij.

DE avondschemering viel, en de grote berkenbossen verfristen onder de avondwind.

Het vuur had het landhuisje verwoest, het groepje had besloten zonder te dralen naar Baltimore te gaan. Het stationnetje van dit afgelegen hoekje van Wisconsin was half bedolven onder de kamperfoelie, en Jane, met de ogen half gesloten, ademde met genot deze zoete geur in. Naast haar, stil, bewonderde Tarzan haar als in een roes. Zij waren alle twee in de zaal, het gevolg van de compagnie afwachterend.

Doorwinterd in rechtstreekse aanraking met de natuur, zag Tarzan, in de verheven kalmte van de slapende, de weerschijn van de plechtige woorden die op zijn lippen brandden en die zijn bedeesdheid belette uit te spreken.

Nochtans, het was misschien de laatste gelegenheid die Tarzan had om samen met Jane Porter te spreken. Nooit zal hij ze zo weerzien, vertrouwend en dromerig, haar zacht, rozig profiel door de gloed van de slapende...

Hij zuchtte, zijn hart van tederheid overstromend.

- Mijn welbeminde, mompelde hij, het jonge meisje met een hartstochtelijke blik aankijkend.

- Wat zegt U, stotterde Jane, verrast en beschaamd.

- Ja, ik mag zeggen dat U mijn welbeminde is, want het is dank aan uw beeld, voortdurend voor mijn ogen, dat ik de moed gehad heb de uitgestrekte, ruisende jungle waar ik geboren ben te verlaten, het vrij bestaan, waarvoor ik mij lang gemaakt voelde, het schone en woeste Afrika...

En Tarzan schudde het hoofd op machinale wijze, zoals hij deed in de tijd, waar hij zijn zware bos haar achterover wierp.

Jane aanschouwde hem, verblind door de zwaarmoedige ijver, die van hem uitging.

- Ja, hernam hij met diepe stem die de aandoening soms omsluisde, het is om U, mijn welbeminde, dat ik d'Arnot gewillig naar Parijs gevolgd heb, dat ik manieren geleerd heb, de gebruiken en de kunde van de beschaafden, zonder de nachtwaken, noch de vermoeienis te meten, die mij soms dreigden de schedel te breken... Toen het heimwee te hard werd, toen de schrik van het dier, van de vrijheid ontroofd, mij bemachtigden, dacht ik aan U, en de moed kwam mij betoverend weer, Jane, daar alles wat ik ondernomen heb was om U waardig

te zijn!

Hij wachtte even en hernam dan zachter:

- Ik ben tot U gekomen door de hindernissen en de oceanen. Voor U ben ik een beschaafd man geworden, voor U zal ik al doen wat U wilt. Wilt U me huwen?

Jane, stil, voelde op dit ogenblik, gans de omvang van de liefde die de man die vóór haar stond haar toedroeg. Zij begreep met ontzetting dat zij zich vergist had, dat haar hart enkel voor hem klopte en dat geen enkel ijdele overweging haar zou doen twifelen hebben haar lot te delen... en nochtans, door een noodlottige misslag, had zij de onherstelbaarheid doen ontstaan! Dan gebroken, droevig, zegde zij hem gans de waarheid, zonder te trachten haar misslag te verminderen of te verontschuldigen.

- 't Is gedaan nu, zegde ze de handen wringend. Clayton is deugdelijk en goed, hij bemint me en ik heb hem vrij mijn woord gegeven. Niets mag me toelaten het hem terug te nemen... Vergeet me, bid ik U, om zo mijn kruis te helpen dragen!

Clayton en de professor deden op dit ogenblik hun inval in de wachtzaal! Bijna wankelend, leunde de reus zijn voorhoofd tegen de ruit van de wachtzaal; een onbekende mist strekte zich voor zijn ogen uit...

Hij kwam uit zijn somber gedroom door zijn naam te horen uitspreken. De stationschef stak hem een omslag toe:

- Het is een telegram uit Parijs, doorgezonden naar hier door uw hotel van Baltimore, zegde hij beleefd.

Tarzan scheurde de omslag open. Het was een boodschap van d'Arnot:

« Afdrukken bewijzen dat U Greystoke is. Gelukwensen! d'Arnot ».

Hij eindigde zijn regels te ontcijferen, toen Clayton opdaagde. Deze naderde hem stralend.

Daar was de man die het recht van Tarzan terughield, en die de vrouw die Tarzan beminde ging huwen, - die Tarzan beminde... Een enkel woord van Tarzan zou het leven van deze man omkeren, hem zijn recht ontnemen, zijn gronden, zijn kastelen... en hem terzelfdertijd Jane Porter ontrukken.

- Ha! mijn beste! riep Clayton met hartelijkheid uit, wij hebben het zo druk gehad, dat ik nog de tijd niet gehad heb U te bedanken voor al wat ge voor ons gedaan hebt. Maar wij gaan ruimer kennis maken, nietwaar? Ik heb me dikwijls afgevraagd, bij voorbeeld, door welke toeloop van omstandigheden U er toe

gebracht werd in die wilde hoek van de aarde te leven, waar wij mekaar voor de eerste maal ontmoet hebben... Zo ik niet te onbescheiden ben, zou ik willen weten hoe het komt dat U er gevestigd was?

- Dat is heel eenvoudig, antwoordde Tarzan kalm. Ik ben er geboren. Ik ben opgevoed te midden van een stam mensapen en ik heb nooit de naam van mijn vader gekend...

EINDE